



VALERIE

SEKTA

POSLEDNÍ DOPIS
NEZVĚSTNÝCH

SEKTA

aneb

POSLEDNÍ DOPIS NEZVĚSTNÝCH

Valerie

Věnováno všem nezvěstným a jejich rodinám s úctou.

Všechna jména jsou fiktivní, nejedná se o reálná jména.
Případná podobnost je pouze náhodná.

ŽIVOTNÍ ÚKOL

Budu vám nyní vyprávět neuvěřitelný příběh, souběh skutečných událostí...

Jsem posledním přeživším, posledním svědkem...

Nevím, zdali se mi tuto knihu podaří vůbec dopsat, dokončit či dokonce zveřejnit a vydat, ale vím, že to udělat musím. Je to úkolem mého života, mým posláním.

Všímáte si, kolik lidí každoročně jednoduše zmizí na svých dovolených v cizině a už se nikdy domů nevrátí? Kolik zmizí každoročně mladých děvčat a chlapců beze stopy? Jen tak? Pro policii jsou to téměř vyřešené případy. Nezvěstné prostě najít nelze.

Každý z nás je předurčen splnit nějaký svůj životní úkol. Někdo jej nalezne, někdo ne. Já svůj úkol našla, ale je nelehký. Najít d'ábly na této zemi a dát o nich zprávu celému světu. Teď se jistě usmíváte, ale já mluvím vážně. Ano, moc dobře vím, že d'áblové neexistují, zato existují lidé, kteří si toto označení ani nezaslouží. Lidé, kteří se chovají mnohem hůř než samotný d'ábel.

Mluvím o kanibalech. Dosud žijících kanibalech. Žijících spokojeně a skrytě jako vážení občané a nikdo nemá ani tušení, jakých zvěrstev jsou tito lidé schopní. Jak krutí a nelidští jsou. Mluvím o obchodu s lidmi, s dětmi, s lidskými orgány. Mezinárodním obchodu s orgány. Padělání dokladů a vraždách na zakázku.

Nejspíše všichni znáte příběh Jeffreyho Dahmera, amerického kanibala a sériového vraha a myslíte si, že on je jedinou současnou

úchylnou přírody, že takoví lidé jako on přece neexistují. Omyl. Existují a existovali dokonce za všech časů a nacházejí se téměř všude na světě!

Kanibalismus je totiž mnohem ale opravdu mnohem rozšířenějším, než si vůbec dokážete představit. Je totiž skrytý, žádná těla, žádné stopy, a navíc je extrémně návykový, a navíc k neuvěření. Normální lidé nedokážou uvěřit, že by něco takového mohlo existovat. Jenže predátoři existují i ve zvířecím světě, existují a vždy existovali i ve světě lidském.

Mimochodem pamatujete si na Dahmerovu sousedku? Jak se všemožně a zoufale snažila přesvědčit policii, nebo i okolí, že se v jeho bytě děje něco děsivého. A vy všichni víte, že měla pravdu, jenže jí nikdo neuvěřil. Stejně tak jako mně ne. Tolikrát jsem se snažila oslovit policii. Marně. Kanibalové u nás údajně neexistují. Avšak mezitím mizí důkazy, kterých jsem pro policii sesbírala dokonce 64!

Víme o úchylných pedoflech, protože o jejich jednání získáváme důkazy. Víme o úchylných nekroflech, i ti se dají vystopovat. I když ztěžka. Víme o britském vrahovi a nekrofilovi jménem Fuller. Trvalo 30 let, než jej policie dopadla a on mezitím prznil mrtvolu nejméně stovky žen. Když známe fakt, že úchylové v našem světě existují, proč se tolik zdráháme přijmout skutečnost, že existují také kanibalové? Po jejich řádění totiž nezůstávají vůbec žádné stopy. Jen nezvěstní lidé!

Pamatujete na zrůdnou Čachtickou paní, Báthory, která brutálně povraždila nejméně stovku nevinných panen a žen a pak se koupala v jejich krvi, protože doufala, že takto zůstane navždy mladá. Jejich maso také jedla. Nikdo tehdy nevěřil zprávám jejích poddaných

o zvěrstvech a ukrutnostech, která tato žena páchá. Až po mnoha letech se přece jen našel maďarský či slovenský župan, statečný a spravedlivý šlechtic, který se rozhodl přesvědčit na vlastní oči a seznal, že všechny ty šílené zvěsti byly pravdivé. Báthory neušla svému spravedlivému trestu. Ale kolik let trvalo, než šlechta a výše postavení uvěřili? Ty vraždící stroje jsou na jejím hradě dodnes k vidění, jako pevný a jasný důkaz, že takovíto zvrhlí lidé existují a slouží jako výstraha na věky věků.

A co teprve krvavá paní Kateřina z Komárova a Lažan! Jejím manželem byl Jan Bechyně, purkrabí z Karlštejna. Neměl na svoji ženu mnoho času, a tak se milá paní rozhodla krátit čas vražednou kratochvílí. Zavraždila brutálním způsobem mnoho poddaných a její manžel neměl o ničem ani tušení. I v jejím případě vrchnost velmi dlouho nevěřila těmto zprávám, až byla jednoho dne milá Kateřina přece jen přistižena a usvědčena.

Historici se shodují, že obě tyto ženy začaly být tak bezcitné a zruďné proto, že jim jejich moc a bohatství stouplo příliš do hlavy. Mohly si to prostě dovolit, byly to vážené dámy z nejvyšších společenských vrstev, velmi bohaté šlechtičny. Ony své hrůzné nelidské činy chápaly jen jako pouhý rozmar, který si mohou dovolit, na který mají plné právo.

Slyšeli jste někdy o ženě jménem Marie Delphine LaLaurie, která se narodila 19. 3. 1787 v Louisianě? Přetvářkou dokazovala, že je to milá žena, ale když jednou hořelo a lidé se snažili zachránit ji i její otroky, zděšeně zjistili, že je nelidsky mučila. Někteří se raději sami zabili, než aby snášeli její mučení. Některým vložila do úst výkaly a

pak jim ústa zašila, nelidsky je bila a šlehala bičem, stahovala kůži, tehdy našli i ubohou ženu, jejíž tělo jí šílená LaLaurie celé ovázala jejími vlastními střevy. Doopravdy!

Anebo uvedu příklad ruské aristokratky Darji Saltykovové, která zabila nejméně 138 dívek, a to nelidským způsobem. Tenkrát u ní našli například mrtvolu staženou z kůže! Či těhotnou umírající ženu, kterou Darja zbila a pobodala, a dokonce jí šlapala po břiše! Na své oběti lila vařící vodu, páčila je na místech, na kterých jim stáhla kůži z těla, shazovala je ze schodů a nechávala některé nahé, spoutané dívky venku v mrazu. Její řádění ukončila až Kateřina Veliká, která tuto nelidskou ženu uvěznila.

Tato úchylka existovala na všech kontinentech a ve všech dobách. Lidožrouti existovali i ve starém arabském světě a v Orientu, lidé o nich dobře věděli, ale týkalo se to samozřejmě jen nevěřících. Zajímavé je, že v originálu Šahrazádiných pohádek se zmínka o nich vyskytuje velmi často, v převyprávěném obsahu do češtiny už tito lidé zmizí. Češi takovým zprávám nevěří.

A nyní si představte celý rod, který si Bibli vykládá svým vlastním způsobem a po celé generace vtouká svým dětem do hlavy, že právě ony jsou nadřazené jiným lidem. Že dokonce pocházejí přímo z Krista a jsou přímými Kristovými potomky, které dokonce Kristus chrání. Jsou tudíž nedotknutelní a nemůže se jim nic zlého stát. Že smí soudit a trestat hříšné smrtelníky a že je k tomu prakticky sám Bůh povolal! Lidem říkají Ovce a Kapři, považují je jen za maso, proto necítí žádnou lítost, ani sebemenší vinu. Proto se chovají suverénně a drze. Rod, ve kterém je běžný incest a jehož kořeny sahají až do 16.

století. Mně se povedl neuvěřitelný kousek. Dokázala jsem zmapovat a popsat 100 let jejich historie. Zatím ještě žiju, ale nejspíš už ne dlouho. Povyprávím vám o nich. Snad si můj příběh vyslechnete...

Kvůli incestu postrádají nejdůležitější lidský cit a tím je lidskost.

Tito lidé nenávidí židy, neboť ti přece ukřižovali Krista. Skutečnost, že sám Kristus byl Židem a nikdy v životě nikoho nezabil, je nezajímavá. On hlásal naopak lásku, lidskost a spravedlnost, mírnost a nenásilí.

Nenávidí jiné rasy tmavší pleti.

Jedná se o největší masové vrahy světa a to všech dob. Ještě nikdy na zemi nežily takové stvůry, jako ty, o kterých vám budu vyprávět. Tito lidé mají na svědomí tisíce nevinných lidských životů a ten počet narůstá s každým dalším rokem, protože lidé nechtějí věřit, že kanibalové u nás skutečně žijí a že dokážou tak ukrutné věci.

Dříve existovaly také různé domorodé kmeny ať už v Nové Guineji, anebo i jinde na světě, kde lidé pojídali své nepřátele a věřili tak, že zároveň s masem nepřítele do jejich těl vchází i síla protivníka. V Rusku objevili kanibala, který sám zavraždil a snědl více než 60 obětí, převážně žen.

Tito lidé se skutečně i v současné době nacházejí po celém světě a bohatí zvrhlíci dokonce pořádají krvavé párty po celé Evropě a s vysokou pravděpodobností i jinde ve světě. Pamatujete si na korejský seriál Netflixu Hra na oliheň? Myslím si, že má reálný základ a scénárista anebo ten, kdo tuto knihu napsal – je, anebo byl v podobné situaci, ve které se nyní nacházím já.

Nečekám, že mi uvěříte. Bude to naprosto stejné jako u Báthory, Kateřiny, či Dahmera. Ale možná se mi povede zachránit třeba i jen několik lidských životů právě tím, o čem budu ve své knize vyprávět a psát. Třeba se mi podaří varovat ostatní a má slova si vybaví ve chvílích ohrožení. A nemusí to být jen ohrožení kanibaly. Prostě jakékoliv ohrožení života.

Přeju si, aby díky mé knize ubylo na světě vražd anebo záhadných zmizení!

Pokud mi nikdo neuvěří, alespoň zůstaňte ve střehu a zapamatujte si lstivé pasti a léčky, které vás mohou stát i život. Anebo také doživotní vydírání. Což je vlastně také zmařený lidský život. O nich vám budu nyní vyprávět, povím vám všem svůj neuvěřitelný příběh, který se odehrává v naší zemi, a dokonce v naší době. Kanibalové, o kterých vám všem budu právě psát, jsou našimi souputníky. Lidmi, které možná denně potkáváte...

A ne nebojte se, nesnáším horory a budu se vyhýbat všem krutostem, svůj příběh pojmu jako krimi, jen jako hledání a nacházení. Střípek po střípku. Dedukce a pátrání a na závěr samozřejmě překvapení a odhalení – jako v detektivkách Agathy Christie. Mé psaní bude chvílemi vypadat naprosto šíleně, ale sami uvidíte, že nakonec do sebe všechno dokonale zapadne. Jeden nesmysl za druhým. Jako dílky puzzle. Ale varuji vás, bude to jízda!

Ti masoví vrazi dosud žijí a vědí o mně. To, že jsem ještě naživu, je malým zázrakem, o který se s vámi chci právě podělit.

Víme, že existují pedofilové. Ani jejich chování nedokážeme chápat, ale ta zvrhlost tu je a zbude po ní důkaz. Malý nevinný človíček, který prožil velké trauma.

Co však dělat v případě, kdy žádný důkaz neexistuje?

Po obětech kanibalů nezůstane ani vlas. Proto jsou těmi nejhoršími vrahy, neboť jsou prakticky neodhalitelní. Není tělo, není zločin. Svě oběti vraždí chladnokrevně, plán mají vždy předem do detailu připravený. Nedělají chyby. Nevraždí v afektu, ale klidně! Naprosto klidně. Vždyť se jedná JEN O MASO. Jen a jen MASO! Žádné emoce. Dokonce ani zrychlený tep. Chybí motiv, chybí tělo, všichni mají pevné alibi a nikdo na světě nemá pražádný důvod je podezírat. Každou akci mají předem do detailu připravenou. Jsou nesmírně krutí, ale oni to takhle vůbec nevnímají. Jsou přece nadřazení jiným lidem a konají jen službu lidstvu tím, že odstraňují plevel, jak tvrdí. Říkají si ekologové, protože pomáhají přemnožené planetě. Nazývají to dokonce bohuľibou činností a řízenou selekcí obyvatelstva.

Zvenčí jsou neodhalitelní, protože jsou chytrí, velmi lstiví a nenápadní. Nikdo je nepodezírá. Jediným člověkem, který by je mohl odhalit je někdo zevnitř, někdo z jejich blízkosti, někdo, kdo v jejich rodině vyrostl. A přežil...

Dosud se podařilo chytit a odsoudit jen jednotlivce. Ano, pokud jeden člověk udělá chybu, dokáže se prozradit. Dahmer například bydlel ve městě, měl spoustu sousedů a nyní si představte celé rodiny, které žádné sousedy nemají? Většinou bydlí v odlehlých statcích, a navíc kryjí jeden druhého. S každou další generací vylepšují své mistrovství.

Kaňouři (Tak si říkají.) si vyhlížejí náhodné, ale hlavně bohaté oběti, většinou lidi, se kterými je nic nespojuje anebo jen letmé přátelství, spíše se dají označit jako známí. Nikdy s oběti nemají veřejný konflikt, tváří se naprosto přátelsky, takže oběť absolutně do poslední chvíle netuší, že je v nebezpečí. Policii pak chybí motiv.

Oběti se velmi často jednoduše nevrátí z dovolené! A to přesto, že v cizí zemi budou platit kartou a podle všeho se ubytují i v hotelu, který si předem objednali. Ve skutečnosti ani neopustí naši zemi! Jejich stopa prostě a jednoduše zmizí v nějaké cizí zemi a oni jsou přitom tou dobou stále ještě naživu, jenže uvěznění! A navíc v Česku je nikdo nehledá, neboť zmizeli v cizině.

Jsou extrémně lstiví, připadá mi, že s každou další obětí jsou lstivější a lstivější. Jsou to ti nejnebezpečnější predátoři světa. Jejich kořisti jsou totiž inteligentní lidé. Ti se nedají obelstít lehce. Rodiny jsou navenek naprosto solidní. Všichni lidé, sousedé, kolegové je vnímají jako téměř dokonalé lidi. V 70. letech založili dokonce rasistickou sektu kanibalů, která si říkala Bílá Růže. V dnešní době si říká organizace a je stejně brutální a rasistická jako dříve.

Jejich ohavné tajemství jim dává pocit síly a jsou přesvědčeni o tom, že jsou extrémně chytrí. Jsou pyšní na to, kolik obelstili nic netušících lidí. Vynikají v umění konverzace a umí to dokonale s lidmi, jsou mistry v tomto oboru. S jejich úspěchy jsou také stále drzejší a drzejší, protože dobře vědí, že do čeho se pustí, to se jim podaří. A věřte mi, že se dopouštějí neuvěřitelných podvodů, které jim opravdu jako zázrakem vycházejí. Starší generace mají jen

základní vzdělání anebo výuční list a hlavou jejich sekty se stala dokonce analfabetka.

Často si přivydělávají vydíráním. Navlečou obratně kličky a obět se lapí. Pak nezbude, než celý život platit. Lidé se stanou otroky sekty. Musí dělat vše, co jim kanibalové nařídí. Pokud se vzeprou, čeká je trest a oni velmi dobře vědí jaký. Nejhorší ze všech možných trestů světa. Stačí jediné video a z otroků se stanou beránci, kteří splní jakýkoliv příkaz!

Lidé jim naprosto důvěřují. Současná čtvrtá generace, kterou znám, dává svým dětem většinou jména světců. Má to za úkol zvýraznit jejich bohabojnost a slušnost. Což se jim dokonale daří. První generaci, kterou jsem znala, tvořil bratr a sestra, kteří spolu zplodili několik dětí. Incest. Zplodili šílenou druhou generaci, která založila krvelačnou sektu.

Vždy velmi zbystřete, pokud se vás začne někdo na něco velmi vyptávat, i na banálnosti, zbystřete, pokud vám někdo lže, i o maličkostech. Právě ty jsou totiž nejdůležitější. Zkoumejte, proč ten člověk lže, proč má potřebu skrýt takovou banálnost. Přemýšlejte. A nacházejte sami odpovědi na všechny podivné otázky, které zaregistrujete. Nejdříve zkoumají bohatství, pak bělost vašich plic. Jste kuřákem? Vaše zdraví? Nemoci v rodině? Jste levák? Pravák? Zní to nevinně, vidíte? Jenže tohle nevinné vůbec není. Uvidíte sami!

Já své odpovědi na všechna proč hledala spoustu let. A našla! Bohu díky!

Také si pamatujte, že ti největší nepřátelé se rekrutují právě z řad vašich nejlepších přátel. Je to pak o to těžší je rozeznat. Vy jim

důvěřujete a oni vás znají dokonale. Znají vaše přednosti, ale i slabiny, a vědí naprosto přesně, jak nejlépe ranit, kam nejpřesněji zasáhnout. Jak vás obelstít. Kanibalové útočí klidně až po roce kontaktu s obětí. Hezky pomalu. Anebo si vyhlížejí osamělé oběti, nejraději mladé chlapce a dívky, kteří jsou velmi zranitelní.

Ale i Kaňouři, jak si říkají – zní to údajně líp (cool), mají své slabiny a dají se vystopovat, i když s velkou námahou.

Jsou extrémně chamtiví. Tak chamtiví, že zároveň s vraždou chtějí získat většinou i majetek oběti. Jakýmkoliv způsobem. A přitom se dopouštějí chyb. Jsou líní, ženy jsou povětšinou líné uklízet a v jejich bytech je to znát, rádi ponocují a pak dlouho spí. Jako noční dravci.

Milují fetiše a vlastní sbírku trofejí, i když by se jednalo jen o flash disk s nahrávkami „obřadů“ či jejich nočních „večeří“. Vlastní spousty nahrávek a ty je třeba dobře uložit a uschovat. Vlastní „pacičky“ maličké ručky nenarozených dětí, nosí je jako talisman pro štěstí a pro dobrý lov. Někdy na krku, jindy v kabelce či batůžku.

Ale to hlavní, oč je Bůh připravil, je štěstí. Obyčejné lidské štěstí! Neumí být šťastní a nedokážou se šťastně radovat z maličností, tak jako my ostatní. Toto štěstí nám velmi závidí.

Ale už vás nechci déle nudit a přejdeme rovnou k příběhu...

POČÁTEK MÉHO PŘÍBĚHU

Ocitáme se v Třebíči v roce 1925. V době krize. V době po první světové válce, kdy už se velmi jasně a zřetelně rýsovaly nacionalistické tendence a veliká nenávist vůči židům. Ve městě žili Češi i Němci a také veliká židovská komunita. Židé zde měli svoji nádhernou velkou židovskou čtvrť. Snad právě i díky tomu se sem sjížděly židovské rodiny z celého okolí i hodně zdaleka. Opouštěly své domovy a doufaly, že brzy najdou domov nový, který bude hlavně bezpečný a klidný. Ve vzduchu byla cítit nenávist vůči nim. A to bohužel jak mezi Němci, tak i Čechy.

Tito lidé prchali s celým svým majetkem, často i velikým. Ne velikostí a objemem, ale spíše obsahem. Zlato, cennosti, šperky a to nejnnutnější na cestu. V Třebíči hledali ubytování, alespoň na přechodnou dobu. Odpočinek, než se vydají na další cestu. Někteří chtěli ve městě i zůstat.

Tenkrát zde propukla veliká aféra. Nedaleko Třebíče, v jednom zákrutu řeky, lidé našli pytel plný lidských kostí! A pak nedlouho poté další a další. Obyvatelé města byli vyděšení a policie se snažila tento incident nejdříve všemožně ututlat. Nikdo nechce mít ve svém městě kanibaly!

Policie zároveň zjistila, že velmi mnoho židovských uprchlíků zmizelo. Jejich příbuzní přijeli za nimi, protože od nich obdrželi zprávy, že dobře dorazili do města, jenže když pak dorazili na místo, jako by se po nich země slehla. Jednoduše zmizeli. Pak se jednoho dne

stalo, že beze stopy zmizel i jeden Čech a brzy po něm i druhý. Teprve tehdy se vyšetřování rozjelo na plné obrátky. Stopy vedly k místnímu řezníkovi a lidem ze mlýna. Jenže důkazy chyběly.

Následným vyšetřováním se zjistilo, že pytle byly vhozeny do řeky právě z jednoho z třebíčských mostů, z lávek nedaleko židovské čtvrti. Vyšetřovatelé ale měli smůlu, místo vhození pytlů do řeky sice identifikovali, samotné pytle se jim však už zajistit nepodařilo. Svah nad oním zákrutem řeky se totiž mezitím celý sesul a hlína tak zavalila všechny stopy. Policie vyčkávala příliš dlouho, než začala jednat.

Teprve po nějaké době se v hospodě prořekl opilý měšťan, že pomáhal zavraždit onoho Čecha a také několik židovských uprchlíků. Při domovní prohlídce u něj doma našli nějaké zlaté židovské šperky a cennosti. Na policii se pod tíhou důkazů ke všemu doznal a také prozradil všechny své komplice. Byla to především ona řeznická rodina, která pak toto lidské maso nic netušícím měšťanům prodávala, ale navíc ještě i několik dalších rodin, které u sebe židovské uprchlíky ubytovávaly. Nejdříve jim slíbily dobré a levné ubytování a pak je okradly a zabily. Muže, ženy, děti...

Jejich maso řezník prodal, jenže problémem zůstaly kosti. A právě ty je prozradily. Navíc onen muž tvrdil, že tito lidé dokonce vykonávali na ubohých židech hrůzné obřady, spojené s pojídáním masa obětí, ale že on sám se nikdy žádného nezúčastnil, že se tohle všechno dozvěděl jen z doslechu.

Policie tenkrát pochytila většinu těchto zločinců, jedné rodině se však přece jen podařilo uprchnout. Byla to právě ta rodina, které se říkalo „ze mlýna“. Říkalo se jim tak, přestože to byli řezníci. Měli

jednu zvláštnost. Měli zvláště zrzavé vlasy. Byla to tmavorezavá barva, podobná barvě rezavých hřebíků. Takovou barvu uvidíte jen zřídka.

Tehdy se jim podařilo úspěšně prchnout z Třebíče, přesídlili pak někam k Přerovu, kde se později přihodilo rovněž několik záhadných zmizení a také brutálních vražd. Policie byla těm lidem na stopě, ale oni opět stihli zmizet včas.

Beze stopy.

I když ne tak docela. Jednu důležitou stopu se policii přece jen podařilo zajistit. A to poslední nedojedené jídlo, které kanibalové zanechali na stole, protože utíkali tak spěšně, že ani nestihli dojíst. Bylo to podivné bezmasé jídlo, které odkazovalo na jejich zvrácené chutě. Tuto stopu si policie nechala pro sebe, nikdy ji nezveřejnila a policisté pátrali dál. Marně.

MATKA ČI MACECHA?

A nyní se na scéně objevuji já. Má druhá nejzazší vzpomínka se datuje k roku 1970. Avšak byla to jen část vzpomínky. Byla jsem maličká, ale už jsem uměla docela obstojně mluvit. Stála jsem v obchodě, kam jsme s mámou často chodívaly, a já se, jako vždy, zasekla u bonbónů. Máma mi je pokaždé odmítala koupit, jelikož jsme neměly dostatek peněz.

Chvíli jsem u těch bonbónů čekala, až se maminka objeví, jenže ona nikde! Já se rozplakala a šla za světlem ke vchodu do samoobsluhy a chtěla ji najít. Dospělí se ptali: „Čí je to děcko? Komu patří?“ Nejdříve se nehlásil nikdo a já řvala na celé kolo. Ale po chvíli přišla mladá žena a řekla, že je mojí matkou. A zvedla mě do náručí. Všem se ulevilo.

Jaký však byl můj úlek, když jsem venku poznala, že ta žena není mojí maminkou. Chtěla jsem začít znovu křičet, ale ona mi slíbila, že moji maminku zná a prý mě k ní dovede. Navíc dostanu spoustu bonbónů. Souhlasila jsem tedy a těšila se, až konečně zase uvidím maminku. Došly jsme k autobusovému nádraží, které jsem dobře znala, jezdívaly jsme tudy často, ta paní mě ale vedla jinam, než jsme běžně jezdívaly. Tento autobus jel jinou trasou. Zneklidněla jsem. Taky krajinu jsem nepoznávala, jely jsme neznámo kam a žena, která mě vezla, už nebyla vůbec milá. Na mé všetečné dotazy odpovídala najednou úplně jiným, velmi hlubokým, zlým hlasem: „Zavři čuňu! Sklapni zobák“. Začala jsem sebou cukat a škubat a nahlas jsem křičela,

že ona není mou maminkou, ať mě tedy pustí. Vrazila mi takovou facku, že mi málem odletěla hlava a já byla raději zticha. A najednou mi blesklo něco hlavou a nahlas jsem zvolala: „To jsi ty... já jsem tě poznala!“ A ona zbledla...

Byla to zlá žena a já se jí bála. Raději jsem uposlechla všechny její příkazy. Chtěla jsem plakat, ale neodvážila jsem se. Po chvíli mi řekla, že vystupujeme. Vystoupily jsme v obci Máklovice. Vysmekla jsem se jí a chtěla utéct, ale ta žena mě pevně chytla a dovlekla až do nedalekého statku, který stál jen 50 metrů od zastávky. Táhla mě k ní domů a já hlasitě křičela a protestovala, že k ní jít nechci a zapřela se nožkami do země a nechala se tou ženou vláčet.

Ona se velmi rozzlobila: „Když nechceš, tak ať je po tvém! Tady máte to děcko, já ho nechcu, dělejte si s ním, co chcete!“ řekla lidem ze statku.

„My ho též něhcémy, eném si ho něch.“ (*My to dítě také nechceme, jen si ho nechej!*)

Ale zlá žena je ignorovala a přivedla mě k nim do kuchyně. Sama rychle odkvapila do protějšího domku a zamkla za sebou rychle dveře. Všichni mluvili úplně jiným nářečím a já jim nerozuměla. U nás doma se mluvilo spisovně. I ta žena, která mě přivezla, mluvila jiným nářečím než ti ostatní. Trvalo mi dlouho, než jsem jim porozuměla. I když jsem nerozuměla všechno, pochopila jsem. Babice bušila té ženě ještě chvíli na dveře, ale marně. Neotevřela. Vzali mě tedy k nim dovnitř.

Všeho jsem se tam štítíla, všude tma a plno špíny, vchod do kurníku pro slepice byl jen 5 m od vchodu do kuchyně. Slepice běžaly

po chodbě a došly dokonce až do kuchyně. Odkud je museli za velkého křiku a pobízení vyhánět. Vchod do chlívku byl hned vedle. Všechny ty pachy spolu zápasily o to, který z nich bude nejsilnější a nejodpornější. Na chodbě na zemi ležely slepičí výkaly a nikdo se je ani nenamáhal uklidit. Přišlo jim to normální.

Obytné prostory se skládaly ze dvou místností, kuchyně a ložnice, která zároveň přes den sloužila i jako obývací. U vchodu do kuchyně stála veliká starodávná kamna s bleděmodrými kachlemi. Uprostřed stůl, lavice, několik židlí a starý kredenc.

Pro mě však byla určena úplně jiná místnost, dá-li se to tak nazvat. Prohlížela jsem si ty dva. Byla to stará hrbatá babice s orlím nosem, která vypadala přesně jako ježibaba z pohádkové knížky, a o něco mladší hezký muž. Uvažovali, co se mnou, a já zase přemýšlela, jak jim utéct. Chtěla jsem maminku a brečela jsem.

„Chceš svoju mamu? Tak tu ju máš, čeká na tebe tam důle.“ (*Chceš svoji maminku? Tak tady ji máš, čeká na tebe dole.*) Otevřeli dveře do sklepa, které se nacházely hned vedle vchodu do kuchyně a já viděla jen velmi strmé kamenné schodiště, které končilo snad někde v pekle...

Jakmile jsem se podívala dolů a otočila se k nim zády, strčili do mě a já padala po schodech dolů, přímo do toho temného sklepa. Bylo znát, že tohle nedělali poprvé. Nevím, kdo z nich mě tam tenkrát shodil, ale v každém případě doufali, že odtud už živá nikdy nevyjdu.

Maminka tam samozřejmě nebyla.

Jednalo se o statek číslo 2, druhý nestarší z vesnice a hned vedle se nacházel statek číslo 1, neboli fojt. Dva vůbec nejstarší a nejsolidnější

rody vesnice, které byly díky vzájemným rodinným vazbám spřízněné s polovinou vesnice. Kdo viděl film Je třeba zabít Sekala a podobné staré filmy z podobných vesnic a selských rodů, ví, že život v nich byl velmi krutý. Ti lidé byli schopni lecčeho. Grunt znamenal mnohem více než lidský život.

Navíc, místní se ženili a vdávali mezi sebou, což je geneticky špatně. Příroda to chce jinak. Není pak divu, že dojde ke genetické vadě, která se projeví i v několika příštích pokoleních.

Ten sklep byl příšerný. Veliká tma. Skladovali v něm brambory a řepu pro zvířata, čpělo to tam hnilobou a plísní. Vlhkem a bahnem. Neskutečná tma. Jímala mě hrůza a strach. Byl děsivý, strašidelný a smradlavý. Stěny sklepa, postaveného z opracovaných kamenů, byly celé zelené od trvalé plísně a zvláštního mechu. Myslím, že se v tom sklepe toho statku neuklízelo snad 100 let. Přímo naproti schodům zářilo malé okénko, úplně nahoře u stropu. U něj jsem stávala nejraději, radovala se z paprsků světla, pokud svítilo slunce. Přestože bylo těch paprsků málo, k mé radosti to stačilo. Horší bylo, když nastoupila noc. Všude tma a zima a nekonečný smrad. Zalezla jsem si do brambor a přikryla se jimi, abych se alespoň trochu zahřála.

Měla jsem obrovskou žízeň, hladem jsem netrpěla, protože mi stačilo málo. Jen si párkrát kousnout do dužiny brambor. Hlavně bramborová šťáva byla výborná a trochu zaháněla i žízeň. Té vody však bylo stále příliš málo. Žízeň rostla a zároveň s ní klesal i můj strach z toho temného sklepení. První místnost s bramborami, která byla částečně osvětlená okénkem, jsem už dokonale prozkoumala, jít dále do té tmy, jsem si však netroufla. Můj sluch mi ale říkal, že tam

někde vzadu, v té strašidelné tmě, kape po kapkách voda. To sklepení mělo tvar písmene L. Dolní jižní osvětlenou část bylo snadné prozkoumat, ale v ní žádná voda netekla. Ty droboučké kapky se ozývaly právě v té hluboké tmě.

Dalším problémem bylo to, že se mi chtělo na malou, později i na velkou. Byla jsem maličká a měla strach jít dále do té kobky. Malé děti se tmy velmi bojí. Zároveň mi byl odporný i zápach mé moči a nedokázala jsem si představit, že bych musela čichat i to druhé. Opatrně jsem popošla pár kroků a svoji potřebu vykonala v té děsivé tmě plné přízraků, stínů. A bahna. Tolik jsem se tam bála! Někdy jsem šlápla do shnilé řepy a vyděsila se, že mě nějaká příšera chytila za nohu.

Jednoho dne jsem si dodala odvahy a šla na průzkum. Ohmatávala jsem ty slizké plesnivé kameny špinavého sklepa.

Bylo to tak odporné a velmi strašidelné, nevěděla jsem, jestli tam přece jen nečíhá za rohem nějaká příšera. Dva anebo tři dny jsem bedlivě naslouchala všem možným zvukům toho sklepení, ale slyšela jen svůj dech, zvuky zvenčí a ty kapky vody. Chvilími jsem se bála tak mocně, že jsem se opět vrátila ke své základně s bramborami. Občas jsem opět šlápla do shnilé řepy, která ležela na zemi, a vyděsila jsem se ještě víc.

Žízeň však byla ještě větší než strach a času k průzkumu jsem měla dost a dost. Postupně jsem si opět dodávala odvahy a pokračovala v pátrání v tom smradlavém a zatuchlém temnu. A Heuréka! Vodu jsem opravdu našla. Nebyl to samozřejmě žádný velký pramen, jen pár kapek vody. Stačilo nastavit moji malou dětskou dlaň a za chvíli byla plná vody. A já pila a pila. A měla obrovskou radost. Když přišlo,

bylo těch kapek více, kapaly častěji a voda chutnala lépe, přestože byly ty slizké kameny odporné.

Statek totiž stál pod kopcem, ze kterého za deště stékala voda dolů a zaplavovala jak dvůr, tak i sklepení. Navíc byl sklep studený a každý den se v něm na stěnách srážela voda. Má kůže si pravděpodobně také nabírala vodu, a proto jsem tam dokázala přežít tímto způsobem. Nevím, kolik uběhlo času, pomalu se střídal den a noc. Nahoře občas otevřeli dveře nad schodištěm a ptali se mě: „Žiješ?“

„Co je to žiješ?“ zeptala jsem se jich.

„Ale nic, tak to ešče žiješ.“ (*Ale nic, tak to ještě žiješ.*)

Tehdy jsem pochopila, co znamená slovo žít. Žít rovná se dýchat, být. Být naživu. Občas jsem nahoře slýchávala starou, která se velmi zlobila, že už nemá z čeho vařit, protože už nemá kobzóle. Nevěděla jsem, co to je. (*Brambory.*)

Vždycky jsem poslouchala, co si ti nahoře v kuchyni povídají, nechávali pootevřené dveře a pomalu jsem se tak naučila rozumět jejich divnému nářečí.

Anebo jsem slýchávala i jiné hlasy, než hlasy babice a jejího syna. Hlas zlé ženy, která mě přivezla, či hlasy dvou mužů. Či různé návštěvy. Vídávala jsem boty a nohy v tom malém okénku. Všimla si těch bot. Pokud jsem uviděla jiné boty, než měla stará a její nevlastní syn, křičela jsem: „Pomoc, pomoc,“ ale stejně mě nikdo neslyšel. Jednou mi babka řekla, že si můžu křičet, jak chci, že mě stejně nikdo neuslyší. Měla pravdu. Akustika toho sklepení byla dokonalá, zvuk skutečně téměř nepronikal ven. Nevěřila jsem jí, byla jsem zvyklá žít

ve městě, kde žila spousta lidí hned vedle sebe, tam by mě jistě někdo slyšel.

Jednou mě však přece jen někdo uslyšel, a to chlapec ze sousedství, který se jmenoval Oleg a byl o 8 let starší než já. Uslyšel mé zoufalé volání o pomoc a naklonil se do okýnka. Vysvětlila jsem mu, že mě unesli a prosila ho, ať mě pustí ven. Řekla jsem mu i jak lehce to lze provést.

Mnohokrát jsem si nahoře na schodech prohlížela ty dveře, které mě dělily od svobody. Byly dřevěné a velmi staré, a navíc nedbale vyrobené. Netěsnily dobře, mezi zdí a dveřmi byla nejmíň centimetr velká díra. Zavírali je pomocí obyčejné dřevěné klapky. Snažila jsem se mnohokrát prostrčit své malé tenké prstíčky do té škvíry, to se mi sice podařilo, jenže jsem byla moc maličká na to, abych dosáhla až ke klapce. Dole ve sklepě jsem hledala něco – cokoliv, na co bych si mohla třeba stoupnout a být tak o kapánek vyšší. Nic takového však dole nebylo. Toužebně jsem si přála mít nějaký klacíček, kterým bych mohla klapku nadzvednout.

Brzy se ukázalo, že ten chlapec je sketa, nejenže mi nepomohl a nevyšvobodil, i když to bylo tak jednoduché! Babice totiž se svým nevlastním synem trávila po obědě čas v ložnici a oba z ní nevycházel dlouho. Dokud nepřijel její nejmladší syn Jan se svojí ženou. Chlapci stačilo jen popojít pár kroků přes chodbu, kuchyně byla prázdná, vůbec nikdo by ho neviděl a kdyby hned poté, co mi otevře dveře, zmizel, nikdo by nikdy nevypátral, že mě na svobodu pustil právě on. Nechtěl. Naopak, začal se mi vysmívat, že tam dole stejně zdechnu a bude ze mě zdechlina. Věděla jsem, co je zdechlina. Tak jsem toho

chlapce alespoň prosila o klacíček, ale opět se jen šklebil a vysmál se mi. A na rozloučenou mi řekl: „Smrdíš! Je to cítit až sem ke mně!“

Ano, ten zápach sklepení se táhl samozřejmě až k okénku a já byla vevnitř. Špinavá, načichlá všemi těmi pachy kolem mě. Trápilo mě to. U maminky jsem bývala vždy voňavá a čistoučká. Prosívala jsem stařenu, ať mě prosím pustí zpátky za maminkou, že na mě čeká, kdy už se konečně vrátím. Pokaždé se mi vysmála a věděla proč. Věděla to, co já ne.

Asi vám nemusím říkat, že pro maličké dítě to byl velký šok, žít takovým způsobem, ale já měla tak obrovskou touhu žít, že jsem všechno překonala, nekonečný chlad, žízeň i hlad, tmu, a hlavně i strach. Už jsem se nebála zadní místnosti, přestože byla temná, byla v ní VODA. Ta kouzelná zázračná tekutina, nejcennější na celém světě.

Přišla zima a já mrzla a drkotala zuby. Instinktivně jsem si zalezla opět do brambor a přikryla se jimi jako peřinou. Ta izolace mi trochu pomáhala, zima nebyla tak krutá. Nastydla jsem a kašlala a měla rýmu a neměla se čím otřít. Přišla horečka. Ti nahoře o tom věděli, slyšeli můj kašel. Ten muž pověděl té babici: „Už bude brzo po něm. Neboj sa.“

„Eném aby! Už aby to byuo!“ (*Jen aby! Už aby to bylo!*)

Hodně jsem zpočátku v tom sklepení plakávala a pak už jsem plakat přestala. Věřila jsem, že mě maminka anebo někdo jiný zachrání. Zvykla jsem si. Povídala si často sama se sebou, anebo s mojí maminkou. Věřila jsem, že má slova k ní doletí. Že uslyší, jak moc ji

mám ráda a jak moc mi chybí a jak moc zlí jsou ti lidé, kteří mě tu vězní. Chtěla jsem o nich povědět celému světu.

Maminka mi kdysi vyprávěla, že i když bude v nebi, bude mě vždycky chránit, že to maminky tak dělávají. Že dokážou ochránit svá děťátka i v nebi. Někdy jsem si říkala, že i moje maminka je už možná v nebi a hlídá mě tudíž i v tom zatuchlém sklepě. Jen jsem ji prostě neviděla, ale cítila jsem, že je tam se mnou. Trvalo to totiž velmi dlouho a ona si pro mě pořád nepřicházela, a proto jsem se domnívala, že už na mě čeká v nebi. Kdyby mohla, tak by mě už přece jistě dávno našla.

Stal se malý zázrak a já se tehdy uzdravila. Ano, byla jsem stále ve sklepě, ale neumírala jsem. Píšu o tom proto tak obsáhle, protože se mi tenkrát v tom sklepě stala prazvláštní věc, a já se vám snažím jen objasnit, jak k tomu nejspíš došlo.

I když jsem byla tak maličká a nechápala spoustu věcí, neuměla jsem se modlit, ale vídávala jsem to doma u svých rodičů a prarodičů. Kdysi velmi dávno. Má maminka se hodně modlívala a vysvětlovala mi, že existují v nebi bytosti, které nás chrání. Myslím, že jsem nechápala přesně, kdo je to Bůh, anebo Panna Marie, ale věděla jsem, že tam nahoře existuje někdo velmi mocný a silný, kdo pomáhá dobrým lidem a hlavně malým dětem. Modlila se k němu svými slovy a prosila jej, ať mě odsud vyvede, zachrání, anebo ať si mě vezme raději nahoru za maminkou, která už na mě čeká v nebi.

Někde úplně hluboko ve svém nitru jsem totiž měla pocit, že jsem byla u toho, když mi maminku zabili. Jenže paměť maličkých dětí je

tak chabá. Čím je dítě starší, tím více jeho paměť sílí. Nejstarší vzpomínky blednou.

Slíbila jsem tehdy Bohu, že udělám úplně všechno, co po mně bude chtít, a jednoho dne jsem se rozhodla, že se Bohu dám!

Že se Bohu daruji, ať si se mnou dělá, co chce. Ať si mě tedy vezme k sobě, když bude chtít, že mi tam u něj v nebi bude líp.

Neměla jsem co ztratit.

Věděla jsem, že je hodný, dobrotivý, ne jako ti lidé ze statku. Opakovala jsem několik dní, že patřím Bohu a udělám všechno, oč mě bude žádat. Nikdy nebudu odmítovat a nikdy se nebudu bát. Udělám vše, co si bude přát. Bůh ať si se mnou dělá, co se mu líbí, on jistě nebude tak krutý jako ti lidé na zemi. Ať si mě vezme k sobě za maminkou, anebo mi pomůže se z toho sklepení dostat ven.

Že budu vždy chránit ostatní děti i dospělé a že je budu v budoucnu zachraňovat ode všeho zlého, i kdyby mě to mělo stát život. Slibovala jsem mu, že pokud se mi podaří vyrůst a budu velká, pomůžu všem lidem na celém světě. Že se stanu jeho bojovnicí a budu šířit dobro na zemi. A jednou klidně i zachráním celý svět!

A nyní musím napsat něco, co se většině z vás líbit nebude. Omlouvám se. Nechtěla jsem to v knize vůbec uvádět, jenže musím, aby i to, co se stane v budoucnu, dávalo smysl.

Sorry. Vy, kteří máte s přebytkem fantazie problém, přestaňte nyní číst. A i když bude velká část pravdivá, alespoň v mých vzpomínkách, jednalo se nejspíš o halucinaci, která se však později doslova a do písmene vyplní.

ZÁŘIVÁ PANÍ

Jednoho jarního dne dopadal jas slunce obzvláště krásně do toho sklepení. Nevím, jestli to byla halucinace z té samoty a povídání si s maminkou, Pánbíčkem, anebo z těch jedovatých klíčků brambor, které jsem jedla. Ostatně i halucinace si dítě může pamatovat a vnímat je jako skutečnost. Neumí je rozeznat.

Toho dne jsem uviděla ve sluneční záři krásnou ženu, která se vznášela nad zemí. Zářila stejně jako slunce a já nadšeně vzdychala nad tou krásou. Nejdřív jsem si myslela, že je to má maminka, a zeptala jsem se jí. „Ty jsi má maminka?“

Usmála se: „Ne nejsem tvoje maminka, ale přišla jsem za tebou, abych ti pomohla a vysvobodila tě odsud.“

Ani jsem nedýchala samým nadšením a překvapením. Byla velmi hodná a povídala si se mnou. Pochválila mě, že jsem velmi statečná a chválila mě i za to, jak dobře jsem si zatím vedla. A že se jí líbí má statečnost a síla i touha žít. Řekla mi, že mě z toho sklepa vysvobodí. Že chce potrestat lidi, kteří mě vězní. Stejně tak jako všechny ostatní zlosyny, kteří ještě přijdou a teprve se narodí. Zeptala se mě, jestlipak bych nechtěla jezdit po světě a chytat xxx lidi, že bych se pro ten úkol skvěle hodila.

„Tomu slovu xxx nerozumím. Myslíte lidožrouty?“ Jistě se nyní ptáte, odkud jsem mohla pochopit a znát toto slovo, ale vysvětlím vám to později.

„Ano, i ty a všechny zlé lidi, kteří ubližují malým dětem!“ Já samozřejmě nadšeně souhlasila.

„Nemusíš, pokud nechceš, stejně tě zachráním.“

Jenže já chtěla! Přála jsem si pomstu? Ano. Přála jsem si bojovat a zachraňovat jiné děti a lidi? Ano, ano, ano! Přála jsem si konečně vyjít z toho sklepa na slunce a na svobodu? Ano.

„Nesměla by ses ale nikdy ničeho bát, dokázala bys to? I kdybys viděla a slyšela a zažila strašné věci, ty nejstrašlivější v životě?“

„Ano, dokázala. Já se ničeho nebojím!“

„Ani kdyby chtěli ublížit tvé rodině?“

„Ano!“

„Tvým nejbližším?“

„Ano.“

„Tvým dětem?“

Sevřel se mi žaludek strachy. A ona můj strach uviděla.

„Neboj, ochráním i tvé dítě a jeho děti. Jsi bojovnice! Ty budeš jezdit po světě a hledat pro mě zlé lidi, kteří ubližují malým dětem. A já ti budu plnit tvá přání.“

„Chtěla bych vždycky krásně vonět.“

Paní se usmála: „Slibuji ti, budeš krásně vonět a budeš hodně cestovat.“

„Ale jak je poznám? Ty zlé lidi?“

„Poznáš je podle srdce, ten, kdo má dobré srdce, není zlý. Podle jejich skutků. Podle jejich otázek a slov, která kdy vysloví. Pokud budou lhát, ptej se proč? Proč lžou i o maličkostech? Proto, že něco zlého skrývají? Zlé lidi už jsi poznala, vidíš? Neboj, naučíš se to velmi

dobře. Budeš mít pro to talent. Ale hlavně si musíš dát pozor na lstivé lidi. Nebudeš nikoho zabíjet, jen je musíš vždycky najít a ukázat na ně. To znamená pobít! Zvítězit nad nimi! Já už se o zbytek postarám.“

„Co je to lstivý?“

„Je to člověk, který nemluví pravdu, který lže a snaží se získat tvoji důvěru. Který se tě bude snažit oklamat. Nesmíš nikomu věřit. Buď vždy ve střehu! Buď opatrná! Dábel je na světě a neustále se množí a množí, zabíjí nevinné lidi a s každým dalším zabitým člověkem získává stále větší a větší sílu a moc. A je stále lstivější. Už se na to nemůžu dívat. Je nejvyšší čas d'ábla zastavit. A udělat to můžeš jen ty a tobě podobní. Je vás více, malých statečných andělů, kteří chtějí zachraňovat svět a každý z vás má svůj úkol, ale d'ábel dokáže skvěle unikat a čas hraje pro něj. Mění svá jména a místa působení. Musíš jej najít brzy, dokud je ještě čas.“

„Přijímám. Odvětila jsem nadšeně a radostně. Budu lovit zlé lidi a oni se mě budou bát! Jupí!“ (Řekla malá, bezmocná, uvězněná holčička...)

„Ale pozor, lidé tě budou nenávidět, nebudou tě mít rádi a budou ti nadávat. A ty budeš velmi trpět! Zažiješ spoustu bolesti. Vydržíš tu bolest?“

„Vydržím každou bolest! Lidi mě budou nenávidět za to, že je budu chránit před d'áblem?“

„Ano, za to. A budeš velmi osamělá.“

„Za to, že jim pomůžu a že je možná všechny zachráním?“

„Ano.“

„Budou tě nazývat zrůdou. I ty největší zrůdy budou říkat zrůdo tobě. Budou svádět své hříchy na tebe a jiné nevinné a lidé jim budou všechno věřit. Budou o tobě lhát a všichni jim jejich lži uvěří a budou tě velmi nenávidět. Budeš mít mnoho nepřátel.“

To mě trochu zarazilo a vyděsilo...

Ona to opět okamžitě poznala. „Nemusíš ale dělat vůbec nic, i tak tě zachráním a vysvobodím odsud. Můžeš žít klidným životem a nedělat nic, nikoho nehledat a s nikým nebojovat. Nenutím tě, abys přijala tak těžký úkol. I tak budeš zachráněná!“

„Jenže já chci zachraňovat jiné děti, chci pomáhat hledat zlé lidi a všechny je pobít! Chtěla bych zachránit všechny děti na světě! A všechny zlé lidi, kteří ubližují jiným, pobiju! Všechny je pobiju!“

Usmála se: „Ano, zachrániš spoustu dětí a i dospělých lidí. Nikoho však nebudeš muset zabíjet. Stačí, když je poznáš a když na ně ukážeš. Prožiješ si zlé chvíle a budeš nenáviděná, ale můžu ti slíbit, že tě nikdo z nich nezabije, ledaže to ty sama budeš chtít! Budu tě chránit. (...) Ty jsi ta poslední, která to může dokázat! Poslali jsme už na zem spoustu andělů, ale ďábel je vždy přelstil. Proto do tebe vkládáme všichni své naděje. Pokud se ti tvůj úkol nepodaří splnit, další šance přijde až za tisíc let.“

„Poslední? (...) Tisíc let, to je hodně? A co když to nezvládnou?“

„Ano hodně, je to spousta let, ale ty to zvládneš! Budu ti pomáhat a pošlu ti na pomoc i jiné anděly a dobré lidi. Budu ti posílat varovné sny!“

Jenom se nesmíš nikdy ničeho bát. Rozumíš? Opakuji, budu tě chránit a nikdo tě nezabije, ledaže to ty sama budeš chtít! Ledáže si to

ty sama budeš přát. Ochráním tě před všemi nástrahami! Ti d'áblové se později ke konci začnou zabíjet navzájem mezi sebou. Ty poslední ale budeš muset odhalit ty sama.“

„Já jsem anděl?“

Pobaveně se usmála: „Ne, nejsi anděl, jsi živá holčička s duší anděla, ale máš zvláštní dar a velmi těžký úkol. Ale nikdy nezapomeň, vždy a všude budu s tebou!“

„Ale jak je odhalím a jak vám je ukážu? (...) Ty zlé lidi? (...) Vy se mnou budete mluvit pořád?“

Krásná paní zmizela a neodpověděla mi.

A chvíli jsem na ni ještě mluvila, doufajíc, že se mi ještě jednou zjeví. Snažila jsem se ji ještě jednou přivolat. Marně. Už jsem ji pak nikdy víckrát neviděla. Ani ve svých snech ne. Chvíli jsem nad tím vším přemýšlela a trochu se děsila, že mi dala tak málo informací. A tak veliký úkol! Chtěla jsem vědět více, mnohem více. Chtěla jsem si s ní dál povídat! Byla tak úžasná! Přála jsem si, aby se mnou v tom sklepe zůstala napořád!

Darovala mi tenkrát tolik síly! Já už ztrácela naději a ona mi ji vrátila zpět. A dala mi navíc pocit, že nade mnou někdo bdí, že mě má někdo rád a že existují i hodní lidé. Byla tím nejkrásnějším preludem mého života.

Zářivá paní.

DENNÍ SVĚTLO

Opravdu netrvalo dlouho a vysvobodili mě z toho sklepa a já začala bydlet s ježibabou a ježidědkem. V dospělosti jsem hodně cestovala a krásně voněla, vždycky jsem měla dostatek nádherných parfémů. Plnila se mi má přání. Potkala jsem spoustu zlých lidí, kteří ubližovali malým i velkým dětem i dospělým.

A ukázala na ně... a zvítězila nad nimi.

A tak čtěte prosím dál...

O mnoho let později se mě ptali, jak jsem se z toho sklepa tehdy dostala. Jak jsem to dokázala? Vlastně pak už to nebylo nijak těžké. Kontrolovali pravidelně, jestli už nejsem mrtvá, jenže já díky té podzemní vodě a bramborám žila. Ptali se, jestli tam nějaká voda je a já pokaždé zalhala, že není. Věděla jsem, že kdybych se přiznala, zavřeli by mě někam jinam, kde by opravdu žádná voda nebyla. Hodně se divili, že není možné, abych ještě žila, že jsem nejspíš nějaká stvůra.

Občas nakukoval i Oleg a já mu vyprávěla všechno o Zářivé paní. Ten to pověděl babici a jejímu synovi. Jednou se mě na Zářivou paní za dveřmi ptali. A já jim popsala to setkání s ní přesně tak, jak jsem ho popsala Olegovi, anebo vám.

Babice začala křičet, že ten parchant lže, že si vymyslel Pannu Marii, aby nás obelhal, ona že tomu spratkovi nevěří ani slovo. „Ono lže!“ (*Ona lže.*)

Ale má slova je hodně vyděsila. Oba byli věřící.

Nyní ale jasně zdůrazňuji, že já doopravdy NIKDY v životě nerekla, že jsem viděla Panenku Marii!

Nikdy jsem se takto nerouhala!

Jako maličká o tom setkání povím jen těm nejbližším, kteří kolem mě tenkrát žili, a už o rok později svá ústa zamknu a nepovím o tom setkání nikomu a nikdy v životě. Navíc byla jsem tak maličká a o Panně Marii nevěděla téměř nic. Já přece viděla Zářivou paní!

Jednou ježidědek sešel dolů, zjistit, zdali tam nějaká voda je, anebo není. Děsně jsem se polekala. Nejdřív jsem se snažila uprchnout nahoru, jenže babice stihla ještě včas zabouchnout dveře. Takže jsem sešla opět dolů. Postavila jsem se zády k pramínku, aby si ho nevšiml. On jemný zvuk těch malých kapiček neslyšel, byl traktorista a z toho každodenního rámusu byl mírně nahluchlý a babice se dál, do tmy sklepení, jít bála. Prohledal pečlivě celý sklep, na chvíli jsem zatrnula, když mi řekl: „Uhni“. A já musela ustoupit a svoji drahocennou vodu odhalit. Naštěstí bylo v ten den sucho a kapek bylo velmi málo. Nevšiml si jich. Kdyby trochu přemýšlel, všiml by si bahna na zemi. Tam, kde je půda bahnitá, je i voda.

„Žádná voda tam není,“ zahlásil babici a vyšel nahoru.

Pak nastal zvrát v jejich chování vůči mně. Oni byli v každém případě věřící, i když prováděli věci, které žádný pravý věřící dělat nedokáže. Byli to protestanti. Ona chodila pravidelně každou neděli do kostela.

„My nísmý katolíci, to oni vjěrá na Pannu Mariu, my ni. Není Lutriánka jako my smy. Já tomu děcku nevjěřím. Ono lže!“ (*My nejme*

katolíci, to oni věří v Pannu Marii, my ne. Není evangelička, jako jsme my. Já tomu děcku nevěřím. Ono lže.)

„Ale jak to, že furt žije, když bylo tak dlouho bez vody a nemohlo jest? Šak tam důle žádná voda není. A Panna Maria přeci porodila Krista... a my věřímy v Krista i Pána Boha, či ni?“

(Ale jak je možné, že stále žije, když byla tak dlouho bez vody a nemohla jíst? Však tam dole žádná voda není. A Panna Marie přece porodila Krista a my věříme v Krista i v Pána Boha, nebo ne?)

Nikdy v životě jsem jim nepřiznala, že ta voda ve sklepě skutečně byla, nechala jsem je myslet si, že to byl zázrak, že jsem tam přežila celé týdny bez jídla a bez vody. Těch pár kapek, které tam kapaly, dokázaly zachránit malé dítě. Dospělému člověku by však tato voda rozhodně nestačila.

Bylo vidět, že mé povídání o slunečné Zářivé paní na ně udělalo patričný dojem a od té doby velmi změkli a dovolili mi, bydlet s nimi nahore. Ale za každý maličký prohřešek mě opět zavírali, hádejte kam? To první, co jsem udělala na svobodě, bylo to, že jsem si postavila štokrle k umývadlu a kohoutku a pila a pila. Ta voda chutnala tak úžasně!

Babice mi vždycky říkala, že tu vodu chlemtám jako zvíře, a často to vyprávěla i všem návštěvám, jenže ona tam měla takovou špinu, umývadlo bylo kovové, snad mosaz? Nevím, ale děsně špinavé, a ty předměty, hrnky a jedna sklenice ve výklenku nad ním? To byl hnus! Byla tak špinavá, že pomalu nešlo vidět, že se jedná o sklo. Štítíla jsem se těch věcí. Doma jsme měli všechno čistoučké. Proto jsem nepila z jejich sklenice, ale přímo z vodovodu. Nejdřív jsem si myslela, že ta

sklenice je má, ale brzy mě vyvedli z omylu. Viděla jsem, že z ní pijí všichni.

Pila jsem tu vodu pak při každé příležitosti, vždy když jsem se bála, že mě zase zavřou do sklepa. Byla jsem jako velbloud, který si ukládá zásobu vody do svého hrbu.

Oni pak uvařili vodu na starém kachlovém sporáku s pecí a vydrhli ze mě všechnu špínu. Voda ze mě byla úplně černá. Kdoví, jak dlouho jsem v tom sklepení žila. Posmívali se mi, že smrdím a že ten smrad ani nejde smýt. Nedivím se. Když vezmu do úvahy, jak jsem tam dole žila. Než jsem k nim přišla, voněla jsem nádherně jako každé malé dítě. Má máma byla velmi čistotná. Také mi při koupání nadávali, že jsem jenom samé žebro a kosti, ale kdo za to mohl?

Babice vypadala jako pravá čarodějnice, hrbatá, malá s orlím nosem a velmi zlá, jmenovala se Ludmila F. Pak její nevlastní syn František F. Ten už byl mnohem hodnější, i když mám pocit, že to byl právě on, kdo mě i poté vždy shazoval do onoho sklepa a tiše doufal, že si zlomím vaz, anebo alespoň nějakou končetinu.

Právě tenkrát jsem se naučila jednu předůležitou věc, která mi později pomohla i v životě. Nikdy se neotáčet zády k nim, na to oni totiž čekali. Pokaždé jsem se otáčela jen čelem k nim a říkala jim: „Já půjdu sama, neshazujte mě prosím.“ A scházela jsem raději dolů pozadu, jako rak, po těch strmých schodech. Zvláštní, fungovalo to. Mohli mě shodit i zepředu, ale to oni nikdy neudělali. Útočili jen na záda. Nedokázali se mi nejspíš podívat do očí...

I když jsem mohla žít s nimi, každou chvíli mě opět zavírali do sklepa. Hlavně během odpolední pauzy po obědě, když spolu oba

zalezli na celé hodiny do ložnice. Když se blížilo 14:45, pouštěli mě ze sklepa většinou ven. Ale často mě tam zapomínali i přes noc, nejspíš schválně. Chtěli, abych jim říkala babičko a strýcu. Ale já jí tajně říkala ježibaba, Franta mi už později nevadil. Nebyl zlý.

Babice mě nenáviděla, ale ještě více nenáviděla svoji snachu. Ženu, která mě přivezla z Jižního města. Jednoho dne mě vzala babice za ruku a táhla ke vchodu na dvůr. Tam právě přicházela z práce její snacha.

„Vidíš? Dobře sa dívaj! Toto je tvoja mama. Ani ona ťa nechce! Žádný ťa tu nechce!“

(Vidíš? Dobře se dívej! Toto je tvá matka. Ani ona tě nechce. Nikdo tě tu nechce!)

Její slova pro mě tenkrát znamenala obrovský otřes. Měla jsem přece jinou, velmi hodnou maminku, se kterou jsme se navzájem hodně milovaly. Dostala jsem kdysi spoustu lásky a věděla, jaké to je, být nekonečně milována. Být v bezpečí. Tahle zlá a příšerná žena – to ne! To přece není má matka. Věděla jsem to a věděla to jistě!

Probřečela jsem několik dní. Ani si nedokážete představit, jaký je to pocit, být bezmocné malé dítě, které nikdo nechce a kterého se snaží všichni zbavit. Kéž by mě tenkrát dali raději do babyboxu či dětského domova. To by však znamenalo ztrátu jejich prestiže, skandál ve vesnici. A tak to děcko raději mučili a doufali, že umře. A navíc, já vůbec netušila, že něco takového, jako je dětský domov, existuje.

Už když jsem pobývala ve sklepení, jsem ve stejnou hodinu, slýchala přicházet své „rodiče“? 14:45. V tu dobu přijížděli ze

zaměstnání. Syn babice jménem Jan se za matkou a nevlastním bratrem skoro vždy na chvíli stavil a pobyl s nimi několik chvil. Jeho žena, mladá krásná a zlá Miluše, chodívala raději rovnou domů. Nesnášela svoji tchyni. Ty dvě se opravdu nemusely. Oba mladí bydleli na výminku, který se nacházel hned naproti gruntu. Jednalo se o jeden dvůr, jeden příjezd. Vídávala jsem jejich nohy, když přicházeli, taky nohy návštěv. Slýchávala jejich hlasy a naslouchala tomu, o čem se spolu baví.

Babice se mi často vysmívala, že o mně vůbec nikdo neví. Že ani má maminka mi nepomůže, vůbec nikdo neví, kde jsem. Já jí na to tehdy odpověděla: „Lžeš! Tolik lidí ví, že jsem tady! Teta Hana a Dášenska a Franta a Jan a Miluše a Oleg.“ A ona se mi jen smála dál a řekla, že nikdo z nich nepromluví, protože mě tu nikdo z nich mít nechce.

Pochopila jsem, že pokud chci přežít, nikdo mi nepomůže a že si budu muset pomoci sama. Pouštěli mě ven na dvůr a na zahradu, dál jsem jít nesměla. Chodívala jsem plakat za výminek, k plotu sousedů, do koutku, ve kterém mě nikdo neviděl. Zato bohužel slyšel. Babice můj pláč uslyšela a okamžitě jsem dostala výprask. Za vlasy mě přitáhla opět do sklepa. Zakázala mi k tomuto plotu chodit. Řekla mi, že ti sousedé, kteří tam bydlí, jsou hodně zlí. Lhala mi.

Jednalo se o velmi dobré, vážené lidi, jednu z nejlepších rodin z obce. Ti by mi tehdy dokázali pomoci, jenže babice mě obelstila a vystrašila.

Směla jsem tedy chodit jen na opačnou stranu, tam mi dovolila plakat. Těchto sousedů si stará Ludmila vůbec nevážila. Neměli totiž

žádnou velikou vazbu na celou vesnici, jako měla její rodina anebo rodina sousedů, o které jsem se už zmínila. V tom domě bydlela hodná babička, která nepocházela z vesnice, její manžel ano, ale ten už zemřel. Její syn umíral také a snacha pocházela ze Severního města a vesnici nenáviděla.

Babice se jich nebála, nebyli prakticky místní. Nepocházeli z žádného silného rodu a vesnice byla tehdy vůči cizákům velmi tvrdá. Cizinec není našinec. Tak vtipně popsal celou tu tragédii náš úžasný Zdeněk Svěrák. Kolik pocitů se může vejít do těchto tří slov.

Jednou se stalo, že ten umírající muž přišel za babicí a řekl jí, že se o mě má pořádně starat, že ji jinak někam nahlásí. Vynadal jí, copak nevidí, jak to ubohé dítě žalostně pláče? To on by svoji malou dcerušku takto plakat nenechal ani jednu minutu! Babice mě zmlátila tak, že jsem byla celá modrá, a opět zavřela na několik dní do sklepa. Řekla mi, že pokud budu ještě chtít z toho sklepa někdy vyjít živá, nesmím už nikdy na zahradě plakat.

Slíbila jsem babici, že tedy plakat nebudu. Naučila jsem se plakat tiše. I vzlykání jsem dokázala docela dobře ovládat. A jednoho dne jsem přestala plakat úplně. Řekla jsem si, že pravá bojovnice přece nepláče!

Došlo mi, že musím rychle vyrůst. Ale abych mohla vyrůst, musela jsem si cestu k dospělosti sama proklestit. Bylo třeba zbavit se překážek. Až budu dospělá, už nebudu tak zranitelná a těm zlým lidem se jednou pomstím. Všem!

Babici a jejího Frantu už jsem znala, Miluši jsem se zdaleka vyhýbala, ta na mě pokaždé jen zle syčela, když přišla z práce domů a

náhodou mě uviděla: „Léz ode mě, děcko špinavé!“ Když mě uviděla uplakanou anebo vzlykající, zavrčela: „Nekňuč ty Moro jedna, šak o tvoje kňučení nikdo nestojí. Já ti hned pomůžu, esli chceš, a potom už nebudeš kňučet nikdy více. Šak pod', esli chceš!“

A pronesla to tak výhružným tónem jako veliký zlý pes, který vrčí. Jako zlá saň. Ani na chvílku jsem nezaváhala, že to myslí vážně. A vyhýbala se té ženě zdaleka.

To její manžel Jan byl úplně jiný. Brzy jsem pochopila, že má dobré srdíčko a že je nejhodnějším člověkem z celého toho jejich gruntu. Nejdřív jsem se ho bála a schovávala se pod stolem, když přišel za svojí matkou. Vždy ho to pobavilo, že jsem vlezla pod stůl. Usmíval se na mě, brával si mě na klín a občas hezky pohladil po vláskách, jako jediný ze všech mi dokázal dát trochu lásky. Brzy už jsem se ho vůbec nebála, ba naopak, těšila se na něj. Babice si nedovolila bít mě před ním, ani tahat za vlasy, ani zavírat do sklepa. On dohlédl na to, aby se to stávalo co nejméně.

Jednou si mě vzal na klín a já si dodala odvahy a zeptala se ho: „Ty jsi teď můj nový tatínek?“. Věděla jsem, že není, ale potřebovala jsem někoho, kdo by mě chránil, než vyrostu a dokážu se ochránit sama.

A on se usmál a zeptal se mě: „A ty bys chtěla, abych byl tvým tatínkem?“ A já mu na to radostně odpověděla: „Ano. Moc. A nemohl by sis mě nechat? Jako navždycky?“

Vám se zdá tato otázka směšná, jenže nebyla. My oba věděli, o čem mluvím. Babice se mě snažila zabít. Posypala mi pokaždé krupici růžovým práškem, nejspíš jedem na potkany a mě pak šíleně bolívalo břicho. Mívala jsem horečky. Nehledě na Milušinu nenávist.

Jan mi říkával Čičo, Čičko anebo „mama čičí“, protože jsem milovala kočky a ty zase mě, i psi mě měli rádi a já se jich nikdy ani trochu nebála, i když byli velicí.

Tehdy mi otec vážným hlasem řekl: „Čičko, já bych si tě moc rád nechal, mám tě rád, jenže nemáš rodný list. Nejdřív bychom museli zařídit rodný list. A to není vůbec jednoduché.“

„Co je to rodný list?“

„Takový papír, který říká, že jsi naše.“

„Papír? A ty bys ten papír koupit neuměl? Když mě ochráníš, budu vždycky celý život ochraňovat i já tebe. Uvidíš! Až budu velká, všechno ti to vrátím a budu se o tebe hezky starat!“

Usmál se: „To je od tebe hezké Čičko, ale takový papír se koupit nedá, to bych se musel zeptat Miluše. To ona by to musela dovolit.“

Takže k prvnímu kroku jsem si dodala odvalu, ale pochopila, že tak jednoduché přežít nebude. Nechtěli mě. Zbývala jediná Miluše a té jsem se bála jako čert kříže. Dlouho jsem sbírala odvalu, až jednoho dne oba opět přijeli z práce a Jan si mě chtěl vzít opět do náruče, ale já mu řekla, dneska ne. Dneska musím za ní.

Věděla jsem, že budu muset být rychlá, protože se Miluše ihned na výminku vevnitř zamkne a už nikomu neotevře, jediná Janovi.

Přiběhla jsem k ní a klekla si před ni do bahna na kolena a sepjala ručky a začala ji prosit. Prosit o život. Nepamatuji si už svá slova přesně, zato si dokonale vybavuji, jak jsem tam tenkrát před ní klečela a trásla se strachy. Vím, že jsem do svých slov a do toho výstupu před ní dala všechno!

„Paní, já vím, že mě nemáte ráda a že mě nechcete, ale moc vás prosím, neubližujte mi. Já vám to tisíckrát vrátím. Slibuju, že se budu dobře učit a že budu hodně pracovat a vydělávat hodně peněz a všechny ty peníze dám vám. Budu se o vás vždycky starat a budu vás chránit, až budu velká, když mě vy zachráníte teď. Paní, moc vás prosím. Pánbíček vás vidí i všichni v nebi a já přísahám, že vám budou i oni taky pomáhat, když mi pomůžete. Zářivá paní mi taky řekla, že se na vás dívá a že vás vidí! Že ví, co děláte! Dokud mě budete chránit, budu vždycky chránit i já vás a nic zlého se vám nestane!“

Lhala jsem, tohle Zářivá paní neřekla, vymyslela jsem si to. Ale ta žena se skutečně lekla. Neměla čisté svědomí a vím, že Zářivá paní, o které jí vyprávěl Jan, na ni udělala taky dojem. Těmi větami jsem řekla do živého, aniž bych si to uvědomovala, aniž bych to chápala. Řekla jsem to velmi správně. Miluše totiž kdysi přísahala, že mě bude chránit, a já jí nejspíš její přísahu připomněla.

„Paní prosím vás, nechejte si mě a neubližujte mi. Já budu klidně spát na holé zemi a nebudu moc jíst, nebudu vás stát hodně peněz a vždycky poslechnu, co mi přikážete. Prosím. Moc vás prosím. Udělám všechno, co si budete přát, a nikdy toho nebudete litovat. Budu se vám hodit, uvidíte!“

Budete se divit, ale zabralo to. Z bestie se stal najednou beránek.

A tak jednoho krásného dne přišel Jan radostně domů a ukazoval mi nějaký papír a řekl mi: „Čičko, tak už jsi naše!“

Byla jsem šťastím bez sebe! Byl to onen papír, který jsem tak toužebně vyhlížela a který by mi mohl darovat život? Mohla bych chodit do školky a babice už by mi nikdy nemohla vyhrožovat, že už

nikdy nevylezu ze sklepa, protože o mně nikdo neví. Postarala bych se o to, aby mě poznal celý svět, tedy celá vesnice! Má záchrana se blíží!

Získala jsem obrovskou volnost, jednak už si na mě staří nemohli tolik dovolovat, protože mě Jan dobře chránil a držel nade mnou ochrannou ruku. A jednak jsem chtěla konečně žít jako dřív, jako normální dítě. Chtěla jsem si hrát s jinými dětmi. Ptala jsem se babice, jestli tu mají nějaké malé děti v okolí. Zalhala mi, že ne, nemají. Jen Olega Bránského, toho zmetka, kterého jsem už měla tu čest poznat, když se mi vysmíval v okénku. Vzdechla jsem. Ale přesto jsme se spřátelili. A začali si spolu občas hrát.

VÁLEČNÉ JÍDLO

Lidmila, nebo taky Ludmila – byla Františkovou nevlastní matkou. Všichni tři jsme spali v jedné místnosti. Před usnutím jsem je prosívala o nějakou pohádku. František, že žádnou neumí, a tak vyprávěla babice. Sice také údajně žádnou pohádku neznala, ale vyprávěla mi alespoň příběhy svého života. František většinou hned usnul, jakmile začala vyprávět.

Povídala, jak tvrdě musela pracovat na poli, jak to bylo strašlivé, když jim kdysi komunisti sebrali všechny koně i kravičky. Dokázala o tom mluvit i hodinu. Občas taky vyprávěla, jaké to bylo za války a jak u nich bydleli partyzáni a nejdříve přišli němečtí vojáci a drancovali a pak přišli i ruští vojáci! „To bylo Pane!“ Řekla pokaždé, aby zdůraznila příšernost těch chvilí. Zmínila se také, že chtěli ublížit Haničce a na závěr dodala: „Co smy včil mohli děuat? Šak to nešuo ináč. Cosi smy ješť museli!“ *(Co jsme mohli dělat? Vždyť to ani jinak nešlo. Něco jsme jíst museli.)*

To její – něco jsme jíst museli – mi do toho příběhu nějak nezapadalo a já to nechápala. Ale tím ten příběh většinou vždycky skončil. „A dál? Co bylo dál? Jaký byl konec toho příběhu? A jak chtěli ublížit Haničce? To jako tetě Haně?“ Nechápala jsem.

„Šak ti to, děcko, furt povědám!“ *(Ale vždyť ti to, děcko, pořád říkám!)*

A neřekla k tomu už nic. Taky vyprávěla o partyzánech, jak jeden bydlel i u nich a jak si pak pro něj ostatní partyzáni přišli, a že je chtěli

všechny postřílet, pozabíjet. Nedávalo mi to smysl. I toto vyprávění zakončila slovy: „Šak byla válka, cosi smy museli zest.“ (*Vždyť byla válka, něco jsme sníst museli.*)

Častokrát jsem se jí ptala, co bylo za války nejhoršího.

„Šak ti to, děcko, furt povědám, cosi smy museli zest, šak nás chceli zabít! My smy sa museli brániť!“ (*Vždyť ti to, děcko, stále říkám, něco jsme jíst museli, vždyť nás chtěli zabít! My jsme se museli bránit!*) Opět to končilo jídlem.

„A proč vás chtěli zabít, když jste se jim o toho partyzána starali? Vždyť vám za to měli přece spíše poděkovat, ne?“

„Co ty můžeš, děcko, vědět, jaká tehdej byua doba.“ (*Co ty můžeš, děcko, vědět, jaká tehdy byla doba.*)

Vyprávěla mi ty příběhy snad 50× a pokaždé stejně a pokaždé se stejným závěrem o jídle. Nepochopila jsem to tehdy. Jen jednou se babice prořekla, že toho partyzána, o kterého se měli starat, ostatní partyzáni už nikdy nenašli.

„A proč ho nenašli? A kam zmizel? A proč se ptali zrovna vás?“

Babice byla zlostí bez sebe. Pochopila, že se prořekla. „A už ticho byť, děcko jedno, šak už ti věckrát nic povjedať něbudu, šak počkáj!“ (*Bud' už zticha, děcko jedno, víckrát už ti to vyprávět nebudu, jen počkej!*)

Uprostřed noci mě pak často budívaly zvláštní zvuky. Hekání, vzdychání, funění a vrzání postele. Chtěla jsem pochopit, co, a hlavně proč, to dělají? Co znamenají všechny ty podivné zvuky? Šlo mi hlavně o to, že jsem chtěla vědět, zdali strýc babičce neubližuje. Moc mě to zajímalo, a i když jsem ji neměla ráda, nenáviděla jsem, když

někdo někomu jinému ubližoval. Chtěla jsem jí pomoci a zachránit ji. Vypadalo to, že jí to bolí. Sténala. A on přitom podivně funěl.

Jednou jsem to, uprostřed jejich aktu – když vzdychala obzvlášť bolestně – prostě nevydržela a přišla k jejich posteli a zeptala se jí přímo, jestli jí strýc neubližuje. Že bych jí ráda pomohla, že stačí říct a já ji ochráním, pokud bude chtít. Myslela jsem to vážně. Byla jsem prostě malé hloupé dítě.

Oba ztuhli a bylo dlouho ticho, jen jsme slyšeli, jak nám všem třem rychle tluče srdce, a slyšeli náš vzrušený dech.

Jako první se vzpamatovala babice a podivně chraplavým hlasem, který jsem u ní ještě nikdy nezaslechla, mi odpověděla, že se nemám ničeho bát, že je všechno v pořádku a ona žádnou pomoc ode mě nepotřebuje. Nebyla jsem si jistá, jestli ji strýc třeba nevydírá a že ji třeba donutil tohle říct, a raději jsem se nechtěla od té postele hnout, dokud jsem nenabyla jistotu, že je skutečně v pořádku a v bezpečí.

Znovu mi odpověděla: „Ano, jsem v pořádku, nic sa nĚdĚje, bĚž si lehnĚt. Hned!“ A opĚt se dostala do formy. Polekala jsem se, že mĚ bude zase chtĚt zavĚt, a proto jsem radĚji rychle bĚžela zpĚtky na svĚj gauĚ.

MusĚm se pĚznat, že na Frantu jsem se nemohla na druhĚy den ani podĚvat a i on pĚde mnou klopil oĚi. A pĚitom jsem ho uĚ zaĚnala mĚt rĚda. PĚrĚla jsem si, aby mi to nĚkdo vysvĚtlil. Vrtalo mi to hlavou. A tak jsem se na totĚž ptala ostatnĚch dospĚlĚch, kterĚi k nĚm chodĚvali a bylo zle! NerozumĚla jsem tomu, co se tam dĚlo v noci, anebo pozdĚji bĚhem polednĚch pĚstĚavek. Byla to mĚ zvĚdavost, kterĚ nadĚlala vĚce ťkody, neĚ uĚitku...

K mému překvapení mě ale babice začala nenávidět a trestat ještě více. Trestala mě často jen tak, pro radost, i když jsem vůbec nic neprovedla a tiše si hrála jako myška pod stolem. Denně mě fackovala a škudlila za vlasy a já si je proto přála mít raději krátké, aby to tolik nebolelo. Nazývala mě parchantem a zlým děckem, které jenom lže, satanem a stvůrou.

Překvapilo mě to, protože jsem si naivně myslela, že si ji svým nočním vystoupením získám. To, jak jsem jí chtěla pomoci, přestože ona na mě byla vždycky tak zlá, na ni přece muselo udělat dojem a zapůsobit.

A tak se ze mě stala zrůda, stvůra. Maličký anděl, který přežil neskutečné věznění a útrapy. Dítě, které dokázalo přežít nemožné a které nikdy neprovedlo nic zlého, se stalo zrůdou, jen proto, že odhalovalo věci, které měly zůstat skryté. A bylo ještě hůř!

PROSBY O POMOC

Postupně jsem začala poznávat rodinu babice. Avšak jako dítě jsem nechápala, že ti cizí lidé, kteří k nám chodí, k ní patří. Že je pojí silné rodinné pouto. Prosila jsem je totiž po chvílích, aby mě z gruntu vysvobodili, že je to Perníková chaloupka a v ní ježibaba a ježidědek, kteří jedí malé děti. Že jsem je odhalila a že ti dospělí tuto důležitou věc jenom nevidí, zato já ano.

Babice mi častokrát říkala: „My ťa ráz zýmy!“ (*My tě jednou sníme!*)

Skoro všichni mi nafackovali a vynadali. A já nechápala proč? Vždyť by měli být rádi, že jsem odhalila ježibabu. A stihla je prakticky varovat, aby jim ta ježibaba třeba neublížila... anebo jejich dětem! Nikdo mi neuvěřil.

Nejdříve jsem poznala Annu, tedy Hanu, tak jí totiž všichni říkali. V tom podivném nářečí měnili i v jiných slovech A za Há. Ta mi nafackovala a vynadala jako první.

Pak jsem to zkoušela u sousedů, těch z pravé strany jsem se bála, protože mi Ludmila řekla, že jsou zlí. Když jsem se jí ptávala, kdo není zlý, tak mi pokaždé odpověděla: „To my smy dobří, my nismy zuí.“ (*To my jsme dobří, my nejsme zlí.*)

Tak to jistě, pomyslela jsem si. Babice si sama o sobě myslela, že je dobrá, a přitom se ke mně chovala tak otřesně. Když ale řekla, že je někdo ještě horší než ona, tak jsem jí věřila. K sousedům zleva jsem měla zakázáno chodit, navíc by mě stará ihned uviděla okénkem

z kuchyně. Zbývali sousedé, kteří bydleli před námi. Olegovi komunističtí rodiče a dědeček, kterému Jan říkal Senokřup, a děda se za to vždycky moc zlobil. Později jsem se vyptávala, proč zrovna takové divné jméno a odpověď zněla: „Protože nestojí za nic! Proto Senokřup!“ Myslela jsem si, že jim tak říká celá vesnice, ale tohle vymyslel otec. Ve vesnici jim říkali mladý a starý fojt.

Když jsem s prosbou o pomoc neuspěla u Hany, zkusila jsem to právě u Bránských, kteří patřili k prvnímu statku ve vesnici. Byli příbuzní Fojta čili starosty obce. Jednou se u nich otevřely dveře a v nich stál děda, přiběhla jsem k němu a začala vysvětlovat, že žiju v Perníkové chaloupce. Prosila jsem jej, ať mě vysvobodí, anebo u nich schová, aby mě ti ze statku nenašli. Opět jsem udělala velkou chybu, oslovila jsem dědu hned na začátku – pane Senokřupe. Opravdu jsem si myslela, že se tak jmenuje, když mu tak u nás na statku všichni říkali. Děda zrudl a já nechápala proč. Chytil mě zlostně za nos dvěma prsty a kroutil a mačkal mi můj maličký nosík tak silně, až mi vyhrkly slzy do očí. Pak mi ještě nafackoval, a tak jsem rychle utekla pryč.

Babice se o mém výletu samozřejmě dozvěděla. A tak, když jsem se jí posléze nenápadně zeptala, jak se jmenuje naše sousedka, nechtěla mi to prozradit. Já se tedy zeptala: „Paní Senokřupka?“

A babice spokojeně kývla hlavou: „Ano, paní Senokřupka.“ Zbytek si už můžete domyslet... Ano, dospělým to přišlo vtipné!

Když jsem s prosbami o pomoc neuspěla nikde v blízkosti statku, pochopila jsem, že musím jít někam dál. Domnívala jsem se bláhově, že čím bude ten dům vzdálenější od statku, tím větší budu mít naději,

že v něm babici neznají a že mi pomohou. Nechtěla mě nechat doma samotnou. Bála se, co bych zase vyvedla, a tak mě začala brávat s sebou.

Pamatujete si ještě, jak jsem si toužebně přála mít ve sklepe klacík? Tak ano. Byla to jedna z prvních věcí, kterou jsem si na zahradě opatřila. A vždy, když mě pak opět zavřeli do sklepa, jsem se díky tomu klacíku dostala klidně ven. A pak i zpátky. Aby si toho nevšimli. Jednou mě však přichytili při činu a uviděli na zahradě. Rychle přišli na to, jak to dělám. Od té doby šel Franta pokaždé napřed zkontrolovat sklep a hledat můj záchranný klacík. Nebylo tam mnoho míst, kde by ho bylo možné schovat, a tak ho Franta většinou brzy našel. Ale ani já nelenila a našla tak skvělý úkryt, že jej později nenašel ani při velmi důkladných kontrolách. A tak jsem jim utíkala stejně. Alespoň na zahradu. Ale jen v době oběda, kdy chtěli být spolu sami. Pak jsem se tajně vracela zpátky.

Ale několikrát taky ne. Utekla jsem jim až do lesa, jenže hlad a žízeň mě donutily se vrátit. A pak mě stejně zbili. Snažila jsem se jim utéct, jenže všude kolem byly jen hluboké lesy. Těch jsem se bála. Přední vchod hlídali. Snadno na něj dohlédli z okna, a navíc jsem ta vrátka nedokázala sama otevřít.

Ludmila mě vzala jednou na hřbitov. Byl velmi krásný, všude plno květin, slunce nádherně svítilo a hrálo, louky kolem překrásně voněly. Necítila jsem k tomu místu pražádný odpor. Ba právě naopak. Líbilo se mi tam.

A pak se to stalo, jednoho dne mě konečně vzala i na návštěvu k lidem, kteří bydleli daleko od statku. Šli jsme navštívit jejího váženého bratra.

O něm se říkalo, že je velmi zlý. To já ovšem netušila a ani nevěděla, že se jedná o jejího bratra. Nelíbil se mi už od pohledu. Tak jsem šla raději potají za jeho ženou. Prosila jsem ji, aby mi pomohla, že mě vězní ve sklepě a jsou na mě moc zlí. Zdali by mě nemohla schovat u nich v domě. Že jsem odhalila jejich veliké tajemství. Totiž, že Ludmila je ježibabou z Perníkové chaloupky, že ubližuje malým dětem a František dělá po nocích divné věci. A popsala, co se dělo tehdy v noci. Chápete, jaký poprask způsobila má slova v rodině? Ta žena začala okamžitě křičet a řekla všechno svému manželovi a ten mě zbil! Babice to okomentovala takto: „Já věděuo, že to děcko němám brať. Ono lže. Nevěřtě mu ani slovo! To děcko je tak zué! Je to sám satan!“ *(Já věděla, že to děcko němám brať s sebou. Lže. Nevěřte mu ani slovo! To děcko je zlé! Je to sám satan!)*

Bylo to jako ledová sprcha. Má první návštěva „venku“ se stala fiaskem. A já v ní hledala záchranu a spásu. Tolik jsem doufala, že mi jiní lidé pomůžou, že jiní nejsou tak zlí jako babice. Raději jsem k nim už víckrát nešla, i když jsem byla starší.

Nejinak tomu bylo s nevlastní dcerou babice. Babice jí pokaždé vyprávěla, že jsem extrémně zlé děcko, prolhané, a že mi nemají věřit ani slovo, a Hana jí věřila každyčké slovo. Vždy, když k nám přišla na návštěvu, já musela z kuchyně okamžitě pryč. Nechtěla mě ani vidět. Nesnášela mě stejně jako Ludmila. Ty dvě se měly navzájem velmi rády. Hana zároveň chránila i svoji dobrou pověst. Kdybych očernila

její macechu a bratra, očernila bych celou jejich rodinu a k tomu nesmělo za žádnou cenu dojít. Čest rodu byla ve vesnici nade všechno.

A tak jsem se raději rychle schovala v ložnici pod stůl, kde jsem si našla svůj bunkr, svůj úkryt a tam jsem si tiše hrávala celé hodiny, schovaná za židlemi. Pootevřenými dveřmi jsem poslouchala, co si spolu povídají. O čem mluví. Já byla jejich častým tématem. Probíraly spolu, jak se mě zbavit. Hana věděla o mém pobytu ve sklepě. Věděla velmi dobře, že mě chce její macecha zabít. Nevadilo jí to. Naopak. Syčela, jak si to může to prolhané špinavé zavšivené děcko dovolit mluvit o Panně Marii. Že by se mnou zatočila hned, kdyby jí to Jan dovolil. Slyšela taky o skandálu u svého váženého strýce, a hlavně o té noční nepříjemné události.

Už když jsem se s ní setkala poprvé a přišla ji prosit o pomoc, se Anna nesmírně rozzuřila: „Co to povědáš o mojí mamě, ty spratku jeden? Já ti dám ježibabu! Šak já ti ukážu, ty zmijojedna! Okamžitě do sklepa s tebou, šak tam ráz přeci edém chcípneš! Smrade jeden ohavný!“ a dala mi takovou facku, až mi začala téct krev z nosu. *(Co to říkáš o mé matce ty spratku jeden! Já ti dám ježibabu! Však já ti ukážu, zmijojedna! Okamžitě do sklepa s tebou, však tam jednou přece jen chcípneš! Smrade jeden ohavný!)*

Tehdy mě opět shodili z těch strašných schodů dolů. Nenáviděla jsem ty schody. Byla jsem nejmíň týden dotlučená, všechno mě bolelo. Přísahala jsem si, že jestli tohle moje utrpení přežiju a vyrostu, ty schody jednou zničím. Že zničím celý ten jejich statek, celý slavný grunt, druhý ve vesnici. A svoji přísahu jsem dodržela!

Jan mě naštěstí opět vysvobodil. V té době už jsem mu s láskou říkávala tatínku.

Hana k nám vodila i svoji krásnou dcerušku Dášenku, ta byla jen o 10 let starší než já a byla moc hodná. Měla zlaté srdíčko, moc krásný hlásek, nádherné tmavé dlouhé vlasy a všichni z ní byli pokaždé nadšení. Já stávala nahoře na schodech sklepa, hned vedle vchodu do kuchyně, která sloužila jako společenská místnost, a hltala každé jejich slovo. Dášenka mi připadala úžasná. Věřila jsem, že ona by mi dokázala pomoci.

A tak jednou v době, kdy už jsem měla klacík a dokázala se vysvobodit, při jedné z Dášenčiných návštěv jsem ze sklepa uprchla ven a čekala tam, až se Dášenka odtrhne od dospělých a vyjde si hrát na zahradu, jak to občas dělávala. V ten den to vyšlo. Konečně jsem s ní směla mluvit o samotě.

Popsala jsem jí, jak mě tam týrají, a prosila ji o pomoc. Dášenka mi šokovaně přislíbila, že mi určitě pomůže, jenže její matka ji k nám přestala vodit úplně. Většinou říkávala: „Zavřítě to zué děcko honem do sklepa, já ho nemožu ani viděť! Jak mi tehdá vyděsilo Dášenku! Také prolhané děcko a že viděuo Pannu Máriu! Taký špinavý parchant, co si to vůbec dovoluje, šak kdyby měl kdosi viděť Panenku Máriu, tak edém naša Dášenka, to je aspoň hodné děcko! Ni jako ten zuý, cizí parchant!“ *(Zavřete to zlé děcko rychle do sklepa, já se na něj nemohu ani podívat! Vždyť je to zrůda! Vždyť mi tehdy vyděsila Dášenku! Takové prolhané děcko, a že prý viděla Pannu Marii. Takový špinavý parchant, co si to vůbec dovoluje, vždyť pokud by měl někdo vidět*

Panenu Marii, pak jedině naše Dášenska, to je alespoň hodné dítě! Ne, jako ten cizí parchant!)

MIMINKO

Zlé jazyky ve vesnici povídaly, že je Ludmila jednou hubená a pak zase tlustá. Pro rodinu to znamenalo katastrofu, a tak se všichni všemožně snažili tyto pomluvy vyvrátit. Ludmila pocházela z vážené prastaré místní rodiny, která byla spřízněná sňatky s půlkou obce. Nikdo si tedy ve skutečnosti nepřál žádný skandál.

Na statku číslo dva, statku, který patřil rodině Falckých – žil jeden špatný hospodář František. Špatný především proto, že hodně pil. Měl ženu a dvě děti. Prvorozeného Františka a dcerušku Annu. Jeho žena však bohužel onemocněla a zemřela. Děti potřebovaly matku. A tak se milý František podruhé oženil. Tentokrát už neměl výběr veliký, protože každý v obci věděl, co je zač. Přece jen se našla jedna hrbatá stará panna, z dobrého rodu, kterou si nikdo za ženu vzít nechtěl. Ano tušíte správně. Tou druhou ženou se stala právě Ludmila.

O děti se starala vzorně a plně jim nahradila jejich matku. Také jako manželka plnila své povinnosti vzorně. Pilně pracovala doma i na poli a pomáhala svému muži. Ten však pil stále více a začal pomalu rozprodávat statek. Přišla válka a velmi zlé časy. Jenže František pít nepřestával a začal dělat dluhy, přišlo znárodnění a komunisti jim vzali všechno. Celé jejich živobytí. Milované koně, krávy, prasata i tu drůbež. Vzali jim také stroje a popluhy. Prostě všechno, co mělo nějakou hodnotu. Samozřejmě, že jim také zabavili i veškerá pole. Ponechali jim jen zahradu a statek. Grunt s výminkem. A dluhy.

Ludmila vyprávěla často, jaká to pro ně byla obrovská rána a šok! Obrovský pláč a smutek. Ta zvířata byla prakticky součástí rodiny, oni své koně i krávy milovali. Každé zvíře mělo své jméno a oni dokázali vyjmenovat celý jeho rodokmen. A dokonce i popsat všechny jeho vlastnosti a příběhy s ním spojené. Přijít ze dne na den o všechno a mít tři malé děti!

Říkám tři, protože se brzy po svatbě manželům narodil malý Honzíček. Jeho stařenka Honzíčka velmi milovala a říkala mu vždy láskyplně „Malý“. Otec zasadil na jeho počest uprostřed statku u hnoje lípu. Ten počín sice dodnes nechápu, nikdo si totiž přece nenasadí obrovskou lípu doprostřed dvorku, navíc hned u hnoje. Podivné místo, a přitom jejich zahrada byla tak veliká a krásná, jistě by našel příhodnější místo, kdyby jen malinko více hledal. Malý Jeník však byl na svůj strom náležitě hrdý a já se mu nedivím. Stál tam ve dvoře jako živý symbol lásky jeho rodičů a stařenky. A stojí na svém místě dodnes.

Hospodář František však nastydl, dostal zápal plic a zemřel. I stařenka zemřela brzy po něm. Ludmila tak zůstala na všechno sama. Tři děti, veliké dluhy a majetek žádný. Frantík tedy musel nastoupit do práce, stal se traktoristou v místním družstvu, JZD jak se tehdy říkalo a Anička musela přerušit školu, přestože byla chytrá a měla ve škole výborné známky, musela nastoupit už ve čtrnácti či patnácti letech do práce. Ludmila získala také práci na poli v JZD, a navíc uklízela místní kino, aby se alespoň nějak užívali.

Anička se brzy vdala a narodily se jí dvě děti, které s láskou vychovala. Ludmila zůstala na statku sama s jediným vlastním synem

Jeníkem a nevlastním Františkem, který svému otci jako by z oka vypadl, avšak na rozdíl od něj, nepil. Honzík odjel studovat. Jeho škola se nacházela asi 40 km od Máklovic. Takže tam raději zůstával přes týden a dojížděl domů jen na víkendy.

Ludmila a Frantík zůstali spolu sami. Mladý švarný jinoch, který se toužil milovat, a zralá žena, která se rovněž toužila milovat, navíc s mužem, který byl tomu jejímu podobný jako vejce vejci. A stalo se tak.

Později, když Honzíček dokončil střední školu, začal pracovat v továrně v Jižním městě. Dva milenci měli ztíženou situaci, ale ne tak docela. Traktoristovu pracovní dobu nikdo v komunismu příliš nehlídal, a tak jezdil přes oběd pravidelně domů za Ludmilou. Honzík býval tou dobou v práci. Kariérně rychle postupoval a brzy se stal v továrně mistrem a vedoucím. Do továrny nastoupila nová krásná mladinká dělnice, která pracovala už od svých 15 let. Honzík se do ní bezhlavě zamiloval. Byla ostrá, její charakter nebyl úplně bezvadný, ale zamilovaný Jan neviděl a neslyšel. Ona se naopak nikdy netajila tím, že si otce vzala jen proto, že vydělával hodně peněz. Ne z lásky. Ona nedokázala milovat nikoho. Nastěhovali se spolu do Máklovic na výminek a zbytek příběhu už znáte. Všechno šlo bezproblémově, avšak jen do doby, než jsem se na scéně objevila já.

Už chápete, jaký jsem pro ně znamenala problém a proč mě stará tolik nenáviděla a snažila se mě zbavit? Narušila jsem jim celý jejich svět!

Žili jsme tedy v podstatě společně. Na gruntu jsme v poledne jídali většinou jen polévku. Občas strýc něco ulovil, byl totiž myslivec, a

tak Ludmila, jinak fantastická kuchařka, uvařila i maso. Jinak jsme jídávali jen kaše a velmi skromná jídla. Občas se k nám o víkendu přidružil k obědu i Jan. Miluše nikdy.

Ludmile narostlo velké břicho a byla hodně náladová. Zuřila, když mě uviděla, a tak jsem se jí snažila vyhýbat, jak jen to šlo. Byla jsem skromná, když jsem dostala hlad, připlížila jsem se do kuchyně a vzala si pár kostek cukru, a to mi stačilo. Také mi bohatě stačil chléb, jen mi chvíli trvalo, než jsem se naučila zacházet s nožem. Brzy jsem se naučila ukrojit si chléb sama. Pak jen zbývalo malinko chléb posolit a rychle se vytratit ven z kuchyně někam na zahradu. Všimla jsem si, že už mě tolik netrestají, když uteču po obědě. Pochopila jsem, že prostě chtějí být jen sami a nepřejí si, abych je rušila, a já se jim přizpůsobila a byla pokaždé tiše jako myška.

Když jsem je poprosila, ukrojili mi chléb i oni. Né, že ne.

Jednoho dne však zůstal Franta doma a nešel do práce. Ludmila ten den nevstala z postele, zůstala ležet. To bylo podivné, protože jinak vždy vstávala jako první z nás. František byl velmi nervózní a neustále lítal sem a tam. Z kuchyně do ložnice a zase ke šporhétu, jak oni říkali kamnům. Rozdělal oheň a vytáhl všechny hrnce a začal vařit horkou vodu.

„Budeme se koupat?“ ptala jsem se ho. A on byl trochu mimo. Jakmile mě roztržitě zaznamenal, že tam stojím a dívám se na něj, řekl mi příkře: „Běž si hrát ven. Tady nemáš co dělat!“

A běžel rychle ke staré, která chvílemi křičela a sténala. Neustále jí opakoval: „Nekřič! Hlavně nekřič, ať nás žádný nečuje! Tu máš vařachu. Na!“ Myslel tím vařečku. (*nečuje = neslyší*)

„Proč babička tak křičí?“ zeptala jsem se Franty. Ten se na mě podíval divokým a našťvaným pohledem, který u něj nebyl vůbec obvyklý. „Cože? Ty si eště furt tady? Ale honém do sklepa a mazej! Ale okamžitě!“

Já byla v té době už tak vycvičená, že jsem tam dolů chodívala na vyzvání sama. Jim pak vždycky stačilo jen zavřít dřevěnou západku. Věděla jsem už totiž, že mi odpor stejně nijak nepomůže, leda by mě vyfackovali, zbili, a ještě prudce shodili ze schodů, což bolelo. A tak jsem šla raději dobrovolně. (Navíc, vždy tu byl klacík.) Ano, s klacíkem jsem se naučila zacházet opatrně. Vylezla jsem ven jen tehdy, když jsem si byla naprosto jistá, že jsou pryč, anebo spolu v ložnici. V ten den jsem však nedokázala být trpělivá.

To napětí a vzrušení z toho, že se děje něco velmi nezvyklého, přešlo i na mě. Popadla jsem tedy klacík hned, jakmile jsem zjistila, že je Franta u Ludmily. Opatrně zavřela za sebou západku, aby to vypadalo, že jsem ještě dole a zpoza rohu pozorovala, co se bude dít. Tohle pozorování jsem měla velmi dobře nacvičené, když jsem čekávala na to, až se kuchyň vyprázdní a já si budu moci vzít trochu jídla. Zнала jsem chodbu dokonale a našla v ní své úkryty pro případ, že bych uviděla, že vycházejí ven.

Takže zpoza rohu, z bezpečné vzdálenosti jsem sledovala Frantu, co dělá. Po většinu času byl u Ludmily v ložnici a pak se to najednou stalo!!!

Z ničeho nic přinesl z ložnice nádherné malé děťátko, plačící miminko a položil ho na stůl. A já nevěřila vlastním očím! Odkud ho

vzal, vždyť jsem ho neviděla nikam vycházet ani přicházet? Byl jistojistě po celou dobu doma! Byla jsem z toho zmatená.

On se vrátil k Ludmile a já se odvážíla přijít blíž k miminku, podívat se dobře na ten malý zázrak. Dělal mi moc špatně, když jsem ho slyšela tolik plakat. Nedokázala jsem jeho pláč poslouchat.

Okamžitě jsem pochopila, že je děťátku zima. On ho tam nechal ležet, na tom stole, úplně nahé! A tak jsem ho jemně přikryla, mluvila jsem k němu něžně svým dětským hláskem a podala mu svůj prstík. A uviděla malý i velký zázrak, to děťátko přestalo plakat a chytilo se ručičkou mého prstu. Tolik se mi to maličké líbilo! Bylo to něco tak překrásného a já už se těšila, jak si s ním budu hrávat! Jenže můj sen se brzy rozplynul. Franta otevřel dveře a já slyšela starou, jak křičí: „Žeň to děcko přeč, ale honem!“

Franta se na mě zhurta obořil: „Co tu ešče děláš? Šak jsem ti nařídil, aby si šlo důle do sklepa!“

Statečně jsem ihned odpověděla: „Postarala jsem se ti o miminko! Přikryla jsem ho a ono už nebrečí. Vidiš, jak to hezky umím? Vůbec už nepláče! Kde jsi to miminko vzal? Vždyť jsi venku vůbec nebyl?“ Franta zrudl zlostí a zakřičel na mě: „Ale okamžitě ať už jsi venku! Mazej na dvůr, nebo na zahradu, anebo táhni ke všem čertům, eném zmizni, hned! To děcko nám byl čert dlůžný!“

„Ale ono zase začne brečet, však sám uvidíš, že bude brečet, nech mě s ním, prosím, já ti ho budu hlídat. Budu ho dobře hlídat, neboj!“

„Táhni k čertu, nebo ti jednu vlepím!“ A už napřáhoval ruku, že mi jednu facku opravdu vrazí. Nebil mě na rozdíl od staré často, jeho rány však stály za to. Raději jsem rychle prchla. Nejdřív opravdu ven,

ale hned jsem se zas vrátila, nedalo mi to. A běs! Zpoza rohu jsem uviděla, jak Franta stojí zády ke mně a čelem k miminku. V rukou držel modrou kostkovanou plátěnou utěrku. Obtočil ji miminku kolem krku a zatáhl!!!

Miminko okamžitě přestalo plakat.

Vyděsilo mě to a srdíčko mi bilo jako o závod! Ani jsem nemohla dýchat. A vím, že to bylo ode mě krajně nerozumné a hloupé, ale okamžitě jsem k miminku přiběhla a křičela na Frantu: „Cos mu to udělal? Co jsi mu provedl? Ty jsi to miminko celé pokazil!“ Slzy mi tekly proudem a já se snažila dát opět maličkému svůj prstík, ale ono už mě za něj nechytalo. Přestalo se hýbat, přestalo plakat. To přenádherné kouzlo života bylo pryč!

Zázrak byl pryč.

Zbylo jen nehybné malé tělíčko bez života. Věděla jsem, že za to může on! Nevím co to udělal, ale způsobil to on!

Franta mě zmlátil a řekl: „Tak, když nechceš do sklepa, půjdeš do komory! A bude od tebe pokoj!“ Komora byl průšvih. Odtamtud už se skutečně nedalo prchnout. Byla to malá ledová místnůstka, která sloužila jako spíž. V otvoru ve zdi se nacházely jen mříže místo okna. Ale dveře měly malé okénko, přímo naproti kuchyni. Takže jsem dál viděla a slyšela, co dělají ti dva, protože jsem si potichu přisunula ke dveřím malé štokrle a stoupla si na něj. Viděla jsem, co se v kuchyni děje.

Franta řekl: „Co s tím malým, to je přeci škoda masa, no ni? To je škoda vyhazovat! Uvařímy polévku a kosti dámy psovi.“

Ludmila vedle hořce plakala. Já plakala taky. Zhrozila jsem se, co to strýc říká? Slyšela jsem dobře? Chce to miminko UVAŘIT? Miminka se přece nejí, vím, že se dávají do hrobečku. Už jsem viděla malé hrobečky děťátek, když jsem Ludmilu doprovázela na hřbitov. Ona se starala o hroby svých příbuzných a já zase tiše sedávala u hrobečků malých dětí a povídala si s nimi. Slezla jsem z toho stolku, sedla si nešťastně na zem a plakala.

Co následovalo, byla další hrůza. Opravdu uvařili nějakou polévku, vývar, ve kterém plavaly kousky bílého masa.

„Jez!“ řekli mi.

„Nebudu to jíst, co je to za maso?“

„Je to kura.“ (*slepice*)

„Lžete! Já jsem vás neviděla žádnou slípku zabíjet! (Neměli lednici ani mrazák.) Vy jste uvařili to krásné miminko!“ Samozřejmě, že mě chlácholili, co mě to napadá, že miminka se přece nevaří. Oba mi svorně tvrdili, že to nebylo miminko, ale panenka. Věděla jsem, že lžou, mysleli si, že jsem maličká, tak nerozumím ničemu. Ano, nepřemýšlela jsem ještě tak, jako dospělí, ale vnímala jsem přesně, co je dobré a co ne. Slzy mi padaly do talíře a pak po několika fackách jsem po lžičkách snědla ten vývar a mrkev. To bílé maso jsem nechala být. Nevadilo jim to.

„Když nechceš, nech být.“

Vždycky, když potom uvařili hovězí vývar, já ho nechtěla jíst. Dokud mi jednou neřekli, že ten bílý lůj, který plave v polévce není maso, ale lůj. Velmi mě to potěšilo. Od té doby jsem chtěla dát na talíř jen mrkev a nudle a lůj. Tomu pak říkali bílé maso. Jenže já si

navždycky zapamatovala dobře, že tehdy v tom divokém dni to maso vypadalo úplně jinak. Nebyl to lůj. Staří jen chtěli, abych nikde nemluvila o bílém mase. Když jsem o něm začala návštěvám vyprávět, přispěchal ihned Franta, anebo babice s tím, že: „Ono myslí eném lůj. Bílý lůj, povědá tomu bíué maso.“ (*Ona tím myslí jen lůj. Bílý lůj, říká tomu bílé maso.*)

NECHTĚNÝ SVĚDEK

Po obědě vzal František opět onen modrý kostkovaný lněný ručník, který se za komunistů tkal snad po čtvrtstoletí. Byla to velmi pevná látka. Dokonale dlouhá. Oni ho používali jako utěrku, ale byl to ve skutečnosti ručník. Nikdy na něj nezapomenu. Omotal si jej kolem obou zápěstí a blížil se ke mně.

V očích zvláštní lesk a já jsem okamžitě ucítila, že mi chce ublížit. Začala jsem na něj láskyplně mluvit, svým něžným, dětským hláskem. Neustále jsem se mu dívala do očí a říkala mu, že ho Pánbíček i Zářivá paní dobře vidí. Slibovala jsem, že nikomu neřeknu o tom miminku. Říkala jsem mu, že vím, že je ve skutečnosti dobrý člověk a že má dobré srdíčko, a stále jsem se mu dívala přímo do očí a on ty své klopil: „Otoč sa! Pravím ti, otoč sa!“ řekl mi.

„Ne, neotočím! Ty mi chceš ublížit! Ale já tě prosím, já vás oba prosím, Pánbíček vás vidí, co děláte a já přísahám, že se u něho za vás přimluvím, aby vám odpustil vaše hříchy. On vás bude taky chránit!“

Před spaním se totiž oba modlívali Otčenáš. Já se ho naučila taky nazpaměť. Franta se však ke mně stále blížil a já cítila, že jsem ve velkém nebezpečí, a najednou se začala nahlas, pevným hláskem modlit Otčenáš. A do toho ještě: „Pánbíčku, ty nás teď vidíš, já vím, že se díváš, dívej se dobře. Strýc mi chce ublížit!“

A ten podivný lesk šelmy Frantovi najednou zmizel. Odmotal si ručník ze zápěstí a otočil se k bábě a řekl jí: „Když já nemožu... ono na mňa furt mlúví. Nemožu!“ (*furt-stále*)

Ano, zabít nemluvně je lehké. Zabít větší dítě, které se mu dívá přímo do očí, je už mnohem těžší. Navíc zrovna ve chvíli, kdy se modlí. Ve všech náboženstvích světa je největším hříchem zabít modlícího se člověka, přímo při modlitbě k Bohu. Babice mi řekla: „Jak eném cekněš, tak ťa hodíme zežrat sviňám!“ *(Pokud jen cekneš, hodíme tě sežrat sviním.)*

Ano, prasat jsem se velmi bála. Byla veliká a babice tvrdila, že žerou i lidi. Jenže co ona nevěděla, já za nimi – téměř po celou tu dobu, co jsem žila na statku – potají chodívala a povídala si s nimi za ohradou. Prasata si na mě zvykla a znala dobře můj hlas.

Jednou mě babice vyzvala, abych šla s ní prasata nakrmit. Věděla, že jsou velmi hladová. Nedala jim několik dní najíst. Mně dala do ruky malý kyblíček se spařeným šrotem jako žrádlo pro ně. Řekla mi: „Běž, eném běž! Dál, až ke korýtku! Tam, eném sa něboj!“ *(Běž, jen běž! Dál, až ke korýtku! Tam, jen se neboj!)*

Stála jsem v blízkosti dveří a dál se jít bála. Ona mě však stále pobízela, že se nemám bát a hezky jim obilný šrot vylít do korýtku, a tak jsem popošla a ona v tu ránu zavřela vrátka na západku. Hodila jsem kyblíček na zem a běžela k vrátkům a bouchala na ně a volala na babici: „Babičko, ty jsi mě tu zapoměla! Nenechávej mě tu prosím, já jsem ještě pořád tady, ty sis asi nevšimla, že ještě nejsem venku!“ Ale babice rychle zavřela i dveře od chlívků a těšila se, že už bude mít – konečně – ode mne pokoj.

Ocitla jsem se sama v té tmě, s těmi velikými prasaty. Srdíčko mi divoce bušilo a já se přitiskla zády ke dveřím chlívků a dívala se na ně. Ta stála chvíli úplně bez hnutí a zírala na mě, pak popošla blíže a obě

zvířata mě začala očichávat. Nevím, jak dlouho to trvalo, snad celou věčnost. Moc jsem se jich bála. A tak jsem na ně začala mluvit tím svým dětským hláskem a prasata si po chvíli lehla klidně na zem. Já si taky sedla. Vypadala klidná, a tak jsem se po chvíli dokonce odvážila si je pohladit a kupodivu, jim se to líbilo! Spadl mi kámen ze srdce. Uvědomila jsem si, že zvířata nejsou tak zlá jako lidé.

Byla jsem tam s nimi zavřená dlouho, nejspíš celou noc, ale žádné z nich mi neublížilo. Naopak, stali jsme se přáteli. Babice byla na druhý den ráno nepřijemně překvapená, že ještě žiju. Radostně jsem přiběhla ke dveřím a švitořila: „Víš, babičko, že jsi mě tu včera zapomněla? Ty sis nevšimla, že nespím na gauči?“ Bába jen zlostí supěla a mumlala si cosi pod nosem.

Když jsem s ní šla krmit prasata příště, řekla jsem jí: „Klidně mě tu s nimi můžeš zase zavřít, neublíží mi, jsou to moji kamarádi!“ A ukázala jsem jí, jak je hladím a jak se to prasatům líbí. Babice mohla puknout vzteky.

Když přišla Hana, postěžovala si Ludmila, jak jsem zlá, a že každému vyprávím o malém miminku. Že si děsně vymýšlím, a že už si se mnou neví rady. Hana se do mě zhurta pustila, že jsem malý cigán, a že cigánit se nemá. Oni tak říkali lhářům. Cigán. (*cigánit = lhát*) Není to z mé strany žádná narážka na Romy. Staré vesnice si žily svým životem a vytvářely svá slova a nářečí. To jejich bylo děsné a já se vám všem omlouvám za to, že to nářečí vůbec používám. Je to pro mě snazší. V podstatě vám jen přehrávám záznamy, které mi utkvěly v paměti.

Své vzpomínky mám uloženy jako audiozáznam. Kdybych musela překládat všechno do spisovného jazyka, už bych tolik nevystihla tu atmosféru té doby, jejich chabou inteligenci a povahy. Jejich slova mluvila za vše. Nicméně ta přezdívka Cigán, cigánče se ve vesnici dobře ujala. Já byla snědá, věčně opálená od slunce, hnědé oči, hnědé vlasy. Místní děti byly naopak modrooké a měly většinou světlé vlásky. Zajímavé ovšem bylo to, že i Dášenska měla oči hnědé a stejnou barvu měly i její vlasy. Nikdo na světě by se jí však nikdy neodvážil říci cigánče. Její rodina byla příliš vážená a spřátelená s většinou vesnice.

Nikdy jsem nelhala. (Jen v nebezpečí života ano.) Používala jsem jen bílou lež. Nikdy ne tu černou!

Oni mě přesto nazývali lhářkou, protože jinak by museli přiznat své chyby a nedostatky. Zpočátku jsem pokaždé křičela a hádala se, že to není pravda. Ale to Hanu většinou ještě více rozpálilo do běla a tak ještě vykřikovala: „A ešče je aj drzé, spratek jeden, cigán jeden, vy také zué děcko něchce žádný na světě! Ani my řa tu něhcem. Táhni do pekla, odkád' si přiřuo!“ *(A ještě je i drzá, spratek jeden, lhářka jedna, páni tak zlé děcko nechce nikdo na světě! Ani my tě tu nechceme. Táhni do pekla, odkud jsi přišla!)*

„A kam se jde do pekla? Já tam klidně půjdu, jenom mi ukažte cestu!“ Já to myslela vážně, klidně bych od nich odešla kamkoliv, kdybych jen trochu mohla. Hanu jsem tím ale rozpálila do běla. Vzteky nemohla ani mluvit. Pak mi často začali vyhrožovat dětským domovem, když jsem se nebála pekla. Vylíčili mi ho v tak děsivých

barvách, že se jim povedlo mě tím totálně vystrašit. A přitom dětský domov mohl být moje záchrana!

Po několika dnech přišla opět. Jenže s obrovským radostným překvapením! Přinesla mi nádhernou panenku, chodičku dokonce! To byla tenkrát veliká vzácnost. Ta panenka uměla chodit. Tedy popravdě řečeno, když mi ji Hana dala, byla už pokažená, chodit neuměla, ale to mi vůbec nevadilo. Až do té doby jsem neměla panenku žádnou, ó, jak jsem byla šťastná! Divila jsem se, že mi ji přinesla zrovna ona a myslela si naivně, že už mě třeba začala mít ráda, že mě přestala nenávidět.

Od Hany to byl mistrný tah. Vždy, když jsem pak někomu chtěla vyprávět o miminku, řekli dospělí, že tím myslím svoji panenku. Ta, že se hýbe a pláče. Žádné živé miminko, které se hýbe a pláče, prostě jen panna a údajně má dětská fantazie. Ani když jsem jim řekla, že mě to miminko chytlo za prstík, a to přece panenka neumí, mi stejně nikdo neuvěřil. Byla jsem oficiálně označená za lhářku.

Přesto jsem jim byla nebezpečná, celé jejich rodině. Hana radila babici, ať mě raději nikam nepouští, k žádným jiným lidem. Za několik dní potom jsem začala mít obrovské křeče v břiše, chtělo se mi zvracet, ale žaludek byl prázdný, nešlo to. Bylo mi tak špatně! Dostala jsem velkou horečku a myslela jsem, že umřu. (Nebyla jsem sama, kdo si to myslel.)

Jenže pak přišel Jan. Když mě uviděl, jak tam ležím bledá a zpocená a v křečích, sáhl mi na čelo a zjistil, že přímo hořím. Okamžitě zavolal záchranku. Babice i s jeho bratrem jej od toho odrazovali, že si mě nemá všímat, že do rána budu v pohodě a že má

sanitku zavolat případně až ráno. Jana nepřesvědčili, zůstal se mnou. Přivolaný lékař přijel, prohlédl si mě a zeptal se, co jsem jedla, a babice mu řekla, že jsem se najedla zelených jahod.

„To není vůbec pravda! Já jsem žádné zelené jahody nejedla!“

Lékař mi píchl nějakou uklidňující injekci a dal mi nějaké léky. Janovi řekl, jak se má o mě starat. Trvalo mi několik dní, než se mi ulevilo. Instinktivně jsem chodila na zahrádku a jedla listy šalvěje, našeho nejsilnějšího protijedu, abych si vyčistila žaludek. Taky jsem odmítala jíst krupici, kterou mi babice sypala tím růžovým práškem. Tu jejich sypala skořicí a kakaem.

„Já chci taky kakao a skořici, nechci ten růžový prášek!“

Babice mi ho pak nesypala nahoru, ale vmíchala přímo do pokrmu. Myslela si, že mě takto obelstí, ale byla to průhledná lest. I tak ta krupice zružověla a bylo vidět, že vevnitř něco růžového je.

S Hanou se jednou bavily o škvorech. Říkaly jim piškvoř. Hana vyprávěla, že když se tito tvorové dostanou dovnitř ucha, mohou se prokousat až k mozku a způsobit tak zánět mozkových blan. Já to všechno slyšela, byla jsem schovaná v ložnici pod stolem a poslouchala je, jak si v kuchyni povídají. Zaslechla jsem něco jako: „Ve spánku.“ A „Šak vy tu máte piškvořů habaděj, no ni?“

„Mámy, mámy ích tu dost.“

Otrásla jsem se hnusem, ale měla z těch škvorů děsný strach. Spávala jsem u nich na starém gauči. Otomanu, jak oni říkali. Kovová péra mu trčela ven a velmi špatně se tam spávalo, já však byla vděčná i za to. Jednou jsem se probudila, když jsem ucítila, že mě něco na hlavě šimrá. Když jsem otevřela oči, s hrůzou jsem uviděla nejmíň

deset škvorů, jak mi lezou po hlavě, po krku a po posteli. Tak a teď je se mnou amen. Dostanu tu škaredou nemoc a umřu!

Svěřila jsem se Janovi, že se s ním chci rozloučit, protože brzy zemřu. Chtěla jsem poděkovat za to, že mě tak hezky chránil. Překvapeně zamrkal a ptal se mě proč to? A já mu řekla o té krupici a škvořích. Nejspíš o tom řekl i své ženě.

O něco později si mě Miluše zavolala. Přišla jsem na výmink tenkrát poprvé. Byly to také jen dvě místnosti a chodba a spíž. Žádná koupelna ani toaleta. Jen ještě půda, ale tu jsem objevila až mnohem později, protože byla zakázaná. Tedy pro mě. Bála jsem se, že mě bude bít, ale ona mě s klidem vyzvala, abych se posadila vedle ní a povídala si s ní. Mile mě to překvapilo a já jí pravdivě odpovídala na všechny otázky. Byla jsem v tak radostném rozpoložení, že jsem jí povyprávěla i o tom malém miminku. Přesně tak, jak jsem to popsala i vám. Miluši blýskalo v očích.

Pronesla nadšeně: „A mám ťa, babo! Výborně! Možná, že se mi opravdu budeš někdy hodiť! Příště mi přijdi všechno říct, co se tam stane. Jasně?“

SVATBA V ČERTOVĚ MLÝNĚ

Jednoho dne jsme se všichni vykoukali, ve džberu. Všichni tři v jedné vodě. Koupelnu ani toaletu na statku neměli, jen venku dřevěný suchý záchod a velký džber, do kterého každou sobotu navařili vodu, a v té jsme se všichni koupali. Ve vzduchu bylo cítit nervozitu a něco svátečního.

Pak se všichni hezky oblékli a hezky oblékli i mě. Vyrazili jsme do jedné restaurace v lese, poblíž naší vesnice. Ta se jmenovala tajuplně – Čertův mlýn. Uprostřed hlubokých lesů. Sešla se tam Janova rodina, teta Hana i Dášenska a její otec, také Franta a hodná sestra babice a její bratr s nejbližší rodinou. Jaké však bylo překvapení, když dorazili taky podivní lidé v černých kápích. Byly to černé pláště i s kápí, takže příchozím nešlo vidět do tváře. Nevím, co mě to tehdy napadlo, nejspíš se mi vybavila zatoulaná vzpomínka z mé minulosti.

Začala jsem na ty příchozí v kápích křičet: „Lidožrouti! Lidožrouti! Všichni utíkejte! Oni jsou strašně zlí!“

Chtěla jsem chránit Janovu rodinu, věřila jsem, že nás chtějí lidožrouti napadnout a sníst. Ale stal se pravý opak. Lidožrouti se dali na útěk! Já chvíli běžela za nimi a pak se hrdě a šťastně vrátila dovnitř, do restaurace, kde to zatím hučelo jako v úle! Těšila jsem se, že se od těch lidí dočkám konečně pochvaly, jak jsem skvělá a statečná. Tak malinká, a přesto jsem dokázala zahnat tolik lidožroutů najednou.

Dospělí mě ale naopak seřezali a odvezli domů. Tam mě zavřeli do komory. Nevadí, řekla jsem si a vyjedla všechno, co tam bylo

k snědku. Vůbec mi to nevadilo, opájela jsem se svojí mocí. Zahnat tolik lidožroutů najednou! Měli ze mě takový strach! Jsem mocná bojovnice! Zářivá paní měla pravdu.

Vy tušíte, že to bylo nejspíš jinak...

V každém případě jsem Miluši tenkrát způsobila pořádný průšvih. Janova rodina to nepřijala vůbec kladně, a přestože si mezi sebou říkali, že jsem obrovská lhářka, ty lidi v černém viděli na vlastní oči! A nutno dodat, celé rodině Máklovjanů se ty kápě vůbec nelíbily. Jan o Chráňovských začal mluvit s velkým pohrdáním. A v každé jejich hádce je Miluši nezapomněl připomenout. Taky se jí věčně smál: „Řekni l.“ Toto písmeno vyslovovala Miluše tak divně, jako nikdo jiný. To měkké l strkala úplně všude a nahrazovala jím klasické l.

BRATR MILAN

Už víte, že mě babice nenáviděla asi stejně jako Miluši. Často mi říkávala, že bych jí měla být velmi vděčná a klečet před ní na kolenou, že mi dá alespoň najíst. Že ve Chráňově, v rodišti mé matky, jsem jedla jenom seno, travu a slepičí kuřince! Trus. Že mi ani nedali najíst. Věděla vždy přesně, že mě tím dokonale vytočí. Pokaždé jsem začala křičet, že to vůbec není pravda a že bych něco tak odporného nikdy neudělala! Myslela jsem si, že si to vymyslela schválně, aby mi tím mohla ubližovat. Často to vyprávěla návštěvám a já se styděla.

Jednou to náhodou Miluše uslyšela, zasyčela na starou: „Ticho buďte stará, běda, jak ceknete! Nebo však vy víte co!“ A Ludmila zbledla a polekaně se stáhla dovnitř. Měla ze své snachy strach.

Miluši začalo růst břicho.

Jednou přišla za mnou a vzala mi moji panenku, já ji ale nechtěla dát z ruky pryč. Dospělí přece panenky nepotřebují, k čemu že jí ta panenka bude? Vysvětlovala jsem jí, že tu panenku potřebuji nutně ke hraní. Zle zavrčela: „Co je ti po tom! Už jsi děcko zapomnělo, co jsi mi tehdá slíbilo? Že mě budeš dycky poslouchat?“

Ano. Vzpomněla jsem si na svůj slib a bez protestu jí svoji milovanou panenku odevzdala. Po tváři mi kutálely slzy jako hrachy. Od té doby mi ji pak brávala často. Nechápala jsem, proč to dělá? Když jsem se zeptala babice, proč mi ji bere, vždy jen ztěžka a smutně povzdechla.

Nedlouho poté se narodil můj maličký bratr. Dali mu jméno Milan. Pamatuji si docela dobře tu noc. Tatínek byl tenkrát hodně roztržitý a taky trochu opilý. Vzal mě s sebou k hodné Zdence, sestře své matky, která měla doma telefon. Tehdy to byla velká vymoženost a ve vesnici existovalo jen pár kusů. Nevím, jak dlouho jsme tam byli, ale po jednom takovém telefonátu se otec velmi rozradostnil. Narodil se mu první syn! Byl tak šťastný, že tu radostnou novinu běžel honem všem oznámit a hlavně zapít.

Mne tam, u své tety, zapomněl. Ti starší manželé byli našťestí velmi hodní a shovívaví. Nejdřív nastalo trapné ticho, oni se pak dívali na televizi a já nějak usnula.

Na druhý den si mě otec vyzvedl, táhlo to z něj, ale já byla ráda, že jsem doma. K mému překvapení jsem žádnou zlou nemoc od škvorů nedostala. Byla jsem ráda a myslela si, že všechno zlé je za mnou. Dospělí se ke mně začali chovat hezky. S narozením brášky se celá rodina změnila.

Miluše mi dovolila chodívat za miminkem a říkat jí mami. Můj bratříček byl překrásný. Chtěla jsem si ho pochovat, ale matka mi to nedovolila, protože to prý s miminky ještě neumím. Vyprávěla mi, že malé děti ještě neumějí držet pevně hlavičku, a proto se jim musí vždy krček a hlavička pevně podložit. Jinak by to tomu maličkému mohlo hodně ublížit. Prosila jsem ji a otce, jestli bych třeba nemohla s nimi bydlet, anebo alespoň s nimi spávat, v kuchyni měli gauč. Nechtěli.

Miluše vyjížděla ráda na procházky s kočárkem a taky jezdívala často do města.

Později už jsem si směla bratříčka i pochovat. Pokaždé jsem dávala dobrý pozor na jeho krček a na hlavičku, abych mu nijak neublížila. Šlo mi to. Přesto to dospělí vidívali jen neradi, když jsem ho chovala v náručí.

Miluše mi stále brávala panenku a odůvodnila to vždy tím, že ji vezme do města na výlet. Já chtěla jet na výlet také. A tak mi jednoho dne matka mé přání splnila. Jednou mi řekla, že mě s sebou vezme do města a že můžeme s sebou vzít i moji panenku. Zaradovala jsem se. Malého bratra svěřila Miluše své tchyni a my vyjely i s kočárkem. To abychom mohly panenku dobře povozit, aby se jí náš výlet líbil – řekla mi. Já byla mile překvapená její vlídností i starostí o blaho mé panenky.

Ještě před odjezdem jsem jí musela slíbit, že budu zticha a nikomu neprozradím, že místo miminka vezeme v kočárku panenku. Miluše ji uložila hezky do kočárku, a ještě i zakryla dečkou a zvedla i koženkový přední poklop a zapnula poutka po obou stranách tohoto poklopu. Opět jsem se jí zeptala, proč to dělá, že takhle přece na panenku dobře nevidíme! Ona mi odpověděla: „To děláme proto, aby na panenku třeba nepřšelo.“ Bylo úžasné, jak byla najednou starostlivá.

Nastoupily jsme do autobusu, občas se nějaká paní snažila nakouknout na panenku, ale Miluši se to očividně nelíbilo. Všechny nastupující a vystupující ženy od kočárku odehnala s tím, že dítě spí. Já se na matku překvapeně podívala a ona na mě mrkla, anebo pak tiše zasyčela: „Ticho buď. Nic nemluv. Nic neříkej. Neprozradíme přece nikomu, že vezeme tvoji panenku na procházku!“

Vypadalo to tak dobrodružně a spiklenecky! Jižní město bylo nádherné a já se ho nemohla nabažit. Ani nevím jak, ocitli jsme se v nějakém parku blízko vody a s námi šel nějaký malý chlapeček, byl asi tak stejně starý jako já. Chtěl vidět miminko. A já se překvapeně podívala na matku a ona na mě jenom mrkla a já věděla, že nesmím svoji panenku prozradit. Už si nepamatuji, jak se k nám ten malý připojil, ale matka nám oběma slíbila, že si budeme v parku společně hrát. Což bylo fajn.

Pak mě vyzvala, abych se zastavila a za žádnou cenu nešla dál: „Dobře víš, co jsi mi slíbila! Nebo bude zle!“ Řekla zase tím svým hlubokým hlasem, kterého jsem se vždycky bála. Slovo ZLE zdůraznila. Řekla ho velmi dlouze a její hlas přitom důrazně kolísal nahoru a dolů. Pochopila jsem, že musím za každou cenu poslechnout, a zůstala tedy stát. Cítila jsem se podvedená. Těšila jsem se, jak si budeme s chlapečkem hrát. Matka zajela s kočárkem i s tím malým za keře, takže na ně nebylo vidět. Nebyli tam dlouho.

Po chvíli se i s kočárkem začala vracet, jenže byla sama. Můj nový malý kamarád nikde!

Když jsem se matky zeptala, kam se ztratil, odpověděla mi, že chtěl jenom vidět miminko. Když uviděl moji panenku, tak prý utekl, prý odešel za svými rodiči domů.

„Moje panenka se mu nelíbila?“

„Ne nelíbila. Jedeme domů.“

„Tak brzo? Vždyť jsem si ještě ani nepohrála!“

„Panence to stačí!“ odpověděla mi rázně a hlasem, který nesl odporu. Při nakládání kočárku do autobusu jsem si všimla, že je nějak

zvláště těžký. Pokaždé jsem se snažila pomáhat, i když mě matka odháněla, já ten kočárek pomáhala trochu zvedat taky. Předtím byl lehoučkový a teď byl najednou těžký. Matce musel tentokrát pomoci nějaký pán, předtím jsme ho v Máklovicích zvládly zvednout samy. Nakoupit jsme přitom nebyly.

Zeptala jsem se matky, proč ten kočárek najednou tak ztěžkl? Ale zle mě odbyla, že mám zavřít čuňu. Už to byla opět ta zlá žena. Celou cestu jsem proto ani nepípla, ale pojala jsem podezření, že ten chlapeček, co byl s námi v parku, je teď schovaný dole pod kočárkem, v jeho úložném prostoru. Proto je ten kočárek asi tak těžký! Na druhou stranu jsem si říkala, že to není možné, protože by se tam přece nevlezl takhle do klubička, jistě by mu čouhaly nohy a poznala bych to, protože by se hýbal! Jenže se nehýbal.

Tiše jsem pozorovala spodní část kočárku, žádný pohyb. Chvílemi mě napadlo, že mě chce matka třeba překvapit. Chlapeček třeba doma vyleze z kočárku a řekne mi: „Přišel jsem si s tebou hrát, dokonce až k tobě domů!“ Začala jsem na něj šeptat. Tak tiše, aby to matka neslyšela. Děti mají lepší sluch než dospělí. Jenže nic. Žádná odpověď. Žádný pohyb.

Doma se pak nestalo vůbec nic. Odešla jsem na grunt, matka si vyzvedla bratra a zajela i s kočárkem na výminek. Žádného chlapce jsme s sebou nepřivezly!

Obrovské zklamání a já si pomyslela, že matka možná chlapečkovi ublížila. Lhala mi přece celou cestu. Jenže takové myšlenky jsem rychle zaplašila. Ne, to není možné.

Když mě do města vzala příště, scénář se zopakoval, jenže tentokrát jsem vzala to dítě za ruku, opět to byl malý chlapec a my si povídali. Matka poslouchala, co si povídáme, a tak jsem jen žvatlala nesmysly, ale trpělivě čekala na příhodnou chvíli, kdy se matka nebude dívat. Pak jsem chlapci velmi tiše pošeptala, že v kočárku nevezeme žádné miminko, jenom panenku, a že ta žena je velmi zlá. Že mu chce ublížit a že o ní má povědět všem lidem, které zná.

„Co si to tam vy dva šuškáte? Mluvte nahlas, ať vás slyším!“

„Šak jo! Říkám mu, že si spolu budeme hrát v parku, tak už se těší!“

A tiše jsem ještě tomu chlapci pošeptala, že musí utíkat, až mu řeknu, co nejrychleji pryč. Bylo vidět, že je celý vylekaný.

Čekala jsem jen na chvíli, až uvidíme hodně lidí. Kdybychom byli sami, ona by chlapečka dohnala a chytila ho. Věděla jsem příliš dobře, jak vždycky chytali mě, když jsem se jim snažila utéct. Dospělí mají dlouhé nohy a umějí být rychlejší než malé děti.

A pak jsem jen zakřičela: „Teď! Utíkej!“

Miluše byla vzteky bez sebe! Všichni dospělí nás překvapeně pozorovali. Copak se to děje?

„Ty smrade jeden, co si to dovoluješ!“ Ale bála se mě bít na veřejnosti. Otočila našťvaně kočárek směrem k nádraží a celou cestu vzteky nepromluvila ani slovo. Ani v autobuse ne. Když jsme pak dorazily na statek, šklubla se mnou a strčila mě k babici: „Tu ho máte, toho smrada malého! Já už s tím děckem věckrát nikam nepojedu! Všecko mi to zkazilo! Zavřete toho parchanta do sklepa, ať tam třeba shnije!“

Pak už si moji panenku přestala brávat.

Zastavila jsem to!

Když jsme později jeli do města všichni tři, i s mým bratrem, nahlíželi policisté maminkám do kočárků. Jedna paní řekla, že hledají ženu, která vozí v kočárku panenku. „Jé mami, tak to je vás více, co vozíte panenky místo miminek!“

„Zavři čuňu, Moro jedna! Běda, jak cekneš!“

VÁLKA

Babice i matka se navzájem nenáviděly a dělaly si naschvály. Urážely se, hlavně matka bývala ta útočnější. Jejich hádky byly velmi časté. Říkaly si divné věci. Jednou jsem zaslechla, jak babice tiše řekla matce něco, co ji velmi rozzuřilo a ta jí na to hlasitě odpověděla: „Může být, ale já aspoň nežeru vlastní! Na rozdíl od vás!“

A babice se rozklepala strachy a prosila Miluši: „Potichu, potichu prosím, šak ťa kdosi učuje!“ (*Tiše, tiše prosím, vždyť tě někdo uslyší!*)

„Jenom ať to všichni slyší! Ať to slyší třeba celý svět! Vy žerete vlastní!“

A pak tišeji: „A jak budete žvanit, tak sežeru i vás!“

Takový nesmysl, pomyslela jsem si. Nic hloupějšího už jí říct nemohla. Toho se přece nemůže nikdo bát! Lidi se přece nejedí! Jenže když jsem se podívala na Ludmilu, úsměv na tváři mi ztuhl. Ona byla celá bledá a rozklepala se strachy. Cože?

Na výminku netekla voda. Miluše s otcem chodívali pro vodu na statek. Jednoho dne se babice postavila přímo do vchodu dveří a prohlásila: „Já ti žádnou vodu nĕdám! Ty sviňo jedna! Já sa ťa nebójím. Běž si k pumpě! Sem k nám chodiť nebudeš!“

Nepamatuji si, co jí matka tehdy odpověděla a proč si to nechala líbit, ale od té doby chodívala pro vodu k pumpě u studny. Přestože tu vodu potřebovala pro mimino. Potřebovala tu nejkvalitnější vodu a dostala jen tu ze studny. A to přijde babici později velmi draho! Snacha jí to spočítá, i s úroky.

Matka mě brávala do lesa na houby a jednou nás tam přepadlo několik mužů. Chytili matku. Myslela jsem si, že chytí i mě a začala jsem utíkat pryč. Matka za mnou volala: „Honem, utíkej a přivolej pomoc! Rychle! Co můžeš! Přiveď pomoc!“

To, že mám honem utíkat, mi říkat nemusela, bála jsem se a utíkala sama jako vítr. Pochopila jsem, že je to hodně vážné. Byl to jistě můj osobní rekord. Jako by mi narostly křídla a já chtěla Miluši zachránit. Byla jsem tak hrdá na svůj výkon, tak rychle jsem neběžela ještě nikdy v životě!

Přiběhla jsem na statek a Ludmile vše povyprávěla a prosila ji o pomoc, že maminka potřebuje nutně pomoc. Ona se však na mě podívala ledovým pohledem a řekla: „Šak dostane, co si zaslúží! Ty děcko pod' sem, já ti ukraju chleba,“ a chytila mě za rukáv.

Já se jí rychle vyškubla a řekla, že musím zachránit matku a přivolat jí pomoc. Franta nebyl doma, otec taky ne. Babice mi řekla, že otec je v hospodě. Utíkala jsem tedy do hospody, prosit o pomoc. Otce jsem našla opilého namol. Nemohl ani mluvit, natožpak chodit. Bylo tam tolik mužů. Hospoda byla plná. Celá udýchaná jsem si přede všemi klekla na kolena, sepjala ruce a prosila ty muže, ať jdou se mnou zachránit moji maminku: „V lese jí moc ubližují! Chci vám ukázat cestu a jít s vámi! Musíme vyrazit rychle! Prosím. Moc vás všechny prosím!“

Nevstal ani jeden z nich. Mlčky se na mě ledově dívali. Mně tekly po tváři slzy jako hrachy a vzlykajíc jsem je prosila, ať jdou se mnou: „Pánbíček vás všechny vidí! Prosím pomozte mojí mamince. Já vás povedu. Ukážu vám to místo.“

Jeden se začal zvedat ze židle, jenže někdo jiný honem opáčil: „Ani sa něhni! To je to Janovo zué děcko! Tvoja mama dostaně, co si zaslůží! A ty malý satane, idi přeč. K nám do hospody nechod'. My ťa tu něhcem!“ Nedokázala jsem to pochopit. Nejenže nikdo z nich nechtěl pomoci, přestože byli dospělí a silní, ale dokonce mi ještě i nadávali! Zbýval mi jedině strýc Franta, ale toho jsem nedokázala nikde najít. Chtěla jsem se do lesa vrátit sama, ale bála jsem se. Chodila jsem po zahradě a plakala a sledovala les, jestli se matka nevrací.

Na druhý den jsem se ptala, kde je matka. Ludmila mi odpověděla: „Kde by byla, šak je doma. Na výminku... A řve!“ dodala s úsměvem. (*řve = pláče*)

Šla jsem za ní. Chtěla jsem ji pohladit po vlasech, aby už neplakala. Čekala jsem, že mě pochválí za to, jak rychle jsem běžela, jak rychlá jsem byla. K mému překvapení mě od sebe začala odhánět a nadávat mi! To jsem nečekala. „Běž pryč ty zlé děcko! Proč jsi nepřivedla pomoc! Šak jsem ti říkala, že máš běžet rychle!“

„Ale vždyť já přece běžela rychle. Jako vítr! Úplně rychle, jak nejvíc jsem mohla,“ a popsala jsem jí svoji cestu i to, kolik lidí jsem prosila, a že mi všichni začali nadávat. Ani mě pořádně nevyslechla. A poslala mne pryč. Nechtěla nikoho ani vidět. Byla v těžké depresi.

Pár dní na to mě vzala opět do lesa, ale jen na okraj. Do hloubi lesa už se nikdy více neodvážila. Přivedla nás k jednomu keři s červenými bobulkami. Řekla mi, že jsou jedovaté a že je obě sníme, a pak půjdeme spolu do nebe. Nadšeně jsem souhlasila. Život na statku byl tak těžký!

Jedly jsme, matka nadávala na babici a celou hnusnou vesnici. „Blbí Máklovjané! Sú to hovada všeci. Úplně všeci!“

Po chvíli jsem si ale všimla, že ty červené bobulky jím už jenom já sama, ona je jíst přestala. Proč? Chtěla, abych umřela jenom já sama? Jedla jsem je sice dál, ale už pomalu. A zeptala se jí: „Ty už nechceš umřít? Mám umřít jenom já? Chceš, abych je dál jedla?“

Miluše se na mě podívala podivným pohledem a řekla: „Ne, nechci. Neumřeme ani jedna. Co by si počal Milan! Pod', půjdeme radši domů. Však já sa jim pomstím! To jim přijde draho, co mi udělali!“

Nestalo se nám oběma nic, ty jedovaté červené kuličky jsme totiž jedly z keře, kterým byl samotný léčivý hloh. Ten pomáhá při vysokém tlaku a těch pár kuliček nám rozhodně nemohlo ublížit. Měla jsem štěstí, že se má matka v bylinách nevyznala.

Babici brzy nato poslo prase. Obě s Miluší závodily, která z nich je lepší a která umí rychleji vykrmit prase. Takže Miluše ten závod a sázku vyhrála. Nezapomněla před babicí ještě jedovatě procedit: „Šak další můžete byť na řadě vy! Dejte si na mňa dobrý pozor! To vám dobře radím!“

DALŠÍ MIMINKO

Jak jsem již popsala, Ludmila a Franta spolu měli poměr. V jiné době by jej mohli i oficiálně zveřejnit, nebyli přece příbuzní. Dnes už je úplně normální vztah starší ženy a mladšího muže. To by však nesměli zůstat bydlet ve vesnici. Museli by ožezet jejich slavný, veliký grunt. Dokázat se odstěhovat a přijít o něj. Kdyby se odstěhovali někam daleko, kde by je nikdo neznal, mohli spolu žít spokojeně a šťastně až do smrti. Mohli vychovávat své děti...

Vesnice v té době žila na úrovni 18. století. Přísný řád a mravy. Nedopustila by jejich sňatek, ani jejich vztah. Proto jej museli úzkostlivě tajit. Ludmila měla jen málo kamarádek, a i ty časem odpadávaly, protože vesnicí přece jen, i před mým příchodem, probublávaly různé nepříjemné zvěsti. Také dobrá pověst její rodiny dostávala na frak. Ludmila s Frantou se ocitli na periferii vesnice. Nevím proč se raději neodstěhovali, prostě to asi nedokázali a zůstali.

Určitě by to nebyl jednoduchý krok, v Božích očích by však byl jistě tím správnějším. Babice velmi zatrpkla. Jednak odcizením se vesnici a tím, že byla veřejně pranýřována, ale hlavně proto, že nemohla vychovávat své vlastní děti. A dokonce je musela nechávat zabíjet!!! Říkávalo se o ní, že je jednou hubená a pak zase najednou tlustá a každý hned věděl, o čem se mluví. Když jsem byla svědkem jejího porodu, chovali se oba – ona i František – naprosto profesionálně. Rozhodně to nedělali poprvé!

Tehdy byla povědomost o antikoncepci pramalá a strýc byl nezkušený a nejspíš si neuměl dávat pozor. A tak vyvstala její obrovská zášť k lidem, kteří ji pomlouvali. Navíc i k lidem, kteří mohli své krásné děti sami vychovávat a radovat se z nich. A ještě jedno příkoří musela Ludmila odmalička zažívat, lidé se jí posmívali kvůli jejímu hrbu a tomu, že mírně pajdá. Byla prostě mrzák. Na duši i na těle.

Ve vesnici se začaly ztrácet malé děti.

Nikdo netušil, kdo za tím stojí...

Nacházely se zde 3 obchody, na dolním konci, na horním konci a uprostřed vesnice. Nejblíže našeho statku byl obchod prostřední, velmi frekventovaný. Tam bylo třeba vystát menší frontu. Avšak babice chodívala nejraději k hornímu obchodu, ve kterém nebývalo tolik lidí. Nosívala oblečení podobné kroji, s velikou zástěrou. Na doma měla zástěru jinou, ne tak sváteční a nosila v ní třeba jablka, cokoliv, co potřebovala přenést.

Jednou přiběhla celá udýchaná domů a Franta byl doma. Nesla něco těžkého v zástěře.

„Honem zavři to děcko do sklepa!“ A Franta učinil, co mu řekla. Ještě jsem se ale stihla ohlédnout a uviděla malé dítě! Ne novorozeně, bylo to batole, ale maličké!

Stará i Franta najednou začali být velmi vzrušení a on se jí ptal, odkud to dítě má. „Z horního, šak já jí dám! Té svini! Esli si myslí, že mňa může pomlúvať, tak to ni! Já sa pomlúvať nenechám, šak já jí dám! Šak včil dostaně, co jí patří!“

A nařídila Frantovi, že má nanosit dřevo a rozdělat oheň v kamnech, a ona prý mezitím půjde za Aninkům na dolní konec, aby žádný nic nepoznál. (*Aninka = teta Hana*)

Potřebovala alibi. Zřejmě měli tenhle výstup dobře nacvičený, Franta okamžitě věděl, co má dělat. Začal pobíhat po kuchyni sem a tam. Stará odešla.

Stála jsem nahoře na schodech a všechno slyšela. Věděla jsem, že jestli něco nepodniknu, ublíží tomuto děťátku taky. Přesně tak, jak to udělal tehdy s tím prvním miminkem. Musela jsem jednat! Byla jsem extrémně vzrušená a má hlavička spřádala plán. To miminko se dalo zachránit! Musela bych počkat, až oba opustí kuchyni, pak bleskově utéct ze sklepa. Opatrně popadnout dítě, věděla jsem, že musím dát veliký pozor na hlavičku a donést dítě asi 30 metrů k hlavní cestě, kudy chodívala spousta lidí. Pak děťátko předat nějaké paní a poprosit ji, ať maličké předá jeho mamince, že mu stará Ludmila chtěla ublížit. Plán zněl jednoduše, jenže Franta stále neopouštěl kuchyni a mně bilo srdíčko jako o závod. Hlavně aby ještě nevzal do ruky tu modrou utěrku!!!

Náhle vyšel ven pro dřevo a já bleskově také, všechno šlo podle plánu, miminko jsem vzala do náručí, ale bylo hodně těžké, těžší, než byl můj bratr. Řekla jsem si: „Musíš! To zvládneš! To děťátko uneseš až k cestě.“ Posledních deset metrů jsem ušla jen z posledních sil, nemohla jsem to dítě unést, tak bylo těžké, ale zvládla jsem to! Jenže nastal problém. Ve vesnici bylo liduprázdno a tam, kde jindy chodívala spousta lidí, nebyl vůbec nikdo. Nalevo nikdo, napravo nikdo! To je

konec, pomyslela jsem si. Teď nás Franta chytí a ublíží mně i tomu miminku!

V tom okamžiku, když už jsem to málem vzdávala, jsem uviděla přicházet jednu paní. Právě vyšla ze zatáčky z uličky naproti nám. Bylo třeba ujít ještě dalších 30 metrů, aby mi ta paní neutekla! To nezvládnou. A pak jsem si dodala odvalu, protože paní šla přímo směrem ke mně. A tak jsem běžela s tím děťátkem přímo k ní.

Můj plán byl takový, že děťátko předám a rychle, nepozorovaně uteču zpátky do sklepa. Jenže paní se namísto radosti zhrozila. Rychle jsem jí začala vysvětlovat, že spěchám a že jsem to dítě zachránila a že se musím dostat rychle zpátky. Protože by mě přinejmenším pořádně zbili. Že má děťátko předat jeho mamince, která jistě pláče. Paní se však hrozila a mračila čím dál víc.

Vyděsilo mě to taky: „Já jsem to miminko pokazila?“ Ona se na mě nechápavě dívala. „No jako jestli je to miminko v pořádku a není pokazené?“

„Jo ty myslíš, jestli žije, jestli není mrtvé!“ A vzala si ho k sobě do náručí. „Ano, ano, žije, je v pořádku. Ale ty nejsi v pořádku! Copak to se dělá? Copak nevíš, že malé děti, miminka se nosit nesmějí? Odkud jsi ho ukradla?“

„Já ho neukradla, ježibaba ho přinesla domů a chtěla mu ublížit, ale to jsem jí nedovolila a miminko před ní zachránila.“ Paní už se tolik nezlobila a věřila mi: „Kde bydlíš? Jak se jmenuješ?“

„Monička.“

„A dál, jaké je tvoje příjmení?“

„Já nevím, ale bydlím v Perníkové chaloupce.“

„A kde je ta tvoje Perníková chaloupka? Ukaž mi, kde přesně bydlíš!“

Otočila jsem se a s hrůzou spatřila Frantu, jak stojí ve vstupních dveřích vrat gruntu a dívá se přímo na nás. Zahrozil rukou a já zbledla a věděla, že je zle. Paní jsem ukázala rukou na vrata a Frantu stojícího u nich: „To je on, on ubližuje malým dětem a miminkům!“

„Aha, už jsem doma. Už vím, kdo jsi! O miminko se postarám a ty už nikdy víckrát tohle nedělej! Rozumíš?“

„Ano, nebudu a vyřídíte mamince toho děťátka, že si ho má více hlídat, aby jí ho babice příště zase neukradla.“

„Vyřídím“ a pokusila se o úsměv. Žaludek se mi svíral úzkostí, co bude doma. Jak tvrdě mě ztrestají a co všechno mi provedou! Ale k mému překvapení mě tehdy neztrestali. Mlčeli. Toho mlčení jsem se ale bála možná mnohem více. Pro mě to byl splněný úkol, vyřešená věc. Miminko zachráněno a hotovo.

Jenže já vůbec neměla ponětí o tom, co všechno se mezitím událo ve vesnici a jaký děs mé počínání způsobilo!

STUDNA

Jednoho dne mi babice začala vyprávět o tom, že máme ve studni žaby. Já jí to nevěřila, ale ona mi řekla: „Šak pod' a samo sa podívaj, že tam žaby sú! Samo uvidíš!“ A šly jsme ke studni. S překvapením jsem uviděla, že někdo poodstrčil těžký poklop studny. Babice takovou sílu neměla.

Zeptala jsem se jí: „Kdo to asi udělal? To udělali ONI?“ A babice pokývala hlavou, že určitě oni. Mluvila jsem často ze spaní a jediné na světě, čeho jsem se bála, byli ONI. Nejspíš jsem tím myslela lidožrouty z mých temných, starých a mlhavých vzpomínek. Z mých nočních mūr. To totiž nebyli lidé, jenom velmi zlí, tajemní ONI. Babice to velice dobře věděla a začala mě tím strašit, bylo to nejspíš jediné, co na mě zabíralo. ONI a dětský domov.

„No tak honém, podívaj sa dôle na ty žaby!“

Opatrně jsem se nahnula za okraj studny, jen trošičku, protože jsem se bála, že mě babice shodí dolů. Žádné žaby jsem tam neviděla. Tušila jsem, že bába lže. „Ale sú tam dôle, eném sa vjéc nahni, až potém ích uvidíš!“

Zvědavě jsem se nahnula více a stalo se přesně to, co jsem očekávala. Babice mě chytila zezadu za nohy a shodila dolů do studny. „Ták, včil už budě od tebjá konečně pokůj! Šak si dostalo, co si zaslúžíš!“ *(Tak, nyní už od tebe bude konečně pokoj! Však jsi dostala to, co si zasloužíš!)*

Mojí první reakcí byl veliký úlek, ale pak hlavně vztek. Copak jsem babici už dobře nepoznala a copak jsem nevěděla, jak moc lže? Jak moc mě nesnáší, jak mi denně ubližuje a snaží se mě zbavit? Tolik jsem si vyčítala, že jsem se nechala tak snadno oklamat! Ale ten vztek mě zbavil strachu a paniky a já se uklidnila. Babice nejenže neuměla plavat, ale neznala ani základní fyzikální zákony. V jejích představách každý v hluboké vodě logicky utone. Jenže není tomu tak. Člověk se teoreticky ani utopit nemůže, protože jednoduše dýchá. To plíce a vzduch v nich působí jako záchranný kruh, který lidské tělo vždy nadnáší nad vodou. Tedy pokud dotyčný zachová klid, nezačne sebou panicky mlátit, polykat vodu a dostávat ji tak do plic. Právě tato panika způsobuje, že se mnoho lidí utopí, i když vlastně nemusí. Jistě, jiná věc jsou různé víry, mořské vlny atd.

Takže nejdůležitější je klid. A já klidná byla!

Ta voda byla velmi studená.

Naštěstí bylo léto, a tak mi sice začala být trochu chladno, ale nebylo to tak hrozné. Co mě velmi potěšilo, že rozhodně nebudu trpět žízní. Byla jsem trochu potlučená a z hlavičky mi stékala na raménka horká krev, ale nebylo jí mnoho, ta rána naštěstí nebyla veliká.

Začala jsem tedy studnu prozkoumávat, nebyla veliká ani hluboká. Snad 3–4 metry celková hloubka. Skruže také nebyly široké. Zkoušela jsem, zda dosáhnu na dno. Vody tam nebylo mnoho. Studna v létě hodně vysychala. Stav vody nebyl tak veliký jako třeba na jaře. Nevím už, jestli jsem dokonce nestála na nohou, ale v každém případě jsem se pohodlně nadnášela na vodě a mohla dýchat.

Neztrácela jsem naději, protože existovalo přece tolik lidí, kteří mě mohli zachránit a z té studny vytáhnout. Strýc, matka, ale hlavní naděje jsem vkládala do tatínka.

Zkoušela jsem roztáhnout nohy, kdybych se dotkla obou stěn skruže, dokázala bych sama ven vylézt, ale mé nožky byly ještě moc malé. Tolik jsem si přála povyrůst. Kdybych byla větší, tak by se mi tohle nemohlo stát! Zkoušela jsem to tedy rukama. Prstíky jsem měla do krve odřené. Pomalu jsem lezla nahoru a zachytávala se škvír a při tom si ještě pomáhala nožkami.

Právě v tuto chvíli mě spatřila babice, jak lezu úplně sama nahoru. To ji vyděsilo a vykřikla: „Táhni do pekla, satane jeden! Jak to, že už ní sy dávno mrtué?“ (*Táhni do pekla, satane jeden! Jak to, že už nejsi dávno mrtvá?*)

Polekala jsem se a spadla opět do vody.

„Je tam velká hloubka?“ (*hloubka*)

Já zalhala, že je obrovská. Že jsem to zkoušela, ale vůbec nedosáhnu na dno. Lhala jsem, protože jsem se bála, že na mě babice začne třeba házet kameny. V tom případě bych neměla šanci. Takhle jen stačilo počkat, až se rodiče vrátí z práce.

„A máš křeče?“

Věděla jsem, co znamenají křeče. Třeba při bolení břicha. Odpověděla jsem, že mám a že se cítím hrozně. Obě odpovědi babici uspokojily, přestože nečekala, že mě tam spatří ještě živou. Bylo poledne a já volala o pomoc, pak odpoledne a já pořád volala o pomoc. Někoho jsem svým křikem přivolala. Buď matku, anebo spíše Frantu.

Ale ten člověk, který tehdy přišel, se jen podíval dolů a vůbec nedbal na mé prosby a jednoduše klidně odešel! Zahlédla jsem jen jeho stín.

Srdíčko se mi sevřelo úzkostí. Okruh blízkých, ve které jsem tolik doufala, se podstatně zúžil. Zbýval už jen tatínek, ve kterého jsem nepřestávala doufat. Jenže on často chodíval z práce i na pivo a já tolik potřebovala, aby přišel tentokrát rovnou domů a šel se navíc podívat ke studni na zahradu, přestože tam normálně nikdy nechodil!

Tehdy jsem poprvé začala věřit v telepatii.

Modlila jsem se k Bohu, Panence Marii, k andělíčkům a k tatínkovi. Pořád a pořád dokola jsem prosila: „Tatínku Jane, prosím, přijdi ke studni, jsem tu uvězněná, pomoz mi, tatínku Honzíku, zachraň mě!“ Mezi modlitbami a prosbami jsem volala o pomoc. Zнала jsem podle polohy slunce, kdy asi přijede z práce. 14:45, však už to víte. V tu dobu jsem volala ještě intenzivněji o pomoc.

Stal se skutečně zázrak. Jan mě uslyšel, přišel ke studni a zděsil se toho, co tam dělám. Rychle běžel pro žebřík, aby mě vytáhl, ale byl příliš krátký, a tak odběhl pro delší žebřík a vytáhl mě ven. Ptal se, co se stalo a kdože odvalil ten těžký poklop. Já mu popsala celou situaci a on mi řekl: „Čičko, nikomu ani muk, že sém ťa zachráníl. Oni by ťa tam mohli zhodit zas. Doma řekni mamě aj mojí mamě, že si vylézlo samo. O mni nepovjedaj ani muk, rozumíš? Já bysém dostál a už bysém ťa nemóh chránit. Rozumíš mi?“ *(Čičko, nikomu ani muk, že jsem tě zachránil já. O mně neříkej ani muk, rozumíš? Já bych dostal vynadáno a už bych tě nemohl chránit. Rozumíš mi?)*

Pochopila jsem, že je velice důležité, co mi říká, a taky jsem nechtěla přijít o svého jediného zachránce. A tak jsem vyjevené babici

řekla, že jsem ze studny vylezla sama. Že to sice bylo těžké, ale že jsem to dokázala a ukázala jí své zkrvavené prstíky. Babice mi uvěřila a byla v hrůze. Stvůra! Stvůra, co ju nikdo nemůže zabit a co vyleze po čtyřech aj ze studně! Tuším, že i Miluše tomu nesmyslu uvěřila, protože se s tím svěřila všem sestřám, že se Janek dušoval, že děcku nepomohl. (*dušoval = zapřísahal*)

Ten poklop tehdy musel odvalit František, Ludmila by neměla tolik síly. Naplánovali to spolu. Nesměla jsem říct, že mi otec pomohl, protože by mě tam babice příště shodila zase, v zimě bych tam umrzla, anebo by zavřeli poklop a otec už by mě neuslyšel a nezachránil. Byla jsem moc ráda, že si myslí, že umím ze studny vylézt sama.

Bohužel, když pak přišla opět Hana a dozvěděla se to, vykřikovala, že jsem stvůra a sám satan!

DALŠÍ LIDOŽROUTI

V té době už jsem směla chodívat i na výminek. Tolik jsem tehdy rodiče prosívala, abych s nimi mohla bydlet. Tolik jsem doufala, že uteču zlé babici... marně. Ale i za ty chvíle, kdy mi dovolili být s nimi, jsem jim byla hodně vděčná. Matka nám – mně i malému bratrovi – vařivala skvělé kakao. Byl to úžasný nápoj, který jsme oba zbožňovali. Ona ho klasicky uvařila, ale pak ještě nalila do mixéru a ušlehala fantastickou pěnu. To jsme pak všichni pili a já ani nedutala nadšením. Často jsem prosila matku, ať nám to kakao opět uvaří.

Další úžasnou lahůdkou byl pudink, který nám také vařivala. Zamilovala jsem si to jídlo. Syté, sladké, bezmasé. Jednoduše dokonalé. Už jako malá holka jsem se pudink naučila vařit sama. Přistavila si židličku ke sporáku a už to jelo. Kakao jsem sama připravit nedokázala, jednak jsem se bála mixéru a jednak jsem ho nedokázala sestavit.

V neděli odpoledne nám matka stříhala nehty. Bolelo to, nepárala se se mnou, přesto jsem byla za ty chvilky vděčná a těšila se na ně. Ona bývala v tu dobu klidná, sedávala s bratrem na posteli, bratra objímala jednou rukou a dívali se spolu na televizi.

Já se na ně vždycky dívala ode dveří a přála si, aby mě vzali mezi sebe. Občas se to i podařilo. Když měla matka velmi dobrou náladu, objala i mě. Seděli jsme tam takto všichni tři, bratr z matčiny jedné strany a já z druhé. Vychutnávala jsem si to objetí i tu blízkost dvou

známých lidí. Bylo mi to hodně příjemné, ale matce ne. Rychle mě od sebe zase odháněla. To objetí byl zřídka uvkaz.

Miluše začala brzy pracovat v továrně ve městě. O bratra se mezitím starala její tchyně, která si svého malého vnoučka okamžitě zamilovala. Zbožňovala ho a dávala mu dennodenně znát svoji lásku. On se stal jejím sluncem.

Mívala jsem více času na průzkum, nikdo už mě tolik nesledoval. Jídávala jsem různé traviny a bylinky, žvýkala šřovík, jedla řalvěj i pampeliřkové listí, prvosenku jarní neboli petrklíč, sedmikrásky, řerstvé řřavnaté dolní stonky trávy a připadalo mi, že všechny ty květy a rostliny i celá louka ke mně mluví a povídají mi, co je dobré a co ne. Co je jedlé a co ne. Promlouvaly ke mně, jako ke Královně hadů z Pohádek tisíce a jedné noci.

Také jsem ráda zkoumala okolí za výminkem, protože tam mě babice nemohla vidět. Krásně tam hřálo slunce a já si hrála s hlínou. Když jsem klacíky zaryla hlouběji do země, nacházela jsem kosti. Zvláštní, říkala jsem si. A pověděla o těch kostech Miluři. Ta se rozzuřila a zakázala mi tam chodit, nesměla jsem si tam víckrát hrát. Po řase jsem se tam znovu odvářila, avřak kosti už tam nebyly. Źádné.

Zkoumala jsem také výminek. Jednalo se o malý obývář, kuchyň, chodbu a za tou chodbou spíř. A v ní větřinou nebylo nic k snědku, jen občas jsem tam nacházela vyuzené klobásy anebo řpek, což jsem nesnářela. Častokrát jsem tam také vídala ve vance na zemi nakrájené maso. Když jsem se dospělých ptala, k řemu to maso bude sloužit, řekli mi, že je naložené na klobásy, které se pak v udírně vyudí. Takže docela nezajímavá místnost.

Zato půda! Ta byla překrásná a kouzelná. Příkré schody a nahoře tolik věcí k prozkoumání. Bývalo tam příjemně teplo. Dolní byt býval ledový.

Jednoho dne jsem opět přišla na průzkum půdy, jenže k mému děsu jsem za dveřmi půdy uslyšela dvě děti! V zámku chyběl klíč, který tam jinak VŽDY býval! Děti volaly o pomoc a já jim slíbila, že je zachráním, jen jsem chtěla vědět, jak se tam dostaly? Jestlipak je tam zavřeli lidožrouti? Děti začaly polekaně plakat a pak mi řekly, že neví, jestli to byli lidožrouti, ale že je tam prý zavřela nějaká žena. Já na to: „Tak to byla jistě lidožroutka. ONI k nám někdy chodí, ale já je vždycky poznám!“ Děti byly vylekané. Nechtěla jsem je déle trápit a šla hledat klíč od půdy. Nenašla jsem ho nikde na výminku. A tak jsem šla na grunt za babicí s prosbou, ať mi pomůže najít klíče od výminku, protože tam lidožrouti zavřeli nějaké dvě děti a ty musíme nutně okamžitě vysvobodit!

Babice však pronesla: „Bože, děčko, jak ty si hlúpé!“

Velmi jsem se urazila, měla jsem přece takový skvělý bystrozrak a skvěle vyhodnotila situaci a ona mi řekla, že jsem hloupá. Nechápala jsem, proč je tak zlá: „Všechno požaluj matce!“

„Šak eném jí to požaluj! Eném jí všecko pověz a uvidíš sama, co ti na to poví!“

A zamkla mě v komoře, ačkoliv mě tam už zavírala jen nerada, protože jsem jí pokaždé vyjídala spíž a ona měla jen málo peněz, aby si mohla koupit jiné jídlo. Proto mě raději zavírala do sklepa, jen když bylo hodně důležité, abych neutekla, tak do komory. Odtud nebylo

úniku. Kopala jsem vztekle do dveří a křičela na ni, že to vůbec nechápe, že ty děti nutně potřebují pomoc!

Když mě pak pustila ven, byla už tma. Dveře gruntu byly také zamčené a já tak dětem nemohla nijak pomoci. Hned ráno jsem se vypravila na výminek za nimi. Ale bylo zamčeno. Ani tatínek se za námi ten předchozí večer nestavil.

Až další den jsem našla výminek odemčený. Dokonce i ve dveřích na půdu vězel v zámku klíč, správně na svém místě. Okamžitě jsem začala volat děti, že už jsem konečně tady, abych je zachránila, ale nikdo se mi už neozýval. Rychle jsem vyběhla až nahoru a prohledala úplně všechno. Každíčkový kout. Nejdřív jsem doufala, že se jen někam schovaly. Ale děti nikde. Kam jen mohly zmizet?

Sešla jsem dolů a v komoře našla opět vanku s nakrájeným masem. Děti nikde. Ani v obýváku, ani v kuchyni.

Zklamaně jsem se vrátila na grunt a pověděla to babici: „A co si čekalo, že tam najdeš? Šak já ti furt povědám, že si hlupé!“

Když jsem pak potkala Jana, řekla jsem mu, že na výminku byli lidožrouti a že si má dávat dobrý pozor, aby mu třeba nějak neublížili! Ani malému bratříčkovi, anebo Miluši. Nechal si ode mě povyprávět celý příběh a slíbil mi, že na sebe i ostatní bude dávat dobrý pozor. Stejně tak jsem chtěla varovat i Miluši. Ta se však rozzuřila a nafackovala mi. Řekla mi, že mě nechce ani vidět, že mám okamžitě vypadnout a běda mi, jestli ještě jednou budu po výminku šmejdit. Od té doby si tam zamykali každý den.

CHRÁŇOV

Jednoho dne mě matka odvezla do její rodné vesnice. Bratra hlídala babice. Zde se nacházel starodávny klášter. Ta vesnice byla velmi zbožná a zbožná byla také rodina mé matky. Matka měla ještě tři další sestry. Nejstarší Ludmila byla zdravotní sestra na porodním oddělení, tedy porodní bába. Tu jsem měla nejraději. Měla hlubší hlas než její sestry a byla klidná a rozvážná. Nikdy jsem si nevšimla, že by někdy byla ke mně jízlivá. Zato její mladší sestry svoji jízlivost skrývat neuměly.

Blondatá kuchařka Marie žila ve městě a měla dvě dcerky a vysoký, falešný hlas. Občas se jízlivě chichotala, ale mluvila spisovně a byla to žena na úrovni. Každý hned na první pohled poznal, že je z města. Chodívala načančaná a v šatech či v sukni. Vždy skvěle upravená a také její chování bylo dokonalé. Byla velmi hezká.

Pak byla na řadě má matka, která byla ze všech sester nejkrásnější a byla velmi sexy. Krásná, štíhlá, dlouhé nohy, krásné oči, za kterými se všichni muži otáčeli.

Nejmladší z nich byla dojička krav Jarmila. Ta byla sice taky hezká, až na to šílené obočí. Ona si ho vytrhávala, ale až příliš. Bylo nepřirozeně tenké, což sice bývalo moderní v předválečné době, ale v 70. letech naprosto out. Ale nejen to. Její obočí nebylo nikdy kulaté, ale jako hák hranaté. Dlouhá rovná čára a pak téměř kolmo dolů, krátká čára. Prostě hák. Vypadalo to komicky a ona tak vypadala spíše jako muž. Nejspíš jsem byla vůči Jarce zaujatá, protože měla nejvíce

prořízlou a hubatou pusou a netajila se tím, že mě tam v Chráňově příliš nechce. Byla nejmladší ze sester a také ta nejdřejší. Řekla i to, co by se žádná jiná teta říct neodvážila. Pokaždé mívala připomínky, když jsem dostala nějakou laskominu, stejně jako ostatní děti. Dědeček ani babička mezi námi rozdíl nedělali.

Kromě Marie byly všechny sestry i jejich matka tmavé. Měly hnědé, anebo černé vlasy.

Matka si tam stěžovala, že mě babice už nechce hlídat a že se těžce nesnášejí. Povídal si všechny společně a já si zatím hrála a objevovala jejich statek. Připadalo mi, že je mi nějak povědomý. Vrátila jsem se dovnitř a raději poslouchala, co si povídají. Matka si stěžovala, že neví, co se mnou a že všude slídím. Sestry jí radily: „Tak ji dej do školky.“ A daly jí také jiné dobré rady. Stěžovala si i na manžela Jana. Jarka jí hned odpověděla: „A od čeho máš nás? Tak ho pošli k nám a my se o něho dobře postaráme! Copak nás neznáš? Dáme mu co proto!“

Také se bavily o svatbě v Čertově mlýně a nadávaly matce, proč je neupozornila předem, jak se mají obláci? Že si všichni mysleli, že se bude jednat o nějakou skvělou akci! Už jen to jméno přece mluví za vše. Čertův mlýn.

A matka jim odpovídala nevrle: „Vy jste tak hlupé! Když jsme psali svatba, tak svatba, kdybysme tam chceli něco jinšího, tak bysme to řekli rovnou! Víte vy vůbec, jakou jste mi nadělaly v Máklovicích ostudu? Co vás to napadlo, vzít si ty pláště? To ste sa nemohli obléct normálně?“

A sestry se jí omlouvaly, že to nemyslely zle.

Matka mě u babičky nechala. Nevím, jak dlouho jsem tam s ní žila. Babička měla pokojíček směrem k říčce, která vesnicí protékala, a my spaly spolu. Ta říčka byla překrásná a já si ji navždy spojím s babičkou. Daleko na zahradě ševalila a tekla rovným bystrým proudem, blízko statku však voda zatáčela a vymlela tam hluboké kalné koryto. Toho místa jsem se velmi bála. Bylo nebezpečné a temné. Pak ještě trochu dál byla voda také ještě hluboká, ale už ne tolik. Tekla až pod most a od mostu už se vylila do nádherného širokého koryta, na kterém se nacházela spousta malých písčitých ostrůvků. Vodička tam byla úplně plytká, byly to jen jemné, zurčivé pramínky. Ráda jsem si tam chodívala hrát. Lehla si do písku a vyhřívala se na sluníčku. To místo se jmenovalo Kládí. A pro mě to bylo to nejkrásnější místo na světě.

Uprostřed bytu mé babičky byla společná kuchyně. Centrum všeho dění a sestry odtud už zdálky vyhlížely všechny návštěvy a vždy se stíhaly perfektně připravit.

Pokoj děvčat, Jarky, i Miluše a Marie, když přijely na návštěvu, se nacházel trochu níže a měl jiný vchod. Naproti pokoji babičky byl také jeden velký pokoj, tam bydlela nejstarší teta Ludmila s manželem a synkem. Babička se jmenovala také Ludmila a byla moc hodná. Naučila mě modlit se Andělíčku můj strážníčku a Zdrávas. Byla katolička. Hlavně ti andělíci a jejich ochrana mě hodně zaujali a babička mi o nich ráda vyprávěla. Měla jsem pocit, že tu modlitbičku dobře znám, ale v Máklovicích se tak rozhodně nikdo nemodlil.

Vždycky jsme si spolu krásně povídaly, častokrát chtěla slyšet můj příběh o Zářivé paní. Ten na ni udělal obrovský dojem. Na mě zase

udělalo obrovský dojem její vyprávění o Svatém Hostýnu, že jsou tam lidé blíže k Bohu. Vyprávěla mi o andělech a Panence Marii i o Bohu.

Když na mě byly její dcery zlé, tak mě chránila a zastávala se mě. Jarce se nelíbilo, že s nimi bydlím. Neměla mě ráda a já neměla ráda ji. Zvláštní bylo, že dobře věděla, že nesnáším jediné jídlo na světě, a to rajskou omáčku s rýží. Byla jsem velmi skromná a jedla všechno, ale tohle jídlo jsem pozřít nedokázala. Netušila jsem proč. Zato Jarka to věděla velice dobře. A tak jsem od ní často slýchávala jízlivé: „Moničko, dneska vařím rajskou s rýží, dáš si?“

Ale dědeček byl moc hodný. I strýc Bohuš byl fajn. Mívala jsem se tam velmi dobře a jezdívala k nim i později moc ráda. Nikdo mě tam nebil, nenadával mi, dávali mi dobře najíst. Krmili mě skvěle. Mívali jsme zmrzlinu i zákusky téměř každý den. Taky mě nikam nezavírali, nepokoušeli se mi neustále ubližovat jako v Máklovicích. A říkali mi Moničko, ne Moro, anebo zué děcko a podobně.

Z jejich slov jsem ale někdy vycítila jízlivost. Zнала jsem přímou nenávist, ale ne tu skrytou. Proto jsem jim věřila. Hlavně tety častokrát mluvily o nějakém Kostěji a jak moc ho nesnášejí. Poslouchala jsem vždy někde v koutku a ani nedutala. Snažila jsem se pochopit, o kom to mluví. Moc jsem si přála zjistit, který z těch mládenců, kteří k nim chodí, se jmenuje Kostěj.

Taky se často vyptávaly na Senokřupa, prý tam máme v Máklovicích také nějaké. A já pokaždé přikývla, že tak se jmenuje náš soused a jeho syn. Sestry se pokaždé válely smíchy. A říkaly mi, že u nich měly kdysi také jednoho. A taky slovo Ovce neustále zmiňovaly.

Nejčastěji pomlouvaly jiné lidi z vesnice. Jejich oblíbeným slovem byl čaj. Velmi často je navštěvovali jiní, cizí lidé. Tohle jsem neznala. Mladé a hezké holky v domě...

Děvčata měla spoustu známých. Nebylo to jako v Máklovicích, kdy veškeré návštěvy tvořila většinou pouze rodina. Nejvíce mě udivovala první otázka sester, kterou kladly všem přichozím. Zdali přišli předním, hlavním vchodem z ulice, kde by je zahlédla polovina vesnice, anebo zadním vchodem, tudíž přes pole, kde by je nespatriil vůbec nikdo. U nás se na tohle nikdy nikdo neptal, přestože jsme měli také dva vchody do statku.

Sestry kladly na tuto otázku velký důraz. Já se je postupně naučila poznávat a věděla, kdy se snaží mluvit ledabyle, ale kdy je pro ně odpověď důležitá. Cítila jsem, že ty vchody jsou důležité, ale nechápala jsem proč.

Anebo další zvláštní rozhovory vedly tehdy, když k nim na návštěvu přišla nějaká rodina a ta byla nešťastná z toho, kdože v obci vraždí. Ztratily se tam dokonce celé rodiny. A sestry – všechny do jedné i jejich matka – spílaly tomu, kdo tohle dělá, a že Pán Bůh na něj pošle veliký trest. Nejvíce jsem si všímala Marie. Připadalo mi, jako by o tom věděla, protože její hlas se chvílemi zajíkal a měla jsem pocit, že jí cukají koutky úst smíchy! Vzorně popíjela čaj, malíček vztyčený nahoru: „No pořád marně přemýšlím, kdo by to tak mohl být?“ a ponořila rychle obličej do šálku s čajem. To dělávala pokaždé, když nechtěla ukázat reakci svého obličej, anebo když potřebovala pár sekund na rozmyšlenou, jaká odpověď by byla na danou otázku

vhodná. Nemluvila nikdy zbrkle. Na rozdíl od Jarky. Ta velmi často něco plácla a ihned toho potom litovala.

„No, kdo by to tak mohl být? Marně pátrám... nikdo mě nenapadá!“

Všechny sestry byly dokonale sehrané a chovaly se k návštěvám vzorně. Všichni pak odcházeli velmi potěšení a poctění vzorným chováním sester. I když na nic nepřišli, loučili se bodře a přátelsky. Sestry se ještě dívaly za nimi, dokud už je nebylo z ulice vidět a pak se začaly hurónsky smát.

A já nechápala, proč se tolik smějí? Dodala jsem si odvahy, a zeptala se jich, co je jim k smíchu a proč říkají, jak jsou skvělé a dokonalé? Některá ze sester, myslím že Marie, se nade mnou sklonila, chytla mě za bradičku: „Moničko, ty přece nemůžeš vědět všechno, něco si nechej na potom jako tajemství a budeš mít možnost o tom popřemýšlet a třeba i na to někdy přijdeš!“ sestry se mi smály a hubovaly mě, že poslouchám cizí rozhovory, že se to dělat nemá! Častokrát mě pak raději vyháněly z kuchyně ven, protože se prý malým dětem nesluší takto poslouchat.

Ale co musím uznat, jejich statek měl dokonalou polohu. Okna kuchyně mířila přímo do ulice, odkud musel každý příchozí ujít nejméně 100 metrů, než došel až ke statku. Stejně tak z boční strany, pokud někdo přišel podél vody, musel i tam ujít 100 metrů a byl skvěle viděn z pokojíčku babičky a dědy. Dveře bývaly dokořán, takže děvčata měla přehled zleva i zprava. A ony si ten přehled nemohly vynachválit. Bylo to pro ně důležité a příjemné.

A tak jsem mezitím prozkoumávala statek a zapomínala na Máklovice, kde příchody návštěv nikdo neřešil. Děti zapomínají hodně rychle. Pořád objevují nové a nové věci a jejich mozek pracuje jinak než mozek dospělých. Objevují svět a na staré věci rychle zapomínají.

Statek sester tvořil podkovu. Do severního křídla jsem nikdy nesměla. To bylo zakázáno. A tak zbývala nádherná zahrada a střed podkovy, tedy kůlny, seník, sklep, který byl – na rozdíl od toho máklovského – krásně bílý, udržovaný a čistý. Bílili stěny vápnem, a to velmi často. V rohu tam stál pokaždé kbelík s vápnem. To mi připadalo divné. Určitě čistota je krásná věc, ale bílit stále? Navíc doma zas až tak čisto neměli.

Co tam měli nejlepšího, byly sladké zákusky. Takovou dobrotu jsem poznala až v Chráňově. Babička mi každý den jeden zákusek dala a já se dívala odkud je nosí. Ano, ze sklepa. Směla jsem ji tam občas doprovodit, ale chodit do sklepa bylo rovněž zakázáno. V něm také skladovali maso. Spoustu masa. Nakládali ho do sklenic a zavařovali. Maso tam měli velmi rádi. Všichni.

Maso bylo hlavním rozdílem mezi Máklovicemi a Chráňovem. Zatímco my doma jídávali většinou jen kaše, oni jídávali denně maso.

V pravé části statku se nacházel malý chlívek, ve kterém sestry chovaly prasata a také králíky! Taková vymoženost. Běhali volně ve chlívkou a já si je okamžitě zamilovala a hrála si s nimi.

Také tam byl ještě druhý seník a pak u zadního východu zvláštní záchod. Říkali mu záchod pro hosty. Byl podivný. Zvenčí vypadal jako dřevěná udírna. Uprostřed v podlaze byl otvor, od něž byla

v betonu vyrytá drážka, která směřovala ven, směrem na zahradu. Když jsem se však podívala tou dírou dolů, uviděla jsem dole velkou čistou bílou místnost, V rohu stála nějaká bidla, nešlo na ně dost dobře vidět, protože byla umístněná až v rohu místnosti. Později ve škole uvidím na obrázku něco podobného a budou tomu říkat halapartny. Zvláštní...

My měli v Máklovicích taky jen suchý záchod, ale vevnitř nebyla žádná místnost, pouze otvor a dole to děsně smrdělo. Taky v Chráňově měli takovýto suchý záchodek a taky to uvnitř pěkně smrdělo a litaly tam mouchy. V tom záchodku pro hosty to nesmrdělo ani náhodou, všude dole bylo naprosto čisto. Párkrát jsem se zeptala sester, proč tam takový divný záchodek mají? Jarka mi jednou odpověděla, že to už tam bylo, když oni na statek přišli.

„Takže vy jste tu dříve nebydleli? Ten statek není váš?“

Jarka si okamžitě uvědomila svoji chybu a hned začala tvrdit: „Ale samozřejmě, že je náš, je náš, koho jiného by byl?“

A sestry ji káraly pohledem, že si má více dávat pozor na to, co řekne, obzvláště přede mnou. „Víš přece, jaká je!“

„Myslíš Ovce?“

Jednou, to bylo v jiný den, byly sestry opět pohromadě a v družné náladě řekla Jarka: „No a co, že to děláme, vždyť to stejné dělávali i ti, co tu bydleli před námi! Proč jinak by to tu přece postavili, no ne? Na co jiného by to asi tak bylo?“ Mluvila o tom zvláštním záchodku.

Ve vesnici se nacházel starodávný klášter, ten byl spolu s obcí zaznamenán už ve starých mapách pocházejících z 15. století. Tehdy

byl Chráňov dokonce větší než celé Jižní město, které naopak v těchto mapách zaznamenáno nebylo.

Je možné, že právě do tohoto kláštera ukrývali šlechtici Rakousko-Uherska své nechtěné levobočky či nemocné. Aby tady žili, dokonale skryti nežádoucím očím. Je docela možné, že každé takovéto bohaté dítě si s sebou přivezlo i vlastní družinu, byť jen malou, která se ve vsi usadila a přivezla s sebou i své zvyky. Takovéto podobné záchodky mívali v Orientu a na Balkáně. Ten, kdo hodně cestoval, tohle věděl.

Babička klášter často navštěvovala. Řádové sestry dokázaly úžasně pěstovat i roubovat rostliny. Měly tam i cizokrajný okrasný skleníček pro relaxaci. Dokázaly skvěle pěstovat i citroníky a babičce také daly několik rostlin. Ona k nim do kláštera později vodila i svá vnoučata. Jeptišky je měly rády. V té době bývalo Jižní město plné řeholnic. Sestry si občas rády zajely něco nakoupit, anebo jen tak na procházku po náměstí, či jen nasát čilou atmosféru města a ten shon a ruch, který byl protikladem jejich klidu v Klášteře.

Na statku měli také hezkou zeleninovou zahrádku a v ní spoustu jahod, hrášku a jiných dobrot. Také měli šalvěj a navíc ještě jeden zvláštní keř, kterému říkali rulík. Rostl v nejzazší části zahrady, hosté ho nemohli vidět. Věděla jsem o tom keři, že je jedovatý. Sestry svým malým dětem často zakazovaly k němu chodit, anebo jíst jeho plody či listy. Jak bobule, tak i listy. Děti k tomu keři nesměly.

Věděla jsem už tehdy, co znamená slovo jedovatý. Člověk z jedovatých kuliček může umřít. O tom už mě poučila matka u hlohového keře. Říkala mi, že všechny červené kuličky jsou

jedovaté, ale tyto byly černé. To by tedy znamenalo, že i černé kuličky mohou být jedovaté?

Jednou brzy ráno jsem tam přistihla tetu Marii, jak pojídá kuličku rulíku a hned na to šla jíst šalvěj. Přišla ještě téměř za šera, kdy všichni spali. Pojídala ty rostliny tak tiše a zaujatě, klidně. Vypadalo to dokonce jako nějaký záhadný rituál, ale to slovo jsem tenkrát samozřejmě ještě neznala. Podivné. Ale ona si mě nevšimla. Proč pojídá ty jedovaté kuličky? Vždyť to se přece nesmí? Chce si ublížit, jako jsme si kdysi chtěly ublížit my dvě s matkou?

Pozorovala jsem ji, jestli neumře, jestli třeba neuvidím, jak omdlévá a je jí špatně, ale nic. Byla veselá a milá. Neměla žádnou depresi. Vůbec nic se jí nestalo. Ale nedalo mi to a šla jsem se jí přímo zeptat, jestli ji něco netrápí, jestli chce umřít? Že já bych ji třeba nějak rozveselila, aby nebyla smutná. Okamžitě se začala smát: „Vidíš Moničko? Už teď jsi to dokázala. Umíš mě spolehlivě a tak krásně rozesmát! Ty pokaždé tak pěkně vyprávíš, ty tvoje historky prostě miluji! A když jsi tak milá, že jsi mi chtěla pomoci, prozradím ti jednu věc. I když je ten keř jedovatý, troška ti neublíží, naopak, tělu spíše pomůžeš. Troška je dokonce léčivá, jenom jich prostě nesmíš sníst moc najednou, to by se ti po nich potom udělalo moc špatně.“

A napadlo mě vyzkoušet to také. Snědla jsem jen kousek kuličky a pak hodně šalvěje. Nestalo se mi nic, bylo mi jen trochu nevolno. Večer přišla opět návštěva a já už musela jít spát.

Asi na druhý den, anebo den poté jsem uslyšela obrovskou hádku. Nějací lidé přišli k tetám na návštěvu a velmi jim nadávali. Pořád

dokola mluvili o někom, kdo se nevrátil domů. Že ho všichni viděli naposled, jak vchází do jejich statku a vycházet ho už nikdo neviděl!

Tety se chovaly jako nevinátka a stále dokola tvrdily, že od nich onen člověk odešel v naprostém pořádku a že odešel zadním vchodem, přes pole rovnou do sousední vesnice, odkud pocházel, tvrdily, že ten mladý muž říkal, že to má přes pole domů blíže, že je to zkratka. A ti lidé řvali zlostí, že se nenašly vůbec žádné stopy, že přes pole určitě nešel. A křičeli na sestry, že všichni dobře znají ty jejich slavné čaje, a aby si daly dobrý pozor, že policie to všechno umí dobře prošetřit a že se pravda jistě ukáže. A že to jen tak nenechají!

Sestry sebejistě odpověděly, že ony se pravdy vůbec nebojí a že se všechno ukáže a všichni uvidí, že jsou nevinné jako lilie. Pozorovala jsem je však, když ti lidé odešli, a všechny tety i babička byly velmi otřesené. Nesmály se tak jako jindy. Babička jim nadávala, nepochopila jsem přesně, co jim vyčítala, protože mě vyhnaly z místnosti.

Také v noci se děly podivné věci. Často jsem prý mluvila ze spaní. Pronásledovaly mě tři noční můry. Jedna o mamince, jak leží a má něco s bříškem. Je těhotná, anebo krev? Nevím. Věděla jsem jen, že má něco s bříškem a nemůže se hýbat. A pak ještě další dva zlé sny.

Pokaždé, když přijela Marie, si všechny tři sestry počkaly až usnu a pak ke mně přišly a strkaly mi pod nos mýdlo. A kladly mi prazvláštní otázky. Po každé takové noci jsem se probudila uplakaná a velmi, ale skutečně velmi smutná. Jako bych si sáhla až na samé dno svých zlých vzpomínek.

Tety spávaly dlouho a babička i děda vstávali časně z rána a odcházeli do kravína, kde pracovali. Dědeček tam navíc pracoval i jako noční hlídač, takže stejně většinou přespával v kravíně. Domů nechodil příliš často. Jako malá jsem se tomu vůbec nedivila. Myslela jsem si, že je to normální.

Před babičkou jsem hrála, že spím, když mě chtěla kontrolovat. A brzy poté, jakmile odešla, jsem vstala. Ještě za svítání jsem začala šmejdít po statku. Jednoho dne, při obvyklém průzkumu jsem otevřela dveře té zvláštní toalety pro hosty a zhrozila jsem se! Chtěla jsem křičet hrůzou! Vevnitř byl mrtvý člověk, muž, byl nabodnutý zesponu na nějakou velikou tyč a všude kolem samá krev. Ta tyč trčela z té díry, která se nacházela uprostřed toalety a probodla tomu člověku střeva a vnitřnosti! Byla to ta halapartna s ostrým bodákem, kterou jsem kdysi dole tou dírou uvnitř toalety uviděla?

Moc jsem se polekala, ale nekřičela jsem. Měla jsem naprosto jasno v tom, kdo to udělal, kdo takové zlo spáchal. Takové zlo totiž nedokážou páchat žádní lidé, jen kanibalové, tedy lidožrouti! Udělali to ONI!

Byla jsem maličká, mohlo mi být 5 let. A v mé malé hlavičce se nacházela utvrzená představa, že tak jako existují bubáci a ježibaby, tak existují i lidožrouti, nespojovala jsem si je s lidmi. Naopak, byla jsem přesvědčená, že to právě oni číhají na lidi. Zřejmě to pocházelo z něčeho, co jsem dříve zaslechla, a můj dětský mozek to pochopil takhle.

Nekřičela jsem proto, že jsem byla přesvědčená, že lidožrouti jsou ještě někde poblíž a že by mě mohli slyšet a taky sníst. Musela jsem

být opatrná. S tlukoucím srdíčkem jsem se vrátila do statku, do kuchyně a probudila všechny svým křikem. Chtěla jsem je totiž varovat před lidožrouty. Sestry nadávaly, že jsem je nenechala spát a hlavně Ludmila se hodně zlobila, že už to děcko nemůže vystát, že je pořád budím. Není se co divit, měla po noční směně v porodnici.

Nejdřív mě všichni uklidnili a po nějaké době si se mnou začali hezky povídat. Hlavně Jarka a Ludmila, ostatní šli hledat lidožrouty a podívat se na toho muže v kadibudce.

Řekli mi, že je to teď venku velmi nebezpečné, a tak mám počkat s oběma sestrami, které mě budou mezitím chránit. Povídal jsem si a sestry chtěly vědět, odkud znám to slovo lidožrout, a já řekla, že nevím, že už si to nepamatuji. Ale že k nám do Máklovic chodívají jistojistě také a ony chtěly znát všechny podrobnosti. Zajímalo je to. Vyprávěla jsem jim o všem, co se na statku babice přihodilo. Lída mi věřila a tvářila se hodně ustaraně a vážně. Pochopila situaci a také to, že lidožrouti mohou ublížit i jejich dětem! Toho jsem se snažila docílit. Varovat je!

Zato nejmladší Jarmila se potutelně usmívala a nebrala mé vyprávění a varování vážně.

„A Moničko, ty jsi ty lidožrouty tehdy u vás na svatbě opravdu všechny zahнала pryč? A úplně sama?“ a přitom jí cukalo koutky úst. „A vyprávěj nám ještě nějakou tvoji historku, třeba jak všechny ty lidožrouty jednou pochytáš a pobiješ!“

„Vy mi nevěříte, ale ONI jsou doopravdy moc nebezpeční a můžou ublížit i vašim dětem, ale já je jednou opravdu všechny pobiju. Stanu se bojovnicí! Řekla mi to Zářivá paní!“

„No, když ti to řekla ta tvoje Zářivá paní, tak to tak být musí. A nebyla to Panenka Marie?“

„Ne, nebyla. Byla to Zářivá paní, přesně jak povídám.“

„A Moničko, ty máš prý ráda žabí stehýnka, vid'? Řekni nám něco o tom, jak je pojídáš?“ A jiná sestra se začala plácát do kolen: „Ne žáby, ropuchy! Ropuchy přece!“ Nechápala jsem, co mi to říkají, pověděla jsem jim, že ráda lovím žáby u nás na záhumení, ale že jsem je ještě nikdy nejedla a ani jíst nechci. Musím přiznat, že jsem byla velmi hrdá na to, že jsem tehdy ty lidožrouty ze svatby vyhnala! A jak se mě báli! A jak přede mnou utíkali! To jsem ani sama nečekala! Překvapilo mě, jak velkou mám moc. Škoda, že to sestry tenkrát neviděly...

Konečně se mi dostalo vyznamenání od tet i od babičky. Konečně někdo ocenil moji záslužnou a pohotovou reakci v Čertově mlýně. V Máklovicích za mé vyprávění litaly facky a kompletně všichni se zlobili. Tety ne. Ty se naopak někdy smály, až se za břicha popadaly. Měla jsem je ráda, jen Jarku jsem trochu kárala, že je nesmí podceňovat, protože ONI jsou nesmírně zlí. A ona mě ujistila, že se jich také nebojí, stejně jako já, a že je ze statku dokážou zahnat i sami. Že si nemám dělat vůbec žádné starosti. Jejich podpora mě povzbudila natolik, že jsem vyslovila domněnku, že jsem ty lidožrouty k nim možná přitáhla já. Že jdou prostě po mně, a proto mě našli i u nich v Chráňově!

Sestry mé úvahy hodně pobavily. (...)

Mezitím se vrátili i ostatní s tím, že všechny lidožrouty už zahnali a na statku už nezůstal ani jeden. Toho muže, kterého jsem jim popisovala, ale v kadibudce už nenašli. Že prý tam vůbec nic nebylo,

že si ho nejspíš lidožrouti už odnesli s sebou, anebo už odešel pryč sám.

„To není možné, byl tam! Opravdu tam byl. Teď mi ani vy nebudete věřit, stejně jako mi to nevěří nikdo v Máklovicích.“

„Ale ne, Moničko, naopak, my ti velice věříme, možná, že už ten člověk sám odešel domů. Ale my se tam s tebou půjdeme podívat, jestli chceš!“ Dospělí šli se mnou. Když jsme otevřeli dvířka kadibudky, tak vevnitř skutečně vůbec nikdo nebyl. Navíc, bylo tam čisto. Už žádná krev!

„Ale byl tu, určitě tu byl a nehýbal se! Možná, že si ho odnesli s sebou! Jsem si jistá, že u vás řádili, stejně jako někdy řádí u nás doma!“

„Myslíš ONI? Asi máš pravdu, nejspíš si ho odnesli! Musíme být všichni na pozoru! Ale takové věci se o nich nesmí mluvit. Lidožrouti vždycky slyší, když se o nich mluví, už jenom to slovo slyší a přiběhnou. Proto, abys byla v bezpečí, to nesmíš nikomu říct. Slibuješ?“

„Ano slibuji. Už o nich nebudu nikdy mluvit, stejně by mi to nikdo neuvěřil! Babice Ludmila mě s nimi pokaždé straší. Říká mi, že si pro mě jednou stejně přijdou. ONI. Ale vy mi to věříte, vidíte že jo!“

„Ano, Moničko, věříme ti opravdu každé slovo! Ale neboj, my se jich nebojíme a dáme si na ně dobrý pozor. Na nás si jen tak nepřijdou! My ty zdejší dobře známe. Pověz nám raději něco o těch vašich lidožroutech. Podle čeho je pokaždé poznáš?“ dodávala i později Jarka s úsměvem.

Pak už mě zamykali. Když babička odešla do práce, ráno dveře přimkla, ale já se později stejně naučila skákat z okna, přímo do zahrádky. Tam jsem vyjídala jahody, čerstvý hrášek a dala si občas i rulík a pak šalvěj.

Jednou si mě vzala Jarka stranou a povídala si se mnou sladce. Tak sladký hlas jsem u ní ještě nikdy neslyšela. Chtěla, ať jí povyprávím o tom, co děláváme doma a jestli mám ráda Ovce? „Mám je moc ráda, řekla jsem.“ (Chovali jsme doma několik oveček) „A míváte je často, ty Ovce? Jídáte je s maminkou?“ „Často, naši je dávají pořád do klobás, ale mi to nechutná.“ „Hm, slyšela jsem, slyšela jsem, ale to je škoda dávat takové dobré maso do klobás a jedla už jsi někdy čerstvou Ovečku?“

„Jedla.“

„A úplně čerstvou ovečku taky?“

„Proč se mě ptáš na tak jasnou věc? Teto, samozřejmě jíme úplně čerstvé ovce,“ ona se zamyšleně usmála...

„A dokázala ses jí dívat přímo do očí?“

„Jasně, že dokázala. Já se jim do očí dívám moc ráda a často. Líbí se mi to.“ A líbilo se to i Jarce: „A opravdu jíte živé ovečky?“

„Jaké jiné, přece nebudeme jíst zdechliny?“ A tahle věta se Jarce líbila úplně ze všeho nejvíce!

„No a co bys řekla Moničko tomu, kdybychom si tady, všichni společně, nějakou tu Ovečku spolu dali? Co bys na to řekla? Přivázali bychom si ji ke stolu a ty by ses nemusela ničeho bát!“

„Ale já se ovcí vůbec nebojím, to ony se spíše bojí mě. Ale nechci, já je nejím ráda.“

„Ale mohla by ses přece jen dívat? Když říkáš, že se ti líbí jejich oči. To nedokáže každý, zpříma se jim podívat do očí! Je spousta dospělých, kteří to nedokážou, a vidíš, ty jsi tak malá a dokážeš to. My jim před dětma normálně oči zakrýváme...“

A později: „Víš, Moničko, to je mi divné. Ty se opravdu dokážeš podívat ovečkám přímo do očí? Vážně ti to vůbec nevadí? A nelžeš mi?“

„Ne, nelžu. Já nikdy nelžu. Vždycky mluvím jenom pravdu. Já se jim dívám do očí moc ráda.“

(Takové podivné rozhovory byly u Jarky běžné a mě štvaly. Proč se pořád vyptávala na ovečky? Vždyť to přece byly mé „kamarádky“. Chovali jsme doma několik kusů a já si s nimi na zahradě hrála a povídala si s nimi. Ty ovečky mě pozorovaly a koukaly na mě svýma dobrýma očima. Měly mě rády a já zase je. Od té doby se mě ptala Jarka na Ovce každé prázdniny, až jednou její otázku vyslechla i Marie a vysmála se jí: „Ona myslí skopové a ne Ovce, ty jelito! Mila mi vyprávěla, jak doma vyvádí, jednou jim dokonce unesla i malou Ovcí, kterou si stará přinesla domů, a pak z toho byl velký průšvih. Chceš, abys měla průšvih taky? Tak před ní o Ovcích nemluv!“

Měl pro mě přijet můj otec Jan.

Když přijel, chtěl si odskočit na záchod a Jarka mu řekla, ať nechodí na ten obyčejný, ale na ten pro hosty, který on neznal, a řekla mi, ať tam tatínka dovedu a mrkla na mě a odchvátala rychle pryč. Zacinkaly zavařovací sklenice. Rychle jsem se podívala, zdali Jarka nejde dolů do sklepa. Třeba tam měli tajná dvířka do bílé místnosti pod otvorem záchodu pro hosty a mohla by tatínkovi ublížit. Ale tam

naštěstí nešla. Právě dovírala dvířka u cihlové zdi, která se nacházela na opačné straně, než byl ten běžný vybílený sklep se zákusky.

Já však tatínka měla ráda a vzala ho raději na obyčejný záchod. Nechtěla jsem, aby mu někdo ublížil. Tehdy jsem mu zachránila život poprvé...

Po chvíli přiběhla Jarka a udýchaně se nás ptala: „No kde jste? Proč jsi Moničko nevzala tatínka na ten druhý záchod, víš přece, co jsem ti řekla, na ten pro hosty? Ty přece dobře víš, který to je!“ Dodala zlostně. A pak sdělila otci, že si s ním potřebují všichni nutně promluvit. Mě nechali stát venku. Když se otec vrátil, byl celý bledý a zanádal: „K... chráňovské! Oni si myslá, že sa jich budu bát!“ a odjeli jsme na motorce domů do Máklovic.

CIZÍ PÁN

Po incidentu se studnou a tím uneseným dítětem, které jsem tenkrát v Máklovicích zachránila, se stalo následující. Babice i Franta pochopili, že mají veliký průšvih. Nezbili mě, jak jsem očekávala, ale docela vážně se se mnou začali bavit. Dokonce mě prosili! To se stalo úplně poprvé, že mě prosili. Jinak mi vždycky jen přikazovali a nadávali. Vysvětlili mi, že o tom dítěti ani o studni nesmím nikdy nikomu nic říct, že nejspíš přijdou nějakí lidé a budou se vyptávat, odkud jsem to děťátko vzala. A dlouho mi vysvětlovali, že nesmím nic prozradit a že dokonce musím lhát, že jsem to děťátko ukradla sama. Pochopila jsem, že to chtěli hodit na mě.

Zároveň mi ale bylo jasné, že pokud to odmítnu, bude můj život opět v ohrožení a oni si vymyslí něco nového, čím by mi ublížili. Chtěla jsem si je konečně naklonit, aby mi přestali ubližovat.

„A co za to, když to udělám, jak chcete?“

Oba se na sebe překvapeně podívali. Babice se vzpamatovala jako první: „Ty nám, smrade malý, nebudeš poručať, rozumíš? Uděláš to a hotové! Ty parchante jeden a ešče za to bude cosi chcět!“ *(Ty nám, malý smrade, nebudeš poručet, rozumíš? Uděláš to a je. Ty parchante jeden, ještě se opovažuješ za to něco chtít!)*

„Tak jo,“ odpověděla jsem vesele a utekla jim ven, a ještě z dálky jsem na ně křičela: „A všem to povím, všem! I sousedům i těm zlým sousedům vedle, všem to povím! A půjdu do obchodu a tam to taky všem povím!“

A tak staří pochopili, že pokud mě budou chtít nutit do něčeho, co udělat nechci, fungovat to nebude. A tak, když jsem se vrátila, sedli jsme si všichni tři v ložnici ke stolu, který tam stával. Nebili mě. Nefackovali, netahali za vlasy. Docela klidně si se mnou sedli a povídali si. Opět uvedli, že situace je vážná a že prostě musím poslechnout. A co bych si tedy přála za své mlčení.

A já jim na to odpověděla: „Grunt. Celý ten váš slavný, blbý grunt!“ Chtěla jsem po nich to nejcennější, co měli, pro co byli ochotní i zabít a dělat vše možné i nemožné na tomto světě!

Oba se rozzuřili a začali na mě syčet, což se si to dovoluji! Chvilí trvalo, než se uklidnili, pak se oba o něčem radili a na závěr jejich krátké porady mi babice sdělila: „Dobrá. Dobrá děcko. Ať je po tvůj, grunt bude tvůj, my ti ho dámy! Ale za to musíš povědět všechno tak, jak my ti povíme! Slibuješ?“ (*dámy = dáme, povíme = povíme, řekneme*)

Nečekala jsem, že by to šlo tak lehce, a tušila za jejich slibem nějakou lotrovinu, a proto jsem po nich po obou chtěla, aby mi přísahali před Bohem a při Bohu všemohoucím, že bude jejich grunt jednou můj, až oni jednou umřou. Nejdříve nechtěli. Nakonec samozřejmě neměli na vybranou a oba mi přísahali, při Bohu všemohoucím, že grunt bude jednou můj a že si to tak oba přejí.

Skutečně netrvalo dlouho a přišel nějaký pán v uniformě a začal se mě vyptávat, jak že to bylo tehdy s tím malým dítětem. Nejdřív byl na mě přísný a říkal něco o tom, že prý jsem tomu děťátku ublížila. Já začala plakat a přísahat, že jsem nikdy nikomu neublížila a ani tomu děťátku jsem nikdy ublížit nechtěla, jen a jen zachránit před jistou

smrtí. Zamotávala jsem se do své výpovědi a nakonec, po jeho nekonečných otázkách, vyšla s pravdou ven.

Že jsem mu prostě říkala to, co po mně Franta s babicí chtěli. A vyprávěla jsem mu, jak moc bylo to děťátko těžké, a že jsem myslela, že ho vůbec neunesu. Nepamatuji si, co přesně jsem mu vyprávěla, jen vím, že mi nejdřív vůbec nevěřil, protože se o mně prý říká, že jsem zlé a prolhané děcko. Pak jsem mu přísahala na svůj život, že to pravda je. Uvěřil mi a já samozřejmě odpřisáhla jen to, co skutečně pravdivé bylo. Tuším, že po mně babice chtěla, ať tvrdím, že jsem děťátko vytáhla z kočárku u horního obchodu a přinesla ho až k oné paní.

Fyzicky to ale nebylo možné, jednak jsem byla tak malá, že bych to dítě z kočárku vůbec nedokázala vytáhnout, potřebovala bych k tomu jedině stolek, ale ten před obchodem venku obyčejně nestává, jednak bych jistě zavravorala a s tím dítětem spadla dolů, čehož by si lidé všimli a také viděl, že jsem maličká a že bych neměla sílu táhnout to dítě půl kilometru, navíc v tak obydlené části vesnice, že by mě nutně musel někdo spatřit. Což se nestalo.

Babici potvrdila alibi Hana, že v danou dobu u ní její matka skutečně byla. Přestože byla také viděna u horního obchodu. Policista pochopil, že mě donutili vypovídat jinak. On mi prozradil, že to děťátko nebylo první ve vesnici, ale že se tam děti ztrácely už docela dávno. Ještě před mým příchodem. A nejen přímo ve vesnici, ale i v okolí.

Pak šel za babicí a Frantou a chvíli s nimi mluvil, já zaslechla jen konec, kdy mluvil hlasitě, snad chtěl, abych to slyšela i já. Řekl, že

maminka děťátka nepodala na nikoho trestní oznámení, ale že pokud se ve vesnici anebo v okolí ztratí ještě jedno jediné dítě, tak bude vědět přesně, za kým má jít. Že si na ně, na oba, dá odteď veliký pozor!

Měla jsem velikou radost, že mi uvěřil! Vzala jsem ho pak za ruku a odvedla stranou a vyprávěla mu, že mě unesli, že má skutečná maminka bydlí ve městě a jestli by mi ji třeba nepomohl najít? On mi odpověděl, že viděl můj rodný list a mojí matkou je prý Miluše, že je vše v pořádku a že nemám žádný důvod myslet si, že není mojí pravou matkou.

To mě trochu zklamalo, ale dodala jsem si odvahy a poprosila ho, zdali by se na mě nemohl někdy přijít podívat? Jen tak na návštěvu? Jestli jsem v pořádku, jestli mi neubližují, jestli ještě žiju? A on mi slíbil, že někdy určitě přijde. Na závěr jsem dodala, ale buďte opatrní! Oni jsou moc zlí! Usmál se a řekl: „Neboj, budu opatrný!“

Nejspíš mu to nedalo a byl velmi inteligentní, protože se ještě jednou vrátil k dospělým a požádal je o mé album. O album fotek, které přece vlastní každé dítě.

„My nic takého nemáme, nemáme žádné fotky tého děčka.“

„Ale to mi pak vysvětlete, jak je to možné? Museli jste přece mít nějaké fotky z porodnice, z vítání občánků a ona je už dost velká, měli byste mít fotky ze svateb a narozenin! A vy mi chcete říct, že nemáte ani jednu její fotku? Já si vás, pro jistotu, ještě jednou prověřím!“

Vyděsil je tím hodně a najednou mě začali všichni fotit, soused Bránský, teta Marie...

Hlavní ale bylo, že se od té doby ve vesnici i v jejím okolí už nikdy víckrát žádné další dítě neztratilo!

Zastavila jsem to!

PAN DOKTOR VRBA

Opět přišla Hana a já neměla nic lepšího na práci, než se chlubit svým úspěchem ve vydírání. Přesně jako pravé malé děcko jsem si vzala šňůrku a dokolečka s ní otáčela a malé kotě běhalo za tou šňůrkou. Tak jsem si s kotětem často hrávala. Jenže tehdy jsem do té hry zařadila i jeden vysoce explozivní prvek: „Já budu paní gruntu! Já budu paní gruntu!“ A pořád dokola.

Když to Hana uslyšela, myslela, že omdlí: „Cože?! Co to prolhané děcko zase míví? Náš grunt? Co sa to opovažuje! Já ho asi samo zabiju!“

Ludmila jí s povzdechem odvětila: „To už děuá furt dokola hodinu! Já už to nemožu ani čuť. Šak mňa z teho rozbolela hlava!“ (*čuť* = *slyšet*) A pak si obě sedly a povídaly si spolu. Hana byla vzteky bez sebe: „Stvůra jedna, šak je to sám satan! (...) ale šak stě nešli k notářovi či ni? To děcko to neví, že sa to musí, že to musí měť na papíře!“

Tohle jsem slyšela a vmetla jsem oběma: „Nic se nemusí, já žádný papír nepotřebuju. Mně stačilo, že přísahali Bohu, že grunt bude jednou můj. Je mi jedno kdy, třeba až po jejich smrti, ale bude můj. Pánbíček mi ho dá! On nás totiž všechny slyší.“

„Ty smrade jeden a k čemu by ti taký grunt byl a všecy ty pola, co my máme!“ řekla mi nahněvaně Hana a vyděsila se ještě více, když uslyšela moji odpověď.

„Já ho potřebuju proto, abych ho celý zničila. Úplně zničila, aby už nemohl páchat žádné zlo. Abyste všichni zaplatili pánu Bohu za to, co jste provedli zlého!“

„Čuj ho, spratka jedného! Já mu jednu vlepím! Mňa snád' trefi šlak!“ (*čuj ho = slyš ho, trefi šlak = dostanu infarkt*)

Myslím, že právě tehdy se Ludmila rozhodla, že vydědí svého jediného syna Jana (kvůli Miluši) a nedá nic ani Haně, a v tichosti převedla veškerý svůj majetek, tedy celý statek a zahrady, na svého milence Františka.

Babice mi krátce nato opařila lýtko vřelou vodou. Nejspíš mě chtěla opařit celou, ale já rychle uskočila, ihned, jakmile jsem uviděla, že se ke mně blíží s tím velkým hrncem s vřelou vodou. Byl těžký a babice nebyla dost rychlá, a tak to odneslo našťestí jen lýtko.

Začala jsem křičet na celé kolo a uslyšel mě Jan. Byl tak trochu truhlík. Místo toho, aby mi tu nohu rychle ochladil pod tekoucí ledovou vodou, zavolal bratra Frantu a oba mě chytily z každé strany za ruku a šli se mnou k místnímu lékaři. Jmenoval se pan Vrba a byl to moc hodný starý pán. Krásně mi tu nožičku ošetřil a pořád se mě ptal, jestli mě jeho ošetření nebolí, natírání mastí a obvazy. Já byla statečná, ani jsem nehlesla, a dokonce se na něj usmívala blaženě. Tak hodný člověk! Samozřejmě jsem mu řekla, že to vůbec nebolí. Zнала jsem až moc dobře, co je to skutečná bolest...

Zamyšleně se na mě podíval a nahlas řekl, že si mě už dávno přál poznat, že jsem nikdy nebyla na žádném očkování ani prohlídce a jen mu docházely zprávy o výjezdu sanitek ke mně. (Já si pamatovala jen jeden výjezd, ale prý jsem byla nejméně jednou i v bezvědomí.)

Pak poprosil ty dva, aby opustili na chvíli místnost, že si chce se mnou promluvit o samotě. Franta opustit místnost nechtěl, odmítal to. Věděl, že moc žvaním, a neměl čisté svědomí. Já však byla tak šťastná, přesně to jsem si celou dobu přála, najít hodného člověka, který by mě vyslechl. Zeptal se mě velmi jemně oklikou, jestli se doma cítím být šťastná. Já mu odpověděla rovnou, že se mnou může mluvit jako s dospělým, že už chápu hodně věcí a že mu rozumím, na co se mě ptá – jestli jsou na mě doma hodní.

Řekla jsem mu, že ne, naopak že jsou na mě na statku hodně zlí. Pověděla jsem mu přesně, jak mi ubližují a jak mě stále zavírají do sklepa. Bylo vidět, že ho to trápí, snad více než mě. A tak jsem ho rychle ujišťovala, že už jsem si zvykla, že teď už to není tak hrozné jako dřív, ale že bych byla moc ráda, kdyby se za mnou někdy přišel podívat, jestli ještě žiju. Že by stačilo, kdyby jim jenom trošku pohrozil, že se třeba přijde podívat, jak se mi vede. Že by z něj měli strach a netýrali by mě. Už by mi babice netvrдила, že o mně nikdo neví.

On se usmál a slavnostně slíbil, že za mnou někdy přijde. Ještě jsem ho důrazně varovala, že si musí dát dobrý pozor, aby mu neublížili, protože ti ze statku jsou vážně hodně, ale hodně zlí. Usmál se a slíbil mi, že bude opatrný a dá si pozor.

Poté si zavolal ty dva venku a vyčinił jim, že se o mě mají dobře starat, jinak že bude nucen zavolat sociálku. Že si na ně dá dobrý pozor. Nevěděla jsem, co je sociálka, ale chápala, že na mě musí být hodní a mají mě konečně zapsat do školky, kam patřím. To byl můj tehdejší velký sen!

JARUŠKA PRDELATÁ

František byl myslivec a jeho matka uměla skvěle připravovat srnčí guláš. Také uměla péct skvělé bažanty – tohle úžasné jídlo jsem milovala. Maso zvěřiny bylo tmavé a skvělé!

A protože byla vyhlášená kuchařka a že měli na statku v kuchyni spoustu místa, pořádali u nás myslivci po svých honech hody. My děti, tedy já a můj malý bráška jsme tyto myslivecké akce milovali. Jedlo se a pilo. Jan i Franta a Ludmila se pyšnili malým Minečkem, mým malým roztomilým bratříčkem. Myslivci na nás byli moc hodní a my byli šťastní, že se něco děje. Všichni měli Frantu rádi a stejně tak jako jeho macechu Ludmilu. Byli jim vděční za úžasné labužnické hody, které dokázali pro všechny myslivce připravit. A měli rádi i nás děti. Povídali si s námi a žertovali. Byli moc milí.

I Ludmila jenom zářila samým štěstím. Málokdy se jí podařilo dostat se takto na výsluní a být hvězdou večera. I Franta se mohl před ostatními blýsknout.

Jednoho dne právě při takovéto akci, kdy byly mému bráškovi možná 2 roky, se však stalo něco dost podstatného. Milan přicupital do místnosti a velmi se styděl. Vevnitř bylo nejméně 20 lidí, dospělých mužů. Dal si obě ruky před oči a jen dvěma prstíky vytvořil malou skulinu pro oči, aby trošičku viděl a řekl následující a zásadní větu: „Babiku, dej mi pivo!“

Na chvíli zavládlo hrobové ticho a pak najednou hurónský smích. Myslivci se plácali smíchy do kolen a utahovali si z Františka: „Jakže se to jmenuješ? Babik? To se hodí! To sedí! Úplně přesně to sedí!“

Všichni se mu smáli a on byl rudý jako rajče. Tu tehdejší sešlost nesl velmi těžce. Já nepochopila, proč se tak smějí a proč tomu tak je, že babice i Franta najednou klopí oči. Bráška totiž strýci začal říkat Babik už dávno. Bylo to totiž praktické. Malé děti neumějí vyslovit tak těžké slovo, jakým je slovo strýc, a tak si často pořizují náhražky. V normálních rodinách spolu žijí babička s dědou. To děti vyslovují lehce. A protože Milan žil většinou s babičkou a strýcem, přišlo mu docela normální, že spolu žijí, že k sobě prostě patří, a tak jej pojmenoval Babik. Aneb – ten, který žije s babičkou.

Nám všem doma to také přišlo normální, a tak jsme strýci začali říkat Babik úplně všichni. I jeho bratr Jan. Jen Haně se to nelíbilo. Také pivo nám dospělí občas dávali napít. Hlavně třeba trochu pěny, pro trávení. Tatínek to dělával často, že nám trošku nalil do skleničky. Myslím, že bratr tenkrát to vytoužené pivo ani nedostal, rozbřečel se a utekl ven, polekal ho ten smích. Já se naopak moc dobře bavila. Zbožňovala jsem chvíle, kdy se lidé srdečně smáli.

Kdyby však ubozí myslivci věděli, co se později stane, smát by se okamžitě přestali a úsměv by jim ztuhl na rtech.

Nedlouho po této akci přišla Hana a obě ženy spolu rozmlouvaly a babice plakala. Hana ji k něčemu přemlouvala, že o tém prý míví ceuá dědina. A mluvila o nějaké Jarušce, že je vdova, která by se k Frantovi skvěle hodila a byl by klid. Ve vesnici se jí říkalo Prdelatá.

Brzy nato se Babik skutečně odstěhoval k Jarušce. Začali spolu žít a Ludmila osaměla. Mně bylo už asi 6 let a byla jsem celkem velká. Ona byla maličká, i proto, že se hrbila. V každém případě už ten výškový rozdíl mezi námi nebyl tak veliký. Chyběla jí síla i rychlost mě dál mlátit a zavírat. A ani její výpady proti mně už nebyly tak časté. Za vlasy mě ale nenávistně tahala denně.

Občas jsem ji zastihla u okna plačící. A musím říci, že mně jí začalo být i trochu líto. Už jsem jí neříkala ježibabo, ale babičko. A babičko, nebuď smutná...

Jaruška s Františkem nás začali společně navštěvovat. Také matčina nejmladší sestra Jarka často přijížděla. Vyhlédla si totiž hezkého chlapce ze Slovenska jménem Marián. Poznali se jednou na místní zábavě, kam Jarku vzala Miluše s Janem. V sousední obci se nacházela vojenská kasárna a milý Marián dostal právě toho dne opuštěný. Ti dva mladí v sobě našli okamžitě zalíbení, a tak za ním Jarka jezdila hodně často.

Jednoho dne se oba páry potkaly a vyprávěly si. Jarušce se říkalo – ta ze mlýna. A ona byla na svůj původ a přezdívku náležitě hrdá. Mlynář a Fojt byli ve starých vesnicích tradičně nejvyšší honorací.

Milušina sestra k překvapení všech řekla, že i oni pocházejí ze mlýna, že se jim tak dříve říkávalo. Obě ženy si padly okamžitě do noty, a tak Jarka pozvala milou Jarušku i Františka k nim domů, na jejich statek v Chráňově. Oba pozvání s radostí přijali.

FALEŠNÝ TATÍNEK

Otec mě opět zavezl do Chráňov. Jela jsem tam ráda. Těšila jsem se na babičku. I sestry mě tentokrát přijaly velmi vlídně a nechaly si ode mě vyprávět všechny mé nové zážitky. Měly tolik otázek, matka jim nejspíš vyprávěla, co všechno se u nás mezitím dělo.

Sestry například chtěly vědět, jestli jsem z té studny tenkrát opravdu vylezla sama, po čtyřech? Odvětila jsem jim po pravdě, že samozřejmě ne a že mě vytáhl tatínek pomocí žebříku, ale že jsem to nesměla nikomu říct, ani mamince ne. Trochu jsem se zarazila: „Ale vy to mamince nepovíte, že ne?“ A sestry se culily, ale slíbily, že nic neprozradí. Stalo se to už tak dávno, že jsem úplně zapoměla na slib, který jsem dala otci.

Byly velmi lstivé, vyvolaly ve mně takovou důvěru a já si navíc myslela, že jsme daleko od Máklovic a že tatínkovi tím pádem nic nehrozí. Přestože jsem byla jako malé dítě tak opatrná a nevěřila jsem nikomu z Máklovjanů. Sestrám jsem uvěřila dokonale. Myslím si, že to bylo tím, že jsem byla příliš malá a znala jen přímý útok, přímé nepřátele. Neznala jsem lest a to, že tím nejhorším nepřítelem může být právě ten, který se na mě sladce usmívá a je ke mně hodný a milý. Vyžvanila jsem jim nejspíš úplně všechno a co jsem jim nepověděla ve dne, pověděla jsem jim v noci.

Velmi je zaujalo mé vyprávění o tom, jak jsme jedly s maminkou ty jedovaté červené kuličky a chtěly jít do nebe. Musela jsem jim to opakovat několikrát i to, co se tehdy událo v lese. Věřily mi.

Vyprávěla jsem to pokaždé stejně a ony mi uvěřily! Byla jsem jim za to vděčná a měla je o to raději. Doma mi za to babice dávala jen pohlavky.

Velmi často hovořily o nějakých kostech, které plavou v místní říčce, že už si toho všimla celá vesnice a nyní už jen čekají, kdy připlave i nějaká kostra. Tety každá taková zpráva vyděsila.

Jednou přijela Ludmila z Jižního města a řekla jim rovnou: „A je konec, holky, konec, už to nesmíme házet do řeky. Celé Jižní město se nebaví o ničem jiném než o kostech. Už i sestry v nemocnici a doktoři o tom mluví, že se podél řeky, celé kilometry daleko, hromadí nějaké divné kosti. Už s tím musíme přestat a musíme najít jiný způsob. Ještě tak na jaře, když je velká voda, tak jo, ale v létě je sucho a všechno by prasklo. Takhle to dál nejde!“

V noci mi dávaly opět čichat mýdlo. Když jsem byla maličká, většinou jsem spala a opravdu mluvila ze spaní. Později už jsem se probouzela a jen předstírala, že spím. Chtěla jsem zjistit, co to tety dělají, a hlavně proč to dělají! Prováděly to pak se mnou celá léta, každé prázdniny. Chtěla jsem té záhadě přijít na kloub a doma se vyptávala babice, ale ona o ničem podobném nikdy neslyšela.

Bylo to něco jako hypnóza. To mýdlo mi mělo asi naladit příjemné myšlenky a jedna ze sester mi kladla otázky. Tuším Marie? Anebo Ludmila? Úplný začátek si nepamatuji, ale pokud už jsem byla trochu při smyslech, slyšela jsem toto: „Moničko, klidně spi, spi, sladce spíš a něco pěkného se ti zdá. Jsi v bezpečí a my ti přišly dát několik otázek. Cítíš tu vůni kolem sebe?“ Nejdřív to bylo milé a pak

přitvrdily, chtěly ať se vrátím hluboko do minulosti, jak jen to jde, a já nechtěla: „To jsem už zase v tom Zlém snu?“

„Ano, ano Moničko, jsi zase v tom Zlém snu, ale neboj, my jsme tu s tebou. Pověz nám o něm, co v něm vidíš? Co si pamatuješ ze Zlého snu? Jaký sen se ti třeba zdál, pověz nám to, prosím. My tě před ním chceme ochránit!“

Většinou mi tekly slzy po tvářích, a tak mě zase konejšily. Kladly mi nesmyslné otázky: „Moničko, řekni nám, kde je ten ukrytý poklad. Ty přece víš, kde je, tvoje maminka přece tvrdila, že víš, kde ten váš poklad leží.“

„Moničko, vzpomeň si, klid, klid, neplakej! Jsi v bezpečí! To je jenom zas ten Zlý sen! Ničeho se neboj, nic se ti nemůže stát, je to jenom Zlý sen, vzpomínej, vzpomeň si, kde ten poklad leží!“ Já jim tak nějak zvláště rozuměla, měla jsem ve své hlavě velmi staré vzpomínky, a tak jsem jim odpovídala, že buď nevím, kde poklad je, anebo že je ve stříbře. Sama nechápu, proč jsem jim neustále dokola omílala tutéž větu.

Ony pokračovaly dál, snažily se mě dostat do minulosti, co nejdál do minulosti, kam až si pamatuju. Kladly mi opět divné otázky a zeptaly se mě, jestli si vzpomínám na maminku. „Na Miluši, zeptala jsem se?“ Ne na tuhle maminku, na tu jinou. Ta říkala, že víš, kde ten poklad leží! A já se přitom pokaždé rozbřečela a popisovala, co vidím. Byly to ony děsivé sny, které mě v noci často trápily. „Ano, pamatuji si na maminku, jak tam leží s tím bříškem, má něco s bříškem a říká mi, že jí to udělali lidožrouti.“

„A pamatuješ si, jak vás tenkrát doma přepadli?“

„Ano, pamatuji si, jak jsme s maminkou utíkaly.“

„A pamatuješ si, kdo vám to udělal? Vzpomeneš si na nějaká jména?“

„Byli to lidožrouti! To vím, maminka mi to řekla.“

„A pamatuješ si, jak se tvá maminka jmenovala?“

„Ano pamatuji, maminka. Jmenovala se maminka.“

„A řekla ti maminka o tom vašem pokladu?“ A já si vybavila naprosto šílenou situaci, děsivou vzpomínku, která se mi zdála ve snách, a rozbřečela jsem se a nebyla k utišení. Ráno na druhý den jsem měla úplně napuchlé oči a spleené řasy a srdíčko mě děsně bolelo. Zachvátil mě neskutečný smutek.

Ten ale rozptýlily brzy děti, které přijely. Byly to dcerky Marie. Starší se jmenovala Jitka, byla o rok starší a ta o rok mladší než já byla Renáta. Říkali jsme jí Renka a byla trošičku opožděná. S Jituškou se mi hrávalo perfektně. Jednoho dne jsme si hrály na dvorku, když tu najednou přišel sympatický pán. Když jsem se na něj podívala pořádně, ztuhla jsem. Byl to můj tatínek! Ne Jan. Jiný tatínek.

Nevěřila jsem vlastním očím a byla štěstím bez sebe. To, že jsem ztuhla a nereagovala okamžitě, nás oba zachránilo. Chtěla jsem k němu okamžitě běžet, rozběhnout se a padnout mu do náruče, jenže mě předběhla Jitka!

Nechápala jsem to, ale on ji nadšeně objal a zvedl do náručí a ona volala nadšeně: „Tatínek, tatínek!“

Brzy nato přiběhla i Renka a i tu zvedl do náručí a těšil se z nich. Já tam stála jako solný sloup a dívala se na ně překvapeně a v tu chvíli mě také zpozoroval. Nejdřív se polekal, stejně jako já a pak na mě

nenápadně mrkl a ukazováčkem si poklepal na ústa, to bylo naše znamení, že musím být zticha a musím hrát, že se neznáme.

Hned nato vyšla z domu Marie a její sestry. Marie svého muže jemně políbila a pozvala jej dovnitř. Já mezitím číhala, až bude moci přijít za mnou. Jakmile byly jeho dcerky i žena uvnitř, pošeptal mi: „Počkej na mě u zadního vchodu, já tam za tebou za chvíli přijdu!“

Byla jsem tak převelice šťastná! Tatínek žije, objevil se, třeba žije i maminka! Třeba si mě odsud odvedou zase domů a konečně budeme spolu šťastně žít! Jako dříve. Čekala jsem na něj na smluveném místě. On skutečně za chvíli přišel. Objal mě tak silně a pevně... a vzal mě do náručí.

„Jak jsi mě tady našel? A kde je maminka?“

„Ty žiješ? Já nevěřil vlastním očím, myslel jsem, že už jste s maminkou obě dávno mrtvé! A nevím, kde je maminka, já myslel, že to víš ty? Že mi to řekneš. Všichni tvrdili, že jste spolu tenkrát odjely a už jste se nikdy nevrátily! Ale musím tě moc pochválit, jak jsi šikovná a neprozradila nás, že se dobře známe! To by byl velký průšvih pro nás, pro oba! Tady se to nesmí nikdo dozvědět, rozumíš? Je to moc důležité!“

Chtěl vědět přesně, co všechno si pamatuji. Nebylo toho moc, stále dokola jsem opakovala, že maminka měla nějaké divné břicho, že ležela na stole a nemohla se hýbat a že mě varovala před lidožrouty. Že jsme tehdy jely pro peníze, které mamince někdo dlužil, potkaly jsme dvě ženy, které mamince tvrdily, že jí ty peníze zaplatí u nich doma. Ta jedna žena byla taková divná a před ní jsem maminku varovala a prosila ji, ať se otočíme a jedeme radši domů, ať k těm

divným lidem radši nechodíme. Jenže máma mě neposlechla a řekla mi, že pro ty peníze jít musíme. Dál, že už si nic nepamatuji, až na to, že maminka ležela na tom stole a já byla schovaná pod stolem, že mě pobízela, ať uteču, jakmile se otevřou dveře, ale já od ní nikam jít nechtěla. A dál, že nic nevím. Chtěla jsem vědět, jestli je sestřička v pořádku.

Jeho čelo se zachmuřilo. Už nevím, co mi přesně odpověděl, ale poprosil mě, abych o našem setkání, ani o mamince nikomu neříkala. Že je to prý nebezpečné. Vysvětlil mi, že nesmím dát nikdy najevo, že jsem jeho dcerka, že dobře vím, že jsem „jenom jako“ dcerka a že jeho pravou rodinu tvoří Marie a jeho dcery. Ale ujistil mě, že mi rozhodně pomůže!“

Věděla jsem, že nebyl mým oficiálním otcem. Moje maminka byla jeho milenkou. Žily jsme tři v jednom bytě a on za námi občas docházel. To bylo radosti! Hlavně se pokaždé vítal se svojí dceruškou a s maminkou. Mně řekli, že není sice mým pravým tatínkem, ale jednoho dne jsme se dohodli, že mým tatínkem přesto bude, ale jen tehdy, když se nebude nikdo jiný dívat. Tedy jenom „jako“.

Pochopil tenkrát okamžitě, že mi je líto, že mu také nemůžu říkat tati jako jeho dcerka. Hrávali jsme si všichni tři dohromady. Tatínek a my dvě malé holky. To bylo výskotu a dovádění! Posadil si nás každou na jedno koleno a povídal si s námi a vtipkoval. Házel nás do vzduchu a my byli všichni totálně šťastní. Když odcházel, bylo nám po něm smutno. Nechtěly jsme ho někdy ani pustit.

Jmenoval se Arnošt.

Jednoho dne, když bylo obzvláště veselo a my výskaly a jásaly a smály se samým štěstím, u našeho bytu někdo zazvonil. Když maminka otevřela dveře, zamrzl nám všem smích na rtech. Tatínek zbledl jako křída a začal blekotat něco jako: „Marie, já ti všechno vysvětlím“.

Stály tam dvě našťvané ženy.

Marie zuřila, byla vzteky celá bez sebe a začala tam zle křičet, slyšel to celý dům a maminka zbledla tak, že by se v ní krve nedořezal. „Ty sukničkáři jeden! Však já to věděla, že mě podvádíš už celé roky! Že ti není hanba, otec od rodiny a on si pořídí ještě i rodinu druhou! Kolik jich ještě máš?“ A nadávala taky mamince. Arnošt si vzal kabát a vyšel ven, uklidnit svoji ženu a i tu druhou ženu, která s nimi tenkrát byla.

Když jsem pak přijížděla do Chráňova na prázdniny, doufala jsem, že se tam Arnošt třeba ještě někdy objeví, ale už nepřijel. S Marií se rozvedl.

Teď si všichni říkáte, jaký je to nesmysl. I já považovala tuto vzpomínku za nesmysl, stejně jako ty tři děsivé noční můry, které se mi po nocích občas zdály a na které se tolikrát vyptávaly mé tety. Uložila jsem si je do paměti do složky Zlý sen anebo Pandořina skříňka. Z ní se stane nedobytný trezor. Mozek malých dětí dokáže pracovat zvláštním způsobem.

Pokaždé, když i později zažiju něco hodně zlého, řeknu si, není to pravda, je to zase jen ten Zlý sen. Tuto složku už kolem 7 let pevně uzamknu a nedovolím ji nikomu otevřít, ani sama sobě ne. Jedině ve chvílích nejvyššího nebezpečí se tento „trezor“ na malou chvíli otevře

a pomůže mi rychle reagovat na nebezpečí. Co nejrychleji se ale opět uzavře a novou, zlou vzpomínku uzamkne uvnitř. Ta skříňka mi později zachrání mnohokrát život.

Lékaři podobnému úkazu říkají potlačená vzpomínka. Repressed mind. Repressed memories.

Má Pandořina skříňka pracovala na podobném principu, ale mnohem dokonaleji, protože jsem byla malé dítě, když jsem si ji vytvořila. Mozek malých dětí pracuje jinak než mozek dospělých. Ten můj vytvořil malé kouzlo.

Myslím si, že to příroda vymyslela skvěle. Ochránila nás tímto malým zázrakem a umožnila přežít i extrémní situace. Můj mozek se naučil přepínat mezi dobrem a zlem a vzpomínky ukládal buď do dobré části, anebo do části Zlého snu. Zlým vzpomínkám nebudu věřit a budu si o nich dlouho myslet, že se vůbec nestaly. A tak zůstane můj život prosluněný, přes všechno zlé, co jsem kdy prožila. Žádná traumata mě trápit nebudou.

OLEG BRÁNSKÝ

Vraťme se na statek v Máklovicích. Ludmila se po únosu onoho dítěte ocitla ve velmi překerní situaci. Myslela jsem si, že se mě to netýká, pro mě bylo to unesené děťátko zachráněné, tudíž hotovo. Jenže vesnice byla něco jako včelí úl. Žili ve vzájemné symbióze. Vesnice hotovo rozhodně neměla.

Babice se však nedala a velmi chytře začala tvrdit, že jsem to děťátko tenkrát unesla já sama a že jsem dokonce taková děsně zlá zrůda, která nejí a nepije, lozí lidem do studen a která žere žáby, později dokonce ropuchy. Z příběhu o studni dokázala vytěžit i nemožné.

Verze babice zněla, že lozím do studen vesničanů pro žáby a ty pak žeru syrové. Klidně pak vylezu po čtyřech ze studny úplně sama ven. (Nezapomínejte, že ona mě lézt opravdu spatřila a viděla také na vlastní oči, že se mi to přece jen dařilo, dokud jsem nespadla zase dolů do vody! Její syn Jan se dušoval, že mi nepomohl. Takže babice přesvědčila sama sebe, že jsem satan a zrůda. Pak už bylo lehké přesvědčit i ostatní.)

Když se někdo zeptal, jak dokáže malé dítě odsunout poklop studny, odpověděla babice pohotově, že to děcko má takovou sílu jako sám ďábel. Ta síla se jí velmi hodila, protože takto šikovně přebila argument, že jsem neměla dostatek síly unést to děťátko půl kilometru daleko. Navíc dodávala: „Na vlastní oči sem to děcko tehdá viděua! Přísahám při Bohu všemohúcím!“

Nevídané!

A stvoří toho ještě více, ale i trest, kterého se jí za její zlé činy dostane – bude přiměřený.

Ale nyní vám chci vyprávět další silný příběh, který se tehdy odehrál.

Jak už víte, vedle statku bydleli Bránští. Příbuzní Fojta obce. Alena a Jožka měli synka, jedináčka, kterému dali jméno Oleg neboli Leša. Protože to byli velcí komunisté, dali svému synkovi ruské jméno, aby mu v budoucnu otevíralo všechny dveře soudruhů a pomohlo k jeho kariéře. Což se jim mimochodem skutečně podařilo. On své jméno nenáviděl, ale později byl za něj vděčný, vyplatilo se mu při jeho budoucích „obchodních“ cestách. Jeho otcem byl jemný a příjemný člověk, malíř.

Častokrát jsem jej okénkem sklepa prosila, ať mě pustí ven na svobodu, on se mi však jen vysmíval. Pamatujete? Věděla jsem, že je to Bazilišek. Než jsem objevila děti ze sousedství, toužila jsem po někom, kdo by si se mnou hrával, a tak vzala zavděk i tímto baziliškem.

Byla jsem ráda, že si s někým můžu hrát, ale jen do té doby, než mě zavedl do kůlny. Tam jsme spolu vylezli až nahoru na hromadu desek, kde by nás nikdo nenašel. Chtěl si se mnou hrát na doktory. Nevěděla jsem, jak se ta hra hraje. Řekl mi, že to se musím nejdříve svléknout a on mě bude, jako pak doktor, vyšetřovat. „Jako pan doktor Vrba?“ zeptala jsem se radostně. „Ano, jako pan doktor Vrba.“ Poté, co mě svlékl, mi začal osahávat břicho, prý takto zkoumá lékař zdraví svých pacientů. Pak zajel rukama i mezi má malá stehna a sáhl mi

i výše, mezi nožičky. To už se mi nelíbilo. Chtěla jsem se rychle obléct.

On mě ale silně přetáhl dřevěnou deskou po hlavě, až jsem ztratila vědomí.

Mohl mě zabít!

Probrala jsem se až večer. Otec mě prý volal celé odpoledne a ptal se, proč jsem mu neodpovídala, jenže ani já sama nevěděla, proč jsem jeho volání neslyšela. Zlobila jsem se na otce, proč se pořád tak ptá, když odpověď neznám. Žádné volání jsem přece neslyšela! Na hlavičce jsem měla zaschlou krev a spleené vlásky a i na nožičkách jsem měla zaschlou krev. Celá záda jsem měla plná třísek, které později hnisaly a velmi bolely. Dokonce i zadeček! Ptali se mě, odkud že to mám? A já nevěděla. Zato babice pochopila jako první a bohužel i jako jediná, co se přesně stalo.

Budiž jí ale ke cti, že se mě na druhý den zastala.

Tehdy přišel Oleg opět a chtěl si se mnou hrát. Viděl mě běhat po dvoře, a tak usoudil, že jsem živá a zdravá, a tudíž se pokusil onu hru zopakovat. Nejdřív na mě zíral a zablekotal: „Ty žiješ?“ Nejspíš tenkrát utekl ze strachu, že mě doopravdy zabil. Přesto ale udělal to, co udělal!

Začala jsem křičet jako pomínutá, utekla dovnitř a schovala se za babici, kterou můj křik přivolal. Křičela jsem, že s ním nikam jít nechci, že si s ním už nikdy hrát nebudu! Tehdy si babice všimla zaschlé krve na mých nožičkách a stehnech. Řekla jsem jí o podivné hře na pana doktora a Oleg se venku najednou začal krčit a couvat pryč.

Babice po něm začala křičet. Hned nato k nám přišla jeho matka a babice zle křičela i na ni! Ty dvě se velmi hádaly. Ale pak našly shodu. Uklidnily se obě. Olegova matka odešla domů a její chlapec už se pak u nás dlouho neukázal. Tenkrát to bylo poprvé a naposledy, co se mě Ludmila zastala.

Doma mě pak vykoupala a musela jsem jí slíbit, že o tom nikomu nepovím. Matka mi pokaždé vytahovala dřevěné třísky z rukou, občas z končetin. Pak jen kroutila hlavou, odkud prý mám tolik třísek na zadečku a na zádech? Nic ji nenapadlo!

Janovi jsem se snažila požalovat, že mi to provedl Leša. Věděla jsem, že to bylo zlé a že se to jistě dělat nesmí. Stále jsem mu dokola vyprávěla, že jsme si hráli s Lešou na doktory a on se na mě přitrouble díval a kýval hlavou. Neviděl za tou hrou nic zlého. Ke konci jsem už křičela: „Jenže on si se mnou opravdu hrál na pana doktora!“ Tupě mi odpověděl: „V pořádku Čičko, eném si hraj!“

Jako dítě jsem přesně nechápala, co se to stalo. Kluk byl spratek zralý pro polepšovnu. Víím, že nosíval domů samé pětky a matka – učitelka, si s ním nevěděla rady. Přes všechnu její intervenci ve škole a její všemožné přímluvy byl ten chlapec prostě pro další studium nepoužitelný. Byl o 8 let starší než já a zažila jsem ho ještě i v 1. třídě, kdy já nosila samé jedničky a on jen pětky.

Když se mi jednou zase vysmíval, že jsem opět zavřená ve sklepě, vpálila jsem mu do tváře, že já jsem alespoň chytrá, kdežto on je jen veliký hlupák, se kterým si nikdo neví rady. Už tenkrát měl velmi zvrhlé sklony. Odchytl si mě jednou, když měla babice obzvláště špatnou náladu. Řekla mu nahlas a přede mnou: „Dělej si s tím

děckem, co chceš! Mňa už to nezaujímá, klidně ať pojde. Dělej co edém chceš!“

A jeho to nadmíru potěšilo. Křičela jsem úděsem a bránila se mu, jenže on měl větší sílu a dotáhl mě do kůlny, která sloužila zároveň i jako dílna. Zde se nacházel starý svěrák. A Oleg se mi do toho svěráku snažil narvat moji hlavičku. Já se samozřejmě nedala a křičela a vysmekávala jsem se mu. Jenže nakonec se mu to skutečně podařilo. Začal utahovat a děsně to bolelo. Vřeštěla jsem tak, že ten řev muselo být slyšet hodně daleko.

Přispěchal otec a zachránil mě, Olegovi vlepil pár facek a běžel za jeho rodiči. Opět nastala veliká hádka.

Jeho matka tento problém vyřešila velmi inteligentně a diplomaticky. Měli rodinu v Praze, a tak Olega poslali k jeho rodině, aby alespoň načas zmizel z vesnice. Byl to geniální tah, protože, jak jsem už napsala, byl hloupý. Jenže my žili v době komunismu a hluboké totality. Hloupí, ale Straně pevně naklonění, s dobrými kádrovými posudky, měli všude dveře dokořán. A tak začal studovat na policejní škole a pracovat pro StB. Tehdy tu práci nechtěl nikdo vykonávat a po policajtech všichni plivali. Dnes je to samozřejmě úplně naopak a policistou se nemůže stát každý a je to velmi vážené povolání. V té době ale nebylo.

Perličkou na celém tom chytrém tahu Olegovy matky bylo i to, že Praha měla po celé zemi veliký zvuk. Ten, kdo vystudoval v Praze, měl v ostatních krajích na různých ustláno. Praha už znamenala něco! No považte přece! Vystudoval v našem hlavním městě!

PODIVNÁ SEANCE

Opět jsme přijeli do Chráňova, ale tentokrát už nás bylo více. Přijela i Jaruška! Zvláštní. Přivezl mě tam otec Jan. Přivítali nás, jak se sluší a patří na rodinu. Dospělí popíjeli slivovici a já skotačila s dětmi, mými bratřenci a sestřenicemi. Byla mezi nimi i Jaruščina dcera Eva, kterou jsem tenkrát ještě neznala. Musím dodat, že jsem se předváděla, jak to tam na statku všechno krásně znám. Muži se bavili spolu.

Došlo samozřejmě i na občerstvení a sestry vytáhly své delikátní, ve sklenicích naložené maso. Jaruška se ho nemohla nabažit a chtěla, ať jí prozradí ten úžasný recept.

Došlo i na slova o mlýnu a sestry si s Jaruškou rozuměly čím dál více. Až nakonec prohlásila jedna z nich: „Víš ty co, když ti naše maso tak chutná, dáme ti ochutnat i naši specialitu, kterou podáváme jen těm nejvzácnějším návštěvám!“ Jaruška byla nesmírně polichocená a jen se pýřila samým štěstím, že si jí ti lidé tolik váží. K mému překvapení odešly Jarka a Marie do zakázaného seníku a přinesly odtud nakrájené tenké plátky masa. Jaruška se mohla zbláznit, jak moc jí to maso chutnalo.

„Tak dobré maso jsem ještě v životě nejedla! A nejlepší jsou na tom ty malé kapičky krve! Anebo co to je! Chutná to úžasně!“

A sestry se na sebe uculovaly a šřouchaly do sebe lokty. Marie jen dodala: „Však takové maso nikde jinde nenajdeš! To je náš starý rodinný tajný recept! Ten my nikomu nedáme, že ne?“ A otočila se k sestrám a dodala ještě: „Já mám ze všeho nejraději prsíčka, to maso

je velice chutné a pěkně prorostlé.“ A mně to začalo být najednou extrémně nepříjemné, jako bych ta slova už někdy slyšela! Navíc ve mně vzbuzovala hrůzu. Proč?

Ale Jaruška Marii jen přitakávala: „Moje řeč! Moje řeč! I já miluji tučné maso, ovárek a tak, ale fakt nechápu, jak jste tam dokázaly vložit ty kapičky krve?“

Marie mluvila extrémně sladce, až falešně. Ten hlas nebyl přirozený. Jednou se tety prořekly, že si nechala operovat hlasivky, aby měla vyšší hlas. Taková hloupost. Vždycky mě zajímalo proč? Proč to udělala? Měla chování velkokněžny, milovala pití čaje ze šálku. Malíček vznešeně vztyčený. Její mluva byla pomalá spisovná a důrazná, a přitom velmi jemná. Často dělávala odmlky. Na důležitých místech vyprávění, anebo když chtěla zakrýt lež. To vždy ponořila oči do šálku a jemně a neslyšně si usrkla trochu čaje, s neskutečnou grácií. Aby zdůraznila svá slova a váženost své osoby.

Některá slova vyslovovala zvláště, dokázala se s nimi přímo mazlit na jazyku. Tak například chutné–chjuutnéé. Zrůda vyslovila tak jemně a dokázala přitom do toho slůvka vložit takový odpor, že každý okamžitě pochopil, že Marie je učiněný anděl, na rozdíl od té zrůdy, kterou tolik odsuzuje! Zrjůůdaa. I zde tedy, když mluvila o tom, jak miluje prsíčka, zdůraznila slovo chutné. Bylo to odporné a opravdu zvláště povědomé...

Přišli muži a také si brali kousky masa z připraveného talíře. Jan si vzal také a já ho prosila, ať to nejí. Zkoumavě se na mě díval, proč by to jíst neměl a já mu to neuměla vysvětlit. Byla jsem si však jistá, že to

maso je špatné. Poslechl mě a další kousek už si z talíře nevzal. Rozloučil se a odjel domů. Já tam zůstala.

Když odjel, dodala Marie: „Ono to ani není tak o receptu, jako o přípravě toho masa, o způsobu jeho zpracování a zvláštním druhu uzení.“ Jaruška byla natolik nadšená i z tohoto druhu masa, že si chtěla jejich speciální „Udírnou“ prohlédnout. Ano, udírna, tak tomu zakázanému křídlu statku říkali.

A prosila tak dlouho, dokud jí sestry nevyhověly. Marie řekla: „Koneckonců, co se může stát? Vždyť už jsi taky členka a jsi pozvaná na večer a taky pocházíš ze mlýna jako my. Jenom tě musím upozornit, že o tom musíš mlčet. Rozumíš? Tedy alespoň pokud nechceš, aby se vám doma třeba něco zlého nepříhodovalo!“ a podívala se s klidem do šálku s čajem a trochu si odpila. To sice Jarušku na malou chvíli zarazilo. Přesto trvala na svém přání, že si chce jejich udírnu prohlédnout.

Ani jsem nedýchala samým napětím. Tolik jsem si tu udírnu přála prohlédnout! Myslela jsem si, že se jim prostě nějak připlētu pod nohy a tu speciální udírnu si prohlédnu. Jednu takovou dřevěnou jsme měli doma. Ale vycházel z ní kouř, kdežto z kůlny nikdy žádný kouř nevycházel, i když jsem ji pozorovala celé dny.

Zvedly se a šly bočním, zakázaným, dřevěným vchodem do kůlny. Na těch dveřích visel zámek. Tety odemkly a já se snažila škvírou podívat dovnitř. Žádná udírna tam nestála! Nestihla jsem toho zahlédnout mnoho, ale žádná udírna tam opravdu nestála. Všude jen samé seno! To přece hoří a je nebezpečné mít ho poblíž udírny a ohně. Seno bylo všude na zemi!

„Ty ne! Tolikrát jsme ti to už přece řekly, dobře víš, že to máš zakázané!“

Bylo to nefér. Můj starší bratranec Miloš a sestřenice Jitka tam chodit směli. Já ne. Vysvětlily mi, že jsem ještě moc malá a malé děti tam chodit nesmějí, jediné až budu větší. Byly tam relativně dlouho. Jaruška vyšla poněkud pobledlá. Anebo se mi to alespoň tak zdálo. Snažila jsem se z jejího obličejce vyčíst více, ale sestry nás děti odehaly. Co bylo dál, už si nepamatuji, ale tenhle zážitek byl pro mě silný.

Mnohem silnější zážitek však zažiju ještě o pár hodin později.

Takže jsme u seance. Nacházíme se někde ve sklepě, ale ta bílá sklepní místnost, ve které se nacházejí zákusky, to není. Tato místnost byla mnohem menší a tmavší. Cihlová neomítnutá zeď. Když jsme scházeli dolů, viděla jsem police a na nich sklenice s kompoty. Pak něco cinklo. Někdo z příchozích jednu sklenici rozbil a nějaká žena s klidem prohlásila: „To nic, to se nám tu stává často.“

Na stole něco leželo.

A kolem dokola byli lidožrouti v černých hábitech s kápí a v maskách. Poznala jsem je okamžitě! Takové pláště nosí jen ONI! Vyděšeně jsem vklouzla pod stůl. Kde jsem se to najednou ocitla? Je to Zlý sen? Bylo tam plno dětí. Ty větší radostně pobíhaly kolem dospělých a ty menší se schovaly vystrašeně pod stůl.

V čele stolu stála žena, které říkali velekněžka, a v obou rukou svírala nůž. Říkala nějaké nesmysly, kterým jsem nerozuměla, znělo to jako podivná modlitba. Něco o hříchu a zhřešení a smilstvu, což je tím nejtěžším hříchem ze všech hříchů. Pak do té věci nad námi bodla.

A ostatní se začali bavit a jíst nějaké maso! Někteří to maso podávali přítomným dětem a ty také a s chutí jedly.

Hlas té kněžky byl podobný hlasu Marie. Jen v něm tentokrát nezněla žádná faleš a úlisnost, jen moc. Obrovitánská moc. Ale to přece není možné. Lidožrouti nejsou lidé! Jsou to nebezpeční ONI!

Některé malé děti plakaly. Snažila jsem se je utišit. Když jsem seděla pod stolem, prozradila jsem těm malým dětem, že ti nahoře jsou lidožrouti a ti že jsou nesmírně zlí. Nabídla jsem jim svoji náruč a slíbila jim, že je všechny ochráním. Děti ani nedutaly, přitulily se ke mně a já je objala. Jako objímá kvočna svá kuřátka. Dospělí jim podávali dolů kousky masa, jenže ty malé děti už jíst nechtěly, protože jsem jim nakázala, že to jíst nesmějí.

Zato větší děti, které běhaly kolem stolu, maso spokojeně jedly!

Pozorně jsem se snažila zapamatovat si boty lidožroutů. Říkala jsem si, to bude má správná stopa, podle těch bot je příště poznám a najdu. A všechny dobré lidi tak před nimi ochráním! Pozorně jsem poslouchala to, co říkají ti nahoře, některé hlasy mi přišly povědomé. Té kněžce jsem moc nerozuměla, zato jsem dobře porozuměla tomu, když zlostně a pobouřeně promluvila: „Cože? Jaruško, vy nejste s Frantou oddáni? Vy žijete ve smilstvu?! Taková hanebnost a my vás vzali mezi sebe! Styďte se! Svoji chybu musíte okamžitě napravit a přichystat veselku!“

Jaruška začala strachy blekotat, že rozhodně svatbu uspořádají ihned, jakmile přijedou domů. Narychlo. Já z toho měla radost, protože u nás v rodině ji neměl rád nikdo. Ona jen celá léta ždímal strýce a rozprodávala jeho majetek. Takže Jaruška je lidožrout? Můj

dětský mozek toto nedokázal pochopit. To přece nejsou lidé, anebo se mýlím?

A mimochodem, ti dva – Jaruška s Frantou – se nikdy nevzali!

MYDÉLKO

Jednou jsem se v Chráňově přichomýtla do spodních dvou obytných místností statku, kam jsem dřív nikdy nesměla. Marie tu měla své věci, často přijížděla i s dcerami. Všechno jsem si pozorně prohlížela a najednou mi zrak upoutalo malé ozdobné barevné mydélko, mýdlo! Poznala jsem ho okamžitě! Převládala v něm žlutá barva! Podle mého přání...

Bylo to moje vymodlené mydélko, ozdobný košíček, který mi kdysi, přesně podle mého přání a představ, vyrobila má maminka! V ten moment se mi vrátily všechny vzpomínky na její poslední dárek. Pamatujete si ještě na mého falešného tatínka, záletného Arnošta? A na moji hodnou maminku, jeho milenku? Vzpomněla jsem si na ně! Jenže co Miluše? Tak je mojí matkou, anebo ne? To malé mydélko způsobilo v mé hlavičce obrovský zmatek. Nenápadně jsem se vyptávala Miluše. Ona mi sdělila, že jsem jako malé dítě žila u chůvy. Ona údajně pracovala. Dobrá tedy.

Ale budiž, vezměme v úvahu, že má maminka, se kterou jsem tehdy žila, byla moje hodná chůva. Jestli tomu bylo tak, Bůh žehnej její dobré duši! Hýčkala nás obě – mě i moji sestřičku, milovala nás jako vlastní děti, vyprávěla pohádky, hrála si s námi, chodila na procházky, dala mi úžasný domov.

Maminka-chůva byla úžasně šikovná a pletla lidem na zakázku krásná starodávná mydélka. Myslím, že to byl zvyk ještě z první republiky. Vzala voňavé mýdlo a pak barevné motouzky a umělé

květiny a jiné ozdoby, nejspíš i drátek jako držátko. Celé hodiny jsme u ní seděly a dívaly se, jak její šikovné a hbité ruce omotávají mydélko. Byla to práce na způsob drhání a výsledkem byl květinový košíček, který nádherně voněl. Vyráběla je pro lidi na zakázku a živila se tím. My děvčátka jsme chtěly taky jeden košíček. Směly jsme si vybrat i všechny barvičky a všechny květinčky, které jsme chtěly. Maminka měla spoustu práce, a tak jsme musely čekat dlouho. Pak vyrobila první košíček pro starší holčičku. Pak opět několik zakázek a pak jsem přišla na řadu i já. Ani jsem nedýchala blahem!

Směla jsem si všechno přesně vybrat a maminka každé mé přání akceptovala a plnila mi ho. Dokonce ani změny barviček ji nevyvedly z míry a s úsměvem tedy použila ty barvičky, které jsem si přála. Nejvíce žluté. Seděla jsem celou dobu u ní a čekala několik dní, než bude mydélko hotové. Byla to jemná a zdlouhavá práce a ona se taky musela starat o nás dvě a o domácnost.

Až jednoho slavnostního dne mi maminka mé vysněné mydélko-košíček dokončila a s láskou předala. Jak jsem byla tehdy šťastná! Myslím, že to byl i můj první dárek, který jsem kdy dostala, a navíc skutečně s láskou vyrobený a přesně podle mého přání!

Pak už se obraz rozplývá, pamatuji si jen ty silné emoce, jak Marie u nás načapala svého Arnošta, a pak další hrůzné emoce, když maminka chtěla, ať jí zaplatí. Někdo jí řekl, že si pro peníze musí přijet do Chráňova osobně, a tam se k nám v ulici jen kousek od statku sester přidaly dvě ženy. První na nás čekala už na autobusové zastávce a ta druhá se přidala snad jen tři domy před statkem, a právě v tu chvíli jsem maminku začala prosit, ať tam radši nechodíme. Něco se mi

nelíbilo. Děti mají extrémně vycvičený cit pro nebezpečí. Takto nejspíš příroda chrání mláďata.

Možná se mi nelíbila ta žena, byla to úlisná Marie, poznala jsem ji? Anebo ta blízkost statku, který jsem poznala? Něco mě donutilo stát. Nechtěla jsem se dál ani hnout.

Stále jsem prosila maminku, ať už dál nejde. Ona mi však neustále vysvětlovala, že ty peníze nutně potřebujeme a že jinou možnost nemáme. Obě cizí ženy přitakávaly a mamince řekly, že mě má zbít. „Já své děti nikdy nebiju!“ odpověděla a šla za ženami. Zeptaly se nás: „Nepotřebujete si odskočit? My vám zatím ty peníze nachystáme.“ Obě jsme byly s maminkou rády, že si můžeme po cestě odskočit. Sestry nás zavedly ke zvláštní toaletě a řekly nám, že je pro hosty. Byla to dřevěná kadibudka. Uprostřed byla díra, byl to zvláštní záchod. Bylo v něm málo místa, a tak maminka položila kabelku přímo na ten otvor a začala mě svlékat. Měla jsem na sobě několik vrstev oblečení, a tak to chvíli trvalo. Mezitím se však kabelka uprostřed začala hýbat a my s maminkou okamžitě zpozorněly. Dole jsme slyšely hlasy sester. Jedna říkala té druhé, že tam nevidí a že se nemůže strefit. Odkryly jsme kabelku a obě uviděly, jak z otvoru uprostřed kadibudky trčí nějaký bodák či co. Jednalo se o tyč, kterou dole držela jedna z žen. Maminka okamžitě pochopila, že je zle. Vrátila kabelku na otvor a ve spěchu mě oblékla. Chtěly jsme rychle pryč, jenže... Dál už nastalo peklo, o kterém vám povím jindy. Popíšu vám ho, až budu psát o době, kdy mi můj mozek dovolí vzpomínku vytáhnout z mého trezoru zla a zlých snů.

(Proto jsem tam kdysi nezavedla svého otce Jana, jak chtěly sestry, věděla jsem, že ten záchod je nebezpečný, přestože jsem si to pamatovala jen matně.)

V době, kdy jsem to mydélko u Marie našla, se mi ještě nevybavily všechny vzpomínky, jen ty, které jsem vám už popsala. Ale vzpomněla jsem si na maminku a na to, jak mi můj košíček pletla. Byl nejkrásnější ze všech, které kdy vyrobila, a ta sprostá Marie mi ho sebrala. To mydélko jsem popadla a začala děsně ječet! „To je moje mydélko! Co jste udělaly s mojí maminkou? To mydélko jste sebraly od nás! Zaveďte mě za mojí maminkou!“

A Marie mi ho vyškubla z rukou a řekla: „To mydélko je moje! Ty si ho s něčím pleteš!“

Poznala jsem ho jistě. Věděla jsem, že je mé. Poznala jsem ho okamžitě, celé dny jsem se dívala na to, jak pletení pokračuje, a pamatovala jsem si i změny a zvláštnost mých barviček. Přála jsem si hodně žluté barvy, protože svítí jako sluníčko atd. Barvičky jsem sladila podle sebe. Chtěla jsem, aby bylo úplně jiné než všechny ostatní. I ty květinčky byly stejné. A maminka měla velikou trpělivost, a tak jsme dlouho srovnávaly jiné barvičky motouzků a hledaly ten nejvhodnější odstín.

To mydélko jsem vytrhla Marii z rukou a křičela: „Je moje, je moje! Co si to, teto, dovoluješ, odkud jsi to mydélko vzala? Zaveď mě tam, nebo to povím tatínkovi!“

Jarka, Mariina sestra jen tiše mezi zuby procedila: „Já ti říkala, ať to tam necháš! Teď to máš! Měly jsme vzít jenom ty fotky, nic víc!“

Chantivá Marie mi ho samozřejmě sebrala a já ho pak v Chráňově už nikdy víckrát nenašla.